[illegible]3;38.2114C
M91

114937

T.D.R.C. 844

R.R. 79-3-1891

உ

சிவகணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ சிதம்பரமாகாத்மியவசனம்.

இஃது

சிதம்பரம்

புதுத்தெருவில் வசிக்கும்

சுப்பராயர் குமாரர்

சி. அண்ணாசாமி ஐயரவர்களால்

ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்து

சிதம்பரம்

பிரமவித்தியா யந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கர ௵ மிதுனரவி

விலை அணா 8.

Copyright Registered

1891.

844|79-3-1891
114937

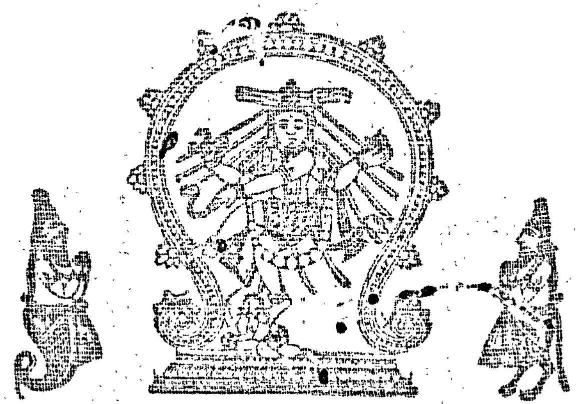

சிவகணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசிதம்பர மாகாத்மியம்.

முதல் அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான முனிவர்களின் சிறப்பும் அவர்கள் சூதமகாரிஷியை வணங்கிச் சிதம்பர மகிமையைக் கேட்டதுங் கூறியது.

[illegible]
[illegible]

தபோயோக்கியமான ஸர்வ சம்பத்துக்களுடன் கூடி விளங்குகின்ற நைமிசாரண்ணியத்தில், ஒருவராலுஞ் செய்யற் கரிய தவத்தை உறுதியுடன் செய்கின்றவர்களாயும், ஸர்வ

லோகங்களுக்கும் ஆதிகாரணமாய் சம்சாரத்தினின்டாகும் பயத்தை நிவர்த்தித்து நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாயிருக்கும் பரபிரமத்தை விசாரணையாலும், தியானத்தாலும், யோகத்தாலும், தபசினாலும், ஞானத்தாலும் உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களாயும், சப்பிரமாண கலைகளும், சாந்தமுள்ள குணமும், சுத்தோதைகித்தமும், சம்பூர்ண தேஜசும், குரோதமற்றவுள்ளமும், கோதகன்ற தவமும் பொருந்தியுள்ளவர்களாயும், சகல இச்சைகளையும் விட்டவர்களாயினும் மோக்ஷ இச்சையில் மிக்கவர்களாயும், சிவபூஜை செய்வதைத் தவிர இதர காரியத்தில் பிரவிர்த்தி அற்றவர்களாயும், தவத்தாலும், புராண சிரவணத்தாலும், சாஸ்திர விசாரணையாலும், அளவிறந்த காலங்களை அரை க்ஷணமாய்க் கழிக்கின்றவர்களாயும், தங்கள் திருஷ்டி விசேடத்தால் உலகங்களைப் பரிசுத்தஞ் செய்கிறவர்களாயும், அனந்தமாகிய லதைக்கு மூலமாயும், பெருமையாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரர்களாயும், பாவமாகிய காட்டிற்கு அக்கினியாயும், புண்ணியமாகிய விளை முளைப்பதற்கு நல்ல பூமியாயும், ஜன்மமாகிய துக்கத்தை நீக்குதற்கு இடைவிடாது சிவத்தியானஞ் செய்கிறவர்களாயும், ஜடாவற்கலைகளைத் தரித்துக்கொண்டு சீலர்களாய் அக்கினிஹோத்திராதிகளைப் புரிபவர்களாயும், இந்திரியங்களை அடக்கித் தத்துவஞானத்தை உலகத்திற்கு உபதேசிப்பவர்களாயும், அகண்டமான ஆனந்த விபவத்தையே தங்கட்குரிய சம்பத்தாய்க் கொண்டவர்களாயும் இருக்கின்ற மகரிஷி * பிரந்தங்களைப் பார்ப்பதற்கு வேதவியாச முனிவரின் தபோபலம்போன்ற சூதமகாரிஷி வந்தனர். முத்தினவர்கட்கெல்லாம் முத்தினவராயும், மகாத்மாவாயுமிருக்கிற சூதமகாரிஷியின் வரவைக் கண்ட நைமிசாரண்ணியவாசிகளான ரிஷிசுவரர்கள் கரைகாணாத ஆனந்த சமுத்திரத்தில் முழுகிய மனதுள்ளவர்களாய் எதிர்கொண்டழைத்து விசேட மரியாதையுடன் ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனீயாதிகளால் உபசரித்துப் பலமுறை வந்தித்து அவரனுமதியின்

* பிரந்தங்கள் - கூட்டங்கள்.

பேரில் கைகூப்பிச் சந்நிதியிலுட்கார்ந்து, அவர் வரவாகிய மகோற்சவ உற்சாக சித்தர்களாய், மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் உயர்ந்த சூதமகாரிஷியை மிகுந்த வணக்கத்தோடு கேட்கத்தொடங்கினார்கள்.

சகல புராண மர்மங்களை உள்ளபடியுணர்ந்து அறிவுநிறைந்த சூதமகரிஷே! இரண்டாவது வியாசனைப்போன்ற தேவரீரால் இவ்வுலகம் பரிசுத்தமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. லோகானுக்கிரக கர்த்தாவாகிய வியாசாசாரியர் சகல புராணங்களுக்கும் அழிவில்லாத ஆதாரமாகத் தம்மைப்படைத்திருக்கின்றனர். தேவரீர் முகமாய் நெடுநாளைக்கு முன்னர் உலகின்கண்ணுள்ள மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் இவைகளின் மகாத்மியங்களைக் கேட்கப்பெற்றோம். அவற்றுள், உயர்ந்ததாய்ப் பிறவியால் வரும் பாபராசிகளைப் போக்கிப் புண்ணியத்தை விருத்தி செய்வதாய்ப் புத்தி முத்திகளை எளிதிற்கொடுப்பதாயிருக்கின்ற புண்டரீகபுரமென்னும் சிதம்பர மாகாத்மியத்தை இன்னமும் தேவரீர் முகமாய் விஸ்தரித்துக் கேட்க அபேக்ஷிக்கின்றோம். வியாசாசாரியரின் முக்கிய சிஷ்யராயும் புராணவக்தர்களுக்குள் சிரேஷ்டராயும் விளங்குகின்ற தேவரீர் தயைகூர்ந்து உரைத்தருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். பிரமநிஷ்டர்களாகிய மகரிஷிகளின் வேண்டுகோளைக் கேட்ட வியாசாசாரியரின் சிஷ்ய ரத்தினமாகிய சூதமகாரிஷி அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்து ஜகத்துக்கு ஆதிகாரணமாய் ஆத்தியந்த ரகிதராய்ப் புருஷோத்தமராய்ப் புருஷார்த்தங்களை அளிப்பவராய் விளங்குகின்ற தமது குருமூர்த்தமாகிய வியாசப்பிரமத்தை ஒரு முகூர்த்தம் தியானித்து வந்தித்து ஆனந்தபரவசராய்ச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

சிவஞானச் செல்வம் வாய்ந்த தபோதனர்காள்! எந்த க்ஷேத்திர மகிமைகள் வேதாகமங்களால் அளவிட்டறியக்கூடாதிருக்கின்றனவோ, எது கோடி ஜன்மங்கள் ஜபிப்பி

னும் நினைத்தற்குத் தரமாமோ, அப்படிப்பட்ட க்ஷேத்திர மகிமையைக் கேட்கத் தொடங்கினீர்கள். உங்கள் புத்தியே புத்தி, உங்கள் பக்தியே பக்தி. உங்கள் பாக்கியமே பாக்கியம். நீங்கள் வினவிய க்ஷேத்திர மகிமையைச் சுவர்க்க மத்திய பாதளமென்னும் மூவுலகோரில் யாவரறிவார்கள். பரமசிவத்தின் உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்த ஐங்கரக்கடவுளும் பிரணவார்த்[illegible]க்கடவுளும் நான்மறையோனும் நான்முகத்தேவும் போகசித்தினை செய்யும் லக்ஷ்மீநாதனும், லக்ஷ்மிநாதனை பத்திவிசேடத்தால் தாங்கும் ஆதிசேட பகவானும், தேஜஸில் உயர்ந்த சூரியதேவனும், புத்தியிற் பெரிய தேவகுருவும், நீதிசாஸ்திரந்தெரிந்த சுக்கிராசாரியரும் திக்குகளை ரக்ஷிக்கும் திக்குப்பாலகர்களும் சிறிதும் அறியமாட்டார்கள் எனில், யான் அறிதற்கு உரியனோ! பிரமரூபமாய் விளங்கும் சிதம்பர க்ஷேத்திரமானது, வேதாகமங்களின் ரகசியப்பொருளாயும், பரமசிவத்தின் ஆனந்தத்தாண்டவத்திற்கு விஸ்தாரமாகிய முதன்மைஸ்தானமாகவும் இருப்பதால் அதன் மகாத்மியத்தை யாவராலும் அறிதற்கு அசக்கியமாயிருக்கின்றது.

அந்தச் சிதம்பர மகிமையைச் சர்வலோக நாயகராகிய சாம்பபரமேசுவரர் அறிவாரேயன்றி மற்றொருவரும் அறியமாட்டார்கள். இதை நான் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். அனவரதம் எந்தத் தேஜஸின் பிரபாவத்தால் பிரமவிஷ்ணு முதலிய பிரபஞ்சங்கள் விளங்குகின்றனவோ, அந்தத் தேஜஸே சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் சிற்சபையின்கண் அனவரதத்தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்றது. அதற்குச் சமீபத்தில் மகாதேவியாய், ஆனந்த தாண்டவ சாக்ஷிணியாய் ஆனந்தப் பெருக்கைப் பரமசிவத்துக்குச் சதா கொடுப்பவளாய்ச் சகல புவனங்களின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களுக்குக் காரணியாய், பரமானந்தமாகிய சந்திரோதயத்திற்கு இராத்திரியாய், அன்பர்கட்குப் பாலிக்கும் கருணை நிறைந்த கடைப்புங்கடாக்ஷ வீக்ஷ

ணமுள்ளவளாய், தன் புன்சிரிப்பாகிய முத்துத் தீபத்தால் உலகங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறவளாய் இருக்கின்ற சிவகாமசுந்தரியென்று அருமைத் திருப்பெயர் தரித்து விளங்கும் ஞானசத்தியும், அச்சத்தியை வாமபாகத்திற்கொண்டமர்ந்தருளும் சிற்சபைவாழ் ஈசனும் அச்சிதம்பர மகிமையை ஒருவாறு அறியுந்தாத்தரோ? அல்லரோ அறிகின்றிலேன். பதினெண்புராணங்கள் சொல்[illegible]ன் உயர்ந்ததாயக் கேட்போர்களின் பாவங்களைப் போக்கடித்து முத்தியை வெளிதில் அளிக்கத்தகுந்ததாய் இருக்கின்ற சிதம்பரமாகாத்மியத்தைப் பூர்வம் சிவபக்த சிரோமணியாகிய நந்திதேவர் உமாகாந்தராகிய பரமேசுவரரின் முகமாய்க் கேட்டுப்பெற்றுச் சிவஞான சாம்பவராகிய சனற்குமாரமுனிவருக்கு உபதேசித்தனர். சனற்குமாரமுனிவர் வேதவித்தாகிய வியாசமகாரிஷிக்கு அனுக்கிரகித்தனர். வியாசபகவானால் அதிரகசியமாயும் உத்தமோத்தமமாயும் விளங்குகின்ற இந்த க்ஷேத்திர மகிமையை எனக்கு அருளப்பெற்றனன். ஓ தபோதனர்களே! கேட்பதற்கினியதும் சோபான பரம்பரையாய்க்கிடைத்ததுமான அந்த அற்புத மாகாத்மியத்தை உங்களுக்கு நான் தெரிந்தவளவாயிற் சொல்லுகின்றேன். சிரத்தையுடன் அந்த க்ஷேத்திர மகிமையைக் கேட்டு ஆனந்தமாகிய மணம் வீசும் அம்புஜம் போன்ற அழகிய குஞ்சிதபாதத்தைத் தெரிசித்தவர்கள் திவ்விய ஞானம் வாய்த்து மோக்ஷ சுகத்தை அடைகிறார்கள். அசிரத்தையுடன் கேட்டவர்களும் தாங்கள் செய்த பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் என்று சூதாசாரியர் முனிவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சிவபெருமான் நந்திதேவருக்கருளியபடி சிதம்பர மகிமையைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

முதல் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பரமசிவம் நந்திதேவருக்கு உரைத்த சிதம்பர மகிமையைச் சூதமகரிஷி நைமிசாரண்ணியவாசிகளான ரிஷிகளுக்குச் சொல்கின்[illegible]து.

திருக்கைலாசபர்வதத்திற்கு சிரோரத்னமாய் விளங்கும் பரமேசுவரரைச் சிவகணத்தலைவரான நந்திகேசுவரர் நமஸ்கரித்து மிகுந்த அன்புடன் வினவுகின்றார். சராசரரூபமாகிய இவ்வுலகத்திற் பரிபூரணராய்க் கருணையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பவர் தேவரீரைத் தவிர வேறு யாவரிருக்கின்றார்கள். பெரியதிலும் பெரியதாய்ச் சிறியதிலுஞ் சிறியதாய் முத்தொழிலுக்கும் முதற்காரணமாகிய தேவரீரையன்றி ஒரு சிறு துரும்பும் அசைய வல்லதோ! தேவரீரின் அவ்வியாஜ கருணாப் பிரபாவத்தால் அகண்ட சுகப்பேற்றை உலகங்கள் அடைகின்றன. எந்தக்காலத்தில் இப்பசுக்களாகிய ஜீவர்களுக்குத் தேவரீருடைய சரணாரவிந்த சேவை கிடைக்கின்றதோ அக்காலத்திற்றான் பிறவியென்னும் பந்தத்தினின்று விடுபடுகின்றார்கள்.

கடினமான தவத்தாலும், கால்வருந்த ஓடி ஆடுந் தீர்த்தாடனங்களாலும், வாய்வருந்தச் செய்யும் ஜபங்களாலும், கண் புகையேறப்புரியும் ஹோமாதி கர்மங்களாலும், காயத்தை இளைக்கப்பண்ணும் உபவாசங்களாலும், வெகுநாட்படித்துஞ் சந்தேக விபரீதங்கள் அறாத வேதாகம சாஸ்திர இதிகாச புராணங்களாலும், எந்தச் சுகங்கிடைக்கமாட்டாதோ, அந்த நிரதிசயானந்தப் பெருஞ் சுகத்தைத் தேவரீர் சரணசேவையின் புண்ணியப் பிரபாவம் ஒரு க்ஷணத்திற் கொடுக்கச் சக்தி உள்ளதாயிருக்கின்றது.

தத்துவாதீதமான தேவரீரின் பாதசேவையால் உலகத்தார் துக்கமற்றவர்களாக ஆகின்றார்கள். எந்த இடங்களிற் சுகரூபமான சரணசேவை கிடைக்கின்றதோ அந்த இடங்களில் சகல சித்திகளும் உண்டாகின்றன. பதினான்கு லோகங்களுக்குள் உத்தமமான சிவக்ஷேத்திரங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. அவற்றுட் புண்டரீகபுரம் உத்தமோத்தமமென்றனுக்கிரகித்திருக்கின்றீர். அதின் மாகாத்மியத்தைத் தேவரீர் முகமாய் விஸ்தரித்துக்கேட்க மிகவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன். தயைகூர்ந்து உரைத்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். பிரார்த்தித்த நந்திதேவரைக் கருணை மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் பார்வதிபதியான பரமேசுவரர் பார்த்து மிகுந்த பிரியத்துடன் சொல்லுகின்றனர். மதியினுயர்ந்த கணசிரேஷ்டனே! நீ அன்புடன் கேட்கப்பெற்ற சிதம்பர மாகாத்மியத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றோம். அந்த அற்புத மாகாத்மியத்தை உள்ளபடி சொல்வதற்கு நாமும் அதை உண்மை தங்கிய பக்தியுடன் கேட்பதற்கு நீயுந்தவிர வேறு யாவரிருக்கின்றார்கள். நிர்மலமாயும் அதிரகசியமாயுமிருக்கின்ற எமது ரூபத்தையாவரறிவார்களோ, அவர்கள்கூட அச்சிதம்பர மகிமையை அறியுந்தரத்தரல்லர். சிதம்பரம் என நினைத்தமாத்திரத்திற் கோடி ஜன்மங்களிற் செய்த மகா பாப சமூகங்களை ஒழித்து விடவிக்கும் புண்ணியவிசேடம்பொருந்திய அத்தலத்தினற்புதப்பெருமையை வர்ணிக்கவெமக்கும் அசக்கியமென எண்ணுகின்றோம். பதினான்குபுவனங்களிலுள்ள எமதுக்ஷேத்திரங்களில் உயர்ந்ததாய், எமது பிரேமைக்கு இருப்பிடமாய் ஒரு யோசனை அகலமுள்ளதாய் எம்மையுணர்ந்த பேரறிவாளர் வசிப்பதாய் எமபயத்தை நிவர்த்தி பண்ணுவதாய் விளங்கும் சிதம்பரதலமானது எமது கயிலாசத்தைப்பார்க்கிலும் அதிக மேன்மையுள்ளது. அத்தலத்தின் ஏழுநிலையமைந்த நான்கு கோபுரங்களும் எமது உருவங்களே. அன்றியும், புண்ணியவாசிகளாகிய கொடிகள் வளர்தற்குப் பூந்தோட்டமாயும், வித்தைக

ளாகிற மங்கைகள் வசிக்கும் உபரிகையாயும், பாபரூபமாகிற கலிக்குக் கூளராத்திரியாயுமிருக்கிற சிதம்பர தலத்தில் ஒரு நிமிஷகாலஞ் சிரத்தையுடன் எவர்கள் வசிக்கப்பெற்றார்களோ, அவர்கள்தான் தாண்டற்கரிய ஸம்சார சமுத்திரத்தைச் சுலபமாய்த் தாண்டுகிறவர்கள். அவர்கள்தான் பிறந்தபயனை யடைந்தவர்கள். அவர்களே எமது பிரியத்திற்குரியவர்கள். ஜன்மமாகிய வினையை [illegible]கள். உலகத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்வதற்குங் காரணமானவர்கள் அவர்களே. எம்மை அ[illegible]யும், அபரிச்சேத்தியராயும், லோகாதாரராயும், பிரபுவாயும், நித்தியராயும், ஞானதிருஷ்டியால் உள்ளபடி பார்க்கிறவர்கள். இவ்வாறு பார்க்கும் ஞானவான்கள் எம்மாலும் புகழ்தற்குரியவர்கள். மேலான சுத்த ஜன்மம் வாய்த்த அவர்களின் வைபவம் வாக்கினாற்சொல்லி முடியமாட்டாது. அச்சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் ஒரு க்ஷணநேரம் வசித்தவர்கள் எமது ரூபமான கயிலாசத்திலெப்போதும்வசித்தவர்களாகின்றார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

தலமகிமையும், மூர்த்தி மகிமையும் உரைத்தது.

புண்டரீகபுரமென்னுஞ் சிதம்பர ஸ்தலமானது வசிப்பவர்களின் பாவங்களைப் போக்குவதில் அக்கினியைப் போன்றதாய் ஞானவான்களான ரிஷிசிரேஷ்டர்களால் வந்திக்கப்பட்டதாய் அனைவர்க்கும் இகபரங்களை ஈதற்குரியதாய் பிரம

விஷ்ணு கணபதிமுதலிய தேவர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதாய்ப் புண்ணியத்திற்கு எல்லையாய் வேதாகமங்கள் நெடுநாள் முயன்றும் காணற்கரியதாய் மாயாபாசத்தை யொழித்துப்[illegible]ந்த சிவஞானிகளாலறிதற்குரியதாய் ஓர் நிமிஷம் வசிக்கும் புண்ணியவிசேடத்தால் துன்பகரமான ஜெனன மரணங்களை நீக்கிச் சுபகரமான சர்வசித்திகளையுங் கொடுப்பதாய் ஜீவகோடிகட்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவிப்பதாய்க் கோடி சூரியர்கள் உதித்ததுபோன்ற சிவதேஜஸ் நிறைந்துள்ளதாய்க் குறைவற்ற சம்பத்தை உடைத்தானதாயுமிருக்கின்ற எமது பெருமைக்கு வாசஸ்தானமான சிதம்பரக்ஷேத்திரம். அது எல்லா க்ஷேத்திரங்களுக்கும் முந்தி எம்மாற் சிருட்டிக்கப்பட்டது. எக்காலத்தும் யாவராலும் அழிவற்றது. விசேடமகிமை தங்கிய உயர்வைப்பெற்றது.

எம்மையுள்ளபடி யுணர்ந்த தத்துவஞானிகளாலும் பார்வதிதேவியோடு கூடிய எம்மாலும் புகழப்பட்டது. இவ்விதப் பெருமைபூண்ட விராட்டின் ஹிருதயாரவிந்தமாகிய அந்த க்ஷேத்திரத்தில் பக்தர்களுக்கு சுத்தபோத சுகத்தை யளிப்பதற்காக நாம் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்து வருகின்றோம். எமது இடதுபாகத்தை யலங்காரஞ்செய்துவருகின்ற லோகமாதாவான பவானி எமது ஆனந்தப்பெருக்காற் செய்யும் நிர்த்தனத்தை உள்ளபடியே நோக்கிச் சுகிக்கின்றனள். விக்கினங்களாகிற இருட்டிற்குச் சூரியனைப் போன்ற விக்கினேசுவரனும் மிகுந்த அன்புடன் நேத்திரசலனமின்றிப் பார்த்துக் களிக்கின்றனன்.

பிரமவிஷ்ணு இந்திரன் லக்ஷ்மி சரசுவதி முதலிய தேவர்களும் பக்திசெய்து சேவிக்கின்றார்கள். மத்தியந்தினரின் புத்திரராய் ஞானநேத்திரத்துடன் விளங்கும்வியாக்கிரபாதனும், பூமியைத் தாங்கிய சிரமும் வியாகரண முடிவிலோங்கிய மனமும் பொருந்திய பதஞ்சலியும், வேதாகமங்களின் உண்மையை உள்ளவாறுணர்ந்த மூவாயிர முனிவர்களும், இடச்சித்தமுள்ள

ஹோமங்களைச் செய்வதிலும், எமது ஆனந்ததாண்டவத்தை அன்புடன் தெரிசிக்கப்போகின்றார்கள்.

எவர்கள் எமது ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தெரிசிக்கவில்லையோ அவர்கள் புழுக்களிலும் தாழ்ந்த ஜன்மத்தையடைந்தவர்கள், தெரிசனஞ்செய்யாதவர்களின் புண்ணியக்கூட்டங்களும் பாவங்களாகவே முடியும். எமது அருளிற்கிடைத்த திவ்விய நேத்திரத்தால் எமது ஆனந்த தாண்டவ தெரிசனையைச் செய்வார்கள். வேதாகமங்களினுட்பொருளை யுணர்ந்த பக்திமான்களையும், சற்காரியவாதப் பிராந்தர்களையுந் திரிகின்ற அவிவேகிகளுக்கு எமது கீர்த்தன தரிசனங் கிடைக்கமாட்டாது.

குறைவற்றதாகிய எமது கீர்த்தன விபவத்தைப் பார்த்தவர்கள் போகத்தைக் கொடுக்கிற சுவர்க்கத்தை யாகத்தால் இச்சிக்கமாட்டார்கள். நித்தியமாயும், மிகுந்த சுகமயமாயும், அழிவற்றதாயும், விசேட மேன்மை பொருந்தியதாயுமிருக்கிற சாயுஜ்ய முத்தியைக்கூட மனதினால் ஓர் பொழுதும் இச்சிக்கமாட்டார்கள். கண்களுக்கு மங்களகரமாகிய எமது ஆனந்த தாண்டவத்தை எவன் பார்க்கவில்லையோ அவன் பாவிகட்குள் தலைமையானவன், பயனற்ற ஜன்மத்தையுடையவன் அறிவில்லாதவன், தர்மமில்லாதவன், முத்திக்கு விரோதமாகிய பாசங்களாற் கட்டுண்டு அநேகம் தாழ்ந்த ஜன்மங்களிற் பிறந்து வருத்தமடைபவன். இதைப்பற்றி விசேடம் இனி என்ன சொல்லப்போகின்றேன். அளவிறந்த மகிமையமைந்த அத்தலத்தின் பிரபாவவிலாசத்தினுள்ள இரகசியத்தைச் சொல்லுகின்றேம். புண்ணிய விசேடத்தாற் செய்த உக்கிரமான தவத்தோர்க்குக் கிடைப்பதாகிய முத்தி சுகத்தை எமது சிதம்பரத்தில் வசிப்பவர் அடைகிறார்கள். ஆனந்தரூபமான நித்திய தாண்டவத்திற்கு விஸ்தாரமான அரங்கமாயிருக்கின்ற அப்புண்டரீகபுரம் எம்மால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது

என்று விஸ்தாரமாக இம்மகத்துவத்தைப் பூர்வம் அன்புமிகுந்த நந்திதேவருக்குப் பரமேசுவரர், அனுக்கிரகித்தனர். அந்தத் திவ்விய மகத்துவத்தைச் சௌனக சுகம்வாய்த்த தபோதனர்காள்! நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். மிகுந்த பக்தியுடன் கேளுங்கள்! விரதிசயானந்தமான மோக்ஷசுகத்தை வேண்டியவர்கள் சிதம்பர க்ஷேத்திரமடைந்து ஞானசக்தியுடன் ஆனந்ததாண்டவஞ்செய்யும் மகாதேவனைத் தரிசித்துப் பக்தியுடன் வசித்தலைத்தவிர வேறு சாதனங்களில்லை என்று உரைத்துப் பரமசிவம் நந்திதேவருக்கு உரைத்த தீர்த்த மகிமையைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தமகிமையுரைத்தது.

அன்புமிகுந்த நந்திதேவனே!

௧.

புண்டரீகபுரத்தில் ஆத்மானந்தத்தைப் பிரகாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தனம் பிரியமெல்லை இடைவிடாது ஆனந்தவல்லியை சிந்தித்துப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறாள். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எம்மைத் தெரிசிக்கும் பக்தர்களுக்கு இஷ்டந்தோறும் அனுக்கிரகஞ் செய்துவருகின்றேம். அவ்விடத்தில் ஒருக்கால் ஸ்நானம்பண்ணின ஜீவர்கள் தாங்கள் செய்த பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். அத்தலத்திற் செய்யப்படும் ஹோமம் தானம் ஜெபம் முதலியவைகள் சிறிதாயினும் அள

விறந்த புண்ணிய பலனைக் கொடுக்கத்தக்கவைகளாம். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் சிவகங்கையென்று பிரசித்தமாய் விளங்கும் அற்புத மகிமையுள்ள தீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது. கோடி ஜன்மார்ஜிதமான பாவ சமூகங்களைத் தனது மகாத்மிய புண்ணிய சிரவணத்தினால் போக்க வல்லமையுள்ள அச்சிவகங்கையின் தென்கரையில் நாம் ஆனந்த நடனஞ் செய்துவருகின்றோம். அத்தீர்த்தம் உலகின்கண்ணுள்ள எல்லாப் புனித தீர்த்தங்களிலும் மிகப் புனிதமுடையது. புண்ணியத்தை விருத்தி செய்து [illegible]வித்தற்குப் பெரிய காரணமானது. தங்கமயமான பங்கயமலர்களும் எங்கும் மணம் வீசும் அத்தீர்த்தத்தில் பக்தியில்லாது விளையாட்டாகவாவது அருந்தல் குளித்தல் ஸ்நானமுதலியவைகள் செய்தவரைப்பார்த்த எமனுடைய இருதயம் நடுங்குகின்றது. அவர்களுடைய வரவை நினைந்து யமன் தனது [illegible] விசாலத்தை யடைகின்றது. புண்ணியமுற்ற அத்தீர்த்தத்தில் ஒருக்கால் ஸ்நானஞ்செய்தவன் பிறந்த ஜென்மத்தில் எவ்விதமாயிருப்பினும் மோக்ஷத்தையடைகின்றனன். அதில் ஸ்நானஞ்செய்து [illegible] சிரத்தை செய்யும் எண்மைத் தெரிந்து பஞ்சாக்ஷரத்தை ஆயிரத்தெட்டு முறை ஜெபித்தவன், சகல பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு எமது ரூபத்தையடைகின்றனன். மேஷசங்கிராமணத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் உடனே மகாபாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். ஆனி மாசப் பிறப்பிலும் அந்தமாசத்திய கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியிலும், ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் அளவிறந்த புண்ணியங்களை அடைகின்றார்கள். ஆவணிமாசத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் ஜனனமரணத்தினின்றும் நீங்குகிறார்கள். சித்திரமாசத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் தேவர்களெல்லாம் தலைவராவார்கள். பங்குனிமாசத்தில் உத்திரநக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் எமது சாரூப்பியத்தை யடைகிறார்கள். வெள்ளிக்கிழமையில் ஸ்நானம் பண்ணினவர்களின் புண்ணியவிசேடத்தை எம்மாலுஞ் சொல்ல முடியாது.

மாசிமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியில் ஸ்நானஞ்செய்து பிதுருக்களுக்குச் சிராத்தஞ் செய்தவர்கள் தங்கள் மாதுரு பிதுருகுலங்களில் நூறு குலங்களை மோக்ஷத்திற் சேர்க்கிறார்கள். ஆவணிமாசத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பணஞ் செய்தவர்கள் ௨௧-குலங்களைத் திருத்தி செய்விக்கிறார்கள். மார்கழிமாசத்தில் சுக்கில பக்ஷத்திலாவது கிருஷ்ணபக்ஷத்திலாவது பிதுருக்களை உத்தேசித்து அச்சிவகங்கைக் கரையில் சிராத்தஞ் செய்தவர்கள் எ[illegible]ான்களைத் தாரணஞ் செய்விக்கிறார்கள். சந்திர சூரியர்களுடைய கிரஹணகாலங்களிலும், திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலும், ஸ்நானஞ் செய்து சிராத்தம் புரிபவர்கள் கதியற்றவர்களாய்ப் பசியாலும் தாகத்தாலும் வருந்துகிறவர்களான தமது குலபிதுருக்களைப் பிரமகற்பம் வரையில் நித்திய திருப்தர்களாகச்செய்கிறார்கள். அப்புண்ணிய தடாகக்கரையில் பிராமணபோஜனஞ் செய்து வைப்பவர்கள் தமது வம்சங்களுடன் எமது சாயுஜ்யத்தை யடைகிறார்கள்.

கமலோத்தமனை நர்த்திதேவியே ! இவ்வித மகிமை பொருந்திய சிவகங்கையை உடைத்தான எமது சிதம்பரத்தின் வழிக்குப்படி பிராமணோத்தமர்களுக்குஞ் சிவஞானிகட்கும் சாதனங்கள் பட்டங்கள் கட்டிக்கொடுப்பவர்கள் சம்சாரபயத்தினின்று நீங்கி எமது சாரூபத்தையடைகிறார்கள். அனேககோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களிருந்தாலன்றிச் சிதம்பர க்ஷேத்திரவாசங் கிடைக்கமாட்டாது. அந்த க்ஷேத்திரமகிமையின் பாவனாதிக்கங்களே, ஆதியில் எம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் அதற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரம் எவ்வுலகங்களிலுமில்லை. அந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு முக்கிய காரணமானவர்களாயும், அமிர்தம்போன்ற குணத்தை உடைத்தானவர்களாயுமிருக்கிற திருவஹிரமுனீசுவரர்களின் மாகாத்மியத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

திருசகஸிர முனீசுவரர்களின் மகிமையுரைத்தது.

நிர்மலமான வாக்கினுற் சரஸ்வதியைப் பெற்றவர்களும், ஐஸ்வரியத்தைப் பெற்றவர்களும், வேதாத்தியயனஞ் செய்வதில் பிரமதேவருக்குச் சமானமானவர்களும் தக்ஷிணைகளோடு கூடிச்செய்யும் யாகங்களால் தேவதைகளைத் திருப்தி செய்விப்பவர்களும், வஞ்சனையில்லாத மனதுடன் எமது பூஜையைச் செய்பவர்களும், சடையிற் சந்திரனும், நெற்றியில் நேத்திரமும், வாமபாகத்திற் பார்வதியும் இலாது எம்மைப்போல் விளங்குகிறவர்களும், கிருபாகடாக்ஷத்தில் லக்ஷ்மியையுஞ் சித்தத்தில் சாந்தத்தையும், தேகத்திற் காந்தியையும் எப்போதும் உடைத்தானவர்களும், பாக்கியசாலிகளாகிய தங்களைத் தெரிசிப்பவரின் பாவங்களைப் போக்குகிறவர்களும், சத்திய சங்கற்பவான்களும், அக்கினியைப்போல் ஜொலிக்கின்றவர்களும், கர்மமாகிற பர்வதத்தின் சிகரத்தைப் பிளந்தவர்களும், பாவமாகிய இருட்கூட்டங்கட்கு சூரியர்களும் நிர்ப்பிஜயோகானுஷ்டானஞ் செய்வதினுல் நிர்மல ஞானத்தை யளிப்பவர்களும், எமது சொரூபத்தை இடைவிடாது மனதில் நோக்கிக்கொண்டு அளவிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பவர்களும், நிர்மலமான வாக்கினுல் உச்சரிக்கும் அக்ஷரங்களால் காரணமின்றி மனிதர்களின் பாவங்களை சமூல நாசஞ் செய்பவர்களும், வித்தைகளாகிற யுவதிகட்கு நாயகர்களும் சாஸ்திரங்களாகிற சமுத்திரங்கட்குச் சந்திரர்களும், ஆகமங்களாகிற பூந்தோட்டங்கட்குக் குயில்களும், அதிதிபூஜைக்கு யோக்கியர்களும், ஷட்கர்மங்களை நியமத்துடன் செய்பவர்களும், சத்தியம் ஆசாரம் சுத்தி இவைகளையே உருவமாகக் கொண்டவர்களுமான

திருசகஸிரமுனீசுவரர்களுள் நாமும் ஒருவராயிருந்து அவர்களோடு கலந்து வசித்துச் சந்தோஷமடைகின்றோம். அவர்கள்தான் எமது வைபவத்தை அறிவார்கள். அவர்களுடைய உத்தம வைபவத்தைச் சிறிது நாமறியமாட்டோம். அவர்களது கிருபா திருஷ்டியின் வீக்ஷணமானது வெகு காலஞ் செய்யுந் தபோபலனைக் கொடுக்கின்றது. அவர்களை நினைத்தமாத்திரத்தில் பாவங்களெல்லாம் விலகிவிடுகின்றன. அவர்கள் தங்கள் சக்தி விசேடத்தாற் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை ரக்ஷிக்கிறார்கள். வாக்குக்கு எட்டாத சிதம்பர மகிமையை அவர்கள் தான் அறிவார்கள். பரமபாகதர்களும், பெருமை பொ[illegible] எமது அனுக்கிரகத்திற்கு உரியவர்களாயும் விளங்கும் [illegible]ளே எமது சக்தியை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் அ[illegible]ர்கள், சகல சம்பத்துகட்குங் காரணமாகிய விபூதியின் [illegible]த்மியத்தையும், தாரண விதியையும், எமது பூஜையின் நியமங்களையும் அதின் விபவத்தையும், நிர்மலமான சித்தத்தால் அறிகிறார்கள். ஒப்பில்லாத மகிமை பொருந்திய அமூல லிங்கத்தில் நாம் வசிக்கும் ரகசியத்தை யவர்கள்தான் அறிவார்கள். சகல சம்பத்துகளுக்குங் காரணமாகி குறைவற்றதாயிருக்கிற லக்ஷ்மிக்குத் தங்கள் தங்கள் சித்தங்களை வசிக்கு மிடமாகச் செய்துகொண்டு சுகிக்கிறார்கள். விபூதியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவர்களின் திருமேனி தெரிசனமே யாவர்க்குஞ் சிரமமின்றிக் கிடைத்த தவமாகும். அவர்களின் தெரிசனமே கால்வருந்திச் செய்யாத தீர்த்தாடனம். அவர்களின் தெரிசனமே சகல சிவக்ஷேத்திரவாசம். இவை உண்மையேயாம். இத்தப்புலெவர்கள் அவர்களைவணங்குகிறார்களோ அவர்கள் எனது சாமீபத்தை யுண்டுபண்ணுகிறார்கள். அப்புண்ணிய முனிவர்களின் சந்தோஷத்திற்காகவே சபையில் ஆனந்த நடனஞ்செய்துவருகின்றோம். விளையாட்டிலும் வேதாகமங்களின் பழக்கமுள்ளவர்களும் என்னையே கதியாக அடைந்தவர்களுமான அவர்களுக்குச் சமமாகச் சொல்லுதற்கு எம்மைத்தவிர இம்மூவுலகங்களிலும் மற்றெவ்வுலகங்களிலும் ஒருவருமில்லை.

வெட்கத்தினாலாவது பயத்தினாலாவது சிரமத்தாலாவது மோகத்தாலாவது கோபத்தாலாவது எதிர்ச்சையாலாவது எவன் எம்முடைய தாண்டவ தரிசனஞ்செய்கிறானோ, அவன் எமது தெரிசனமாத்திரத்தால் முத்தியையடைகிறான். பாவனு பக்தியுடன் தெரிசிப்பவரின் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. எமது ஆனந்த தாண்டவத்தை அந்த க்ஷேத்திரவாசிகளான திருநாகலிர் முனிசுவரர்கள்தான் முழுதும் அறிவார்கள் என்று ஐயுருவாய் அணையுண்டோமுறும் அற்புதகந்தர்த்தவருக்குச் சந்திரசூடரான பரமசிவம் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! உங்களுக்கு நான் அனுக்கிரகித்தேனென்று சூதமகரிஷி அருளிச்செய்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தின மகரிஷி உற்பத்தியும், அவர் சிதம்பர க்ஷேத்திரம் அடைந்தது முறைத்தது.

இவ்வாறு கூறிய சூதமகாரிஷியை நோக்கி நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான ரிஷிசிரேஷ்டர்கள் கேட்கத் தொடங்கினார்கள். சிவபக்த சிரோமணியாகிய மாத்தியந்தினர் முற்காலத்தில் எவ்விதமாகத் தபசுசெய்தனர். அடைதற்கரிய வியாக்கிரபாதத்தை எதற்காக எப்படியடைந்தனர். பரமசுவரரால் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்த தாண்டவ தரிசனம் எவ்வாறாகக்

கிடைக்கப்பெற்றனர். அந்த அற்புத சரித்திரங்களை விஸ்தாரமாகக்கேட்க அபேக்ஷிக்கின்றேன். தயைகூர்ந்து உரைத்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த தபோதனர்களைச் சூதமகாரிஷி கண்குளிரப் பார்த்து மனங்குளிரச் சொல்லத் தொடங்கினர். தவத்திற்சிறந்த ரிஷிகளுக்குள் முந்தினவராயும், பிரமநிஷ்டராயும், நியமம் தயை தபசு சாந்தி சத்தியம் இவைகட்கு உற்பத்திஸ்தானமாயும், தன்னுடைய தபோவிசேடத்தாற் பெரிதாகிய பூமண்டலத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்பவராய் மத்தியந்தினரென்று மகிமையமைந்த திருநாமமுடையவராயும் மகரிஷி ஒருவரிருந்தனர். அம்மகரிஷியினிடத்தில் உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளின் துக்கங்களை நீக்கிச் சிவஞானச் செல்வம் உடையவர்களாக ஆக்கும்படி அக்கினியினிடத்தில் அக்கினி ஜ்வலிக்கிறதுபோல தேஜோவானான ஒரு புத்திரன் பிறந்தனன். தாம் செய்த தவமெலாந் சேர்ந்தோருருவெடுத்ததைப்போன்ற அக்குழந்தையை அன்புடன் நோக்கி அப்புத்திரசிகாமணிக்கு ஜாதகர்மஞ்செய்து மாத்தியந்தினரென்று திருப்பெயர் தரித்துக் குலத்திற்குரிய அன்னப்பிராசனம், சௌளம், உபநயனம் முதலிய காரியங்களைச் சிறிதுந் தவறாது அந்தந்தக் காலங்களிற் செய்து முடித்தனர். பின்பு அங்கமுதலிய கிரமங்களுடன் கூடிய வேதங்கள் முதலிய பதினான்கு வித்தைகளையும் எளிதிற் கற்பித்தருளினர். ஜனனமரணதுக்கமாகிய பாசத்தை யறுத்தற்குக் காரணமாயும், சைவதேஜோமயமாயும் பெருமை பொருந்தி விளங்கும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை எப்போதுஞ் ஜெபம்பண்ணும்படி யதாவிதியாயுபதேசித்து இனி எந்த இடத்தில் எந்த மூர்த்தியை உத்தேசித்துத் தவஞ்செய்து ஆத்மலாபத்தையடைதற்கு வுனக்கு எண்ணமோ, அதையுரைப்பாயாகில் அதற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களைக் கவனமாகச் சொல்லுகின்றேனென்றனர். இவ்வாறு கூறிய அருமைத்தந்தையை அன்புடன் வந்தித்து அவர் கருணையைச் சிந்தித்து அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் கே

ட்கத் தொடங்கினர். என்னை ஜனிப்பித்து எல்லா வித்தைகளையுமுணர்த்திய உண்மைக் குருவே! எத்தவம் உலகத்தோர்க்குச் செய்தற்கரியதும், சர்வ சித்திகளையுங் கொடுத்தற்குரியதும், மிகப்பெரியதும், சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தினின்றுங் கரையேற்றுவதும், துக்கத்தினின்றும் நீக்கி இடைவிடாத ஆனந்தத்தை யளிப்பதும், உமாபதியாகிய பரமசிவத்தை பூஜிப்பதுமாய் இருக்கின்றதோ, அந்த நிர்மல தவத்தை விசேஷமாக எனக்கு வுணர்த்தியருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். பிரார்த்தித்த புத்திரமணியின் அற்புதத் திருவார்த்தையைக் கேட்ட பிதாவாகிய மத்தியந்தினர் சொல்லுகின்றார். புத்தியிலுயர்ந்த புதல்வனே! பனி நிறைந்த ஹேமந்த காலத்திலும், குளிர் மிகுந்த சிசிரகாலத்திலும், மழை பலிந்த வருஷா காலத்திலும், மன்மதனது கர்வத்திற்கு இடமாகிய வசந்தகாலத்திலும், கொடிய வெப்ப மிகுந்த கிரீஷ்மகாலந்திலும், சூரிய கிரஹண முதலிய புண்ணிய காலங்களிலும், குளிர் காற்று மழை முதலியவைகள் மிகுதியாயுள்ள இராத்திரிகளிலும், ஆழ்ந்த சலமத்தியிலும், உயர்ந்த பர்வத சிகரங்களிலும், மேன்மையான சிவக்ஷேத்திரங்களிலும், கண்ணுறைபாதடர்ந்த காடுகளிலும், குளிர் மிகுந்த நதிக்கரைகளிலும், தளிர் நிறைந்த [illegible]ளிலும், மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும், குவிந்த அரும்புகளாலும், நிறைந்த கிளைகள் பொருந்திய மரங்கள் நெருங்கிய சோலைகளிலும், தவத்திற்கு யோக்கியமாயும் மனதிற்குச் சிலாக்கியமாயுமிருக்கின்ற அன்னிய தேசங்களிலும், நிச்சல சித்தர்களாய்த் தவஞ்செய்துகொண்டு, கிழங்கு வேர் பழங்கள் மரத்திற் பழுத்துதிர்ந்த சருகுகள் ஜலங்காற்று இவைகளை ஜீவதாரணார்த்தம் ஆகாரஞ்செய்து வியவகாரம் விடுத்து, பிரமதியான பாமரிருக்கின்ற தபோதனர்கட்கும் பிரமலோகப் பிராப்தமான பதவிமட்டுங் கிடைக்குமேயன்றி, புனராவர்த்தி யின்மையற்றதான சிவசாயுச்சியங் கிடைக்கமாட்டாது. சிவசாயுஜ்ஜியத்தை இச்சிப்பையேயானால்

உமாகாந்தரான பரமசிவத்தின் சரணாரவிந்தத்தைப் பூஜித்தல் வேண்டும். அப்பூஜையைப் பக்தியுடன் செய்குவையேல் அது பாசபந்தங்களை நீக்கி அழிவற்றதாய் ஆனந்தமாய் விளங்கும் பரமுத்தியைக் கொடுக்கும். இதரமான தபசுகளிலொன்றும் நீ செய்யவேண்டுவதில்லை என்று கூறிய தந்தையின் அமுதத்தையும்படும் அரிய வசனத்தைக் கேட்டுச் சிவபூஜை செய்வதற்கேயமைந்த திருமேனியையும், பரமசிவத்தின் திவ்விய சரித்திரங்களைக் கேட்பதிற் சிரத்தையும் பாவிப்பதில் இனிமையும் பொருந்தி விளங்கும் பெரிய மதியினையுமுடைய மைந்தனாகிய மாத்தியந்தினர் அகமலர்ந்து கேட்டு முகமலர்ந்து விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனர். சந்திரனைச்சடையிலணிந்தும், அபாரக்கருணையைத் தமக்குரிய வடிவமாயமைத்தும் விளங்குகின்ற பரமேசுவரன் இந்த வுலகத்திலுள்ள எந்த க்ஷேத்திரத்திற் பூசித்தால் எளிதில் பிரத்தியக்ஷமாகுவரோ, அந்த வுத்தம க்ஷேத்திரத்தை யெனக்கு உரைத்தருளல் வேண்டும். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எனது ஜன்ம நிவிர்த்தியின்பொருட்டுத் தேவரீர் அனுக்கிரகித்தபடி தவஞ்செய்யச் சொல்லுகின்றேனென்னலும், பிதாவாகிய மத்தியந்தினர் தனது அருமைப்புதல்வனைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்துச் சொல்லுகின்றனர். சிறிய வயதிலேயே பெரிய தவத்தில் மதியைப்புகுத்திய மைந்தனே! எல்லாப்பிரபஞ்சங்களுந் தயாநிதியான சிவபெருமானுடைய சந்நிதியாகும். அவரைவிட்டு விலகிய ஜகத்தானது ஓரிடத்துமில்லை. அவரைத்தவிர்த்து இவ்வுலகத்தை வேறாக நினைப்பவர்கள் சித்த பக்குவமில்லாதவர்களாய் அநேக ஜன்மங்களிற் பிறந்து அஞ்ஞானிகளாய்ப்போய்விடுகிறார்கள். அவர்களே விருதாவான ஜன்மத்தை யடைந்தவர்களும் மிருகத்துக்கு ஒப்பானவர்களும் பாப விருத்திக்குக் காரணமானவர்கள், எங்கு நிறைந்த பரமசிவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் அவ்விதமாய்ப் பாவித்தலருமையாதல் கொண்டு தமது கருணைப்பெருக்கால் சரீரமுழுதும் வியாபித்திருக்கின்ற ஆத்மாவிற்கு இருப்பிடமொன்றிருத்தல்போல

இவ்வுலகின்கண் ஓர் அற்புத க்ஷேத்திரத்தில் இடைவிடாது சான்னியத்தமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தத் தலமானது தேவர் முனிவர் மனிதர் முதலிய எல்லோராலும் பூஜித்துத் துதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அம்மகிமை தங்கிய தலத்தை யுனக்கு வுணர்த்துகிறோம். நவகண்டமாய்ப் பகுக்கப்பட்டும், குல பர்வதங்களாற் சூழ்ந்த லோகாதாரமான மகாமேருவாற் றரிக்கப்பட்டும், ரத்தினங்கள் நிறைந்த சமுத்திரங்களாற் சூழப்பட்டும், புண்ணியமாகிய விதை முளைப்பதற்கு உரிய இடமாய் ஏற்பட்டிருக்கின்ற இப்பூமியின் எல்லை கைலாசபதியே நூறாண்டுகளினுஞ் சிறிதும் முடிவுபெறமாட்டாது. அவ்வளவு விஸ்தார விசேடம் பொருந்திய புண்ணிய பூமியில் வசிக்கும் மனுஷ்யர்களுக்கு முத்தியை யளிக்கும் வண்ணம் அளவிறந்த வடிவமும் நாமமுந்தரித்து அளவிறந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பராசக்தியுடன் பரமேசுவரர் எண்ணிறந்த விளையாடல்களைச் செய்தருளினர். அத்தகைய தலங்கள் எவற்றுள்ளும் உயர்ந்ததாய் வேதாகமங்களில் உத்தமமென்று கூறியதாய், தவத்தை விருத்திசெய்வதாய் தில்லைவனமென்று பிரசித்திபெற்றதாயுள்ள ஒரு திவ்விய ஸ்தலமிருக்கின்றது. அதனடுவே ஆழியின் பாதாளலோகத்தினின்று தேஜோமயமான சிவபூமியினின்றுந் தோன்றி மூலஸ்தானேசுவரரென்று பேர்புனைந்து விளங்குஞ் சுயம்புலிங்கமே உனது அன்பு மிகுந்த பூஜையைக்கொண்டருள்பவர் என்று வாசகதீக்ஷை செய்தருளினர்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

க்ஷேத்திரமகிமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக வால்கலியின் சரிதையை யுரைத்தது.

இவ்வாறு அனுக்கிரஹம் பெற்றுப் பக்திபெருகிய மனத்துடன் நிற்கும் புத்திரனைப் பிதாவாகிய மத்தியந்தின மகரிஷி பார்த்து அந்த க்ஷேத்திர மகிமையால் தேவேந்திரன் அசுரர்களை ஜெயித்துத் துன்பம் நீங்கி இன்பமடைந்த இவ்விருத்தாந்தசரித்திரத்தை யுரைக்கின்றேன். சிரத்தையுடன் கேட்பாயாகவென்று பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

தேவ கந்தர்வ ராக்ஷதர்களாலுஞ் ஜெயித்தற்கரிய வரத்தையுஞ் சிவன் கொடுத்த வரத்தையும் வால்கலியென்று பிரசித்தமான பேரையும் பெற்று விளங்கிய அசுரனொருவனிருந்தனன். அவனுடைய பராக்கிரம விசேஷத்தாற் பூமண்டல முழுமையும் ஜெயித்து ஏகச்சக்கிராதிபதியாய் அரசு செலுத்துகிறபோது தேவலோகத்தையும் ஜெயித்தற்கு எண்ணங்கொண்டு, தன்னுடைய நால்வகைச் சைன்னியங்களுடன் புறப்பட்டுச் சுவர்க்கலோகஞ்சென்று இந்திரனை யுத்தத்திற்கழைக்க அவனுந் தனது அமரசைன்னியங்களுடன் வந்து அசுரேசனை எதிர்த்தனன். இருவரும் அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அதிக ஆக்ரோஷத்துடன் இரவுபகல் தொடர்ந்து பதினாயிரம் வருடம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்த யுத்தத்திலுண்டான ரத்தப் பிரவாகத்தால் பூமண்டல முழுமையுஞ் சேறாகியது. இறந்த சைன்னியங்களுடைய அஸ்திகளெல்லாம் மேரு மந்தரமுதலிய பர்வதங்கள்போற் குவிந்துவிட்டன. சைன்னியங்களை யிழந்தும் அசுரேசனும் அமரேசனுந் தங்கள் சவுரியங்களை இழக்காமல் பின்னும் ஓராயிரம்வருடம் யுத்தஞ்செய்து, கடைசியில் வால்கலி பராக்கிரமத்திற்கு இந்திரன் எதிர்நிற்கச் சக்தியற்றவனாய், அஜயத்தையும் எஞ்சிய சைன்னியத்தையும்

கைக்கொண்டு, இனி லோகநாதனை வஞ்சிக்கோர்த்தனைத்தவிர வேறுரக்ஷகர் ஒருவருமில்லையென்றுபயந்தமனத்துடன் கூடிய இந்திரன் மிகுந்த வேகத்தோடு சுவேதத்வீபத்தை யடைந்து பாற்கடல் மத்தியில் ஆதிசேஷ தல்பத்தில் பூர்களாகிய மின்னல் விளங்க யோக நித்திரை செய்யுங் கருமுகில்வண்ணனைப் பெருமுகில்வாகனன் கண்டு நமஸ்கரித்து ஆயிரங்கண்கள் பெற்ற பலனைப் பெற்றேனென்று கண்குளிரப் பார்த்து வேதமந்திரங்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கைகட்டி நிற்குஞ் சதமகனுடைய தீனவசனத்தைக் கேட்ட பரவாசுதேவன் திடீரென யோகநித்திரையையும் சேஷதல்பத்தையும் விட்டெழுந்து கருணைக்கண்மலர்ந்து பிரியத்துடன் நோக்கி தேவேந்திரனே! இந்திராணிமணாளா! நீயும் உன்னைச் சூழ்ந்த தேவர்களுஞ் சுகமா! நீங்கள் உங்கள் அதிகாரங்களைக் கிரமமாகச் செலுத்திவருகின்றீர்களா என்று குசலப்பிரசினஞ்செய்து நீ இப்போது உனது சுவர்க்கலோகத்தைவிட்டு வாடிய முகமுங் கூடிய மனமுமுடையவனாய் உன் பரிவாரங்களுடன் இவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணம் என்னையென்று நாரணன் கேட்டலும், அமிர்தவருஷம் பொழிந்ததுபோன்ற அவனருமைத் திருவார்த்தையை அமரேசன் கேட்டுச்செவிகுளிரப் பருகி நாவாரச் சொல்லுகின்றனன். தேவர்கள் நடுங்கும்படியான பலத்தையும், பெரிய வரத்தையுங் கொண்டனுகிய பரமசிவத்தின் கிருபையினாற் பெற்ற வால்கலியென்னும் அசுரனால் என் வலிமை இழந்து அபஜயமடைந்தனன். அவனுடைய துன்பம் தேவரீரது கிருபைக்குரிய எனது லோகத்திலாகின்றது. அதை நினைத்து என் மனம் வாடுகின்றது. ஜயத்தை வேண்டி உமதுபாதகமலங்களை சீலத்தைத் தேடுகின்றது. அசுர பயத்தை நீக்கி எனையாண்டருளல் வேண்டும். துஷ்டனை மதுவைக்கொன்ற மதுசூதனா! இரணியாக்ஷ இரணியகசிபு முதலிய அசுரர்களை அலக்ஷியமாய் அழித்த அரிவாசுதேவா வென்று பிரார்த்தித்தனன். பிரார்த்தித்த இந்திரனுடைய தீனவசனத்தை தயாளுவாகிய கண்ணன் கேட்டுப் புன்

னகை செய்து சொல்லுகின்றனர். நீ உரைத்த வால்கலியென்னும் அசுரன் பரமசிவத்தை நோக்கி நெடுநாள் தவம்புரிந்து பெறுதற்கரிய வரத்தையும் பலத்தையும் பெற்று ஜயத்திற்குரியனாயிருக்கின்றான். அவனைச் சமயம்பார்த்து நாம் வெல்லுகின்றோம். நீயும் பூலோகத்திற்சென்று உமாகாந்தரான பரமேசுவரனைக் குறித்துச் சீக்கிரத்தில் சித்தியைத் தருவதான புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் உறுதியான தவத்தைச் செய்தாலன்றி அசுரனுடைய பலங்குறைந்து வசமாகமாட்டான். ஆதலால் விரைவில் தவஞ்செய்தற்குச் செல்லுகவென்றதும், இந்திரன் சொல்லுகின்றனன். சுவாமீ! உலகின்கண்ணுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களில் எது உயர்ந்தது. எதில் தவஞ்செய்தால் சீக்கிரத்தில் சித்தியைத்தரும். அதை அனுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும் ஹே இந்திர! சர்வசித்திகளுக்குங் காரணமாய் ஆரணங்களுரைத்தவமும், க்ஷேத்திரம் தீர்த்தம் மூர்த்தி மூன்றினாலுஞ் சிறந்து ஓங்கியதாய், தில்லைவனமென்று பெயரைத் தாங்கியதாய் உள்ள ஒரு திவ்விய க்ஷேத்திரமிருக்கின்றது. அந்த க்ஷேத்திரத்தில் உலகத்தின் நன்மைக்காகவும் பார்வதியின் நயனங் களிக்கவும் மகோற்சவத்தை யடைதற்காகவும் சர்வாத்மாவான பரமேசுரர் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்தருளுகின்றனர். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் நீ விரைவிற்சென்று அசுரவதார்த்தம் அருமையான தவத்தை உறுதியாகச் செய்தல்வேண்டுமென்று ஜனார்த்தனனுரைத்தனர். ஜனார்த்தனின் இனத்தங்கிய இனிய வசனத்தைக்கேட்ட இந்திரன் சொல்லுகின்றனன். என்னை ரக்ஷிக்குங் கருணை நிறைந்த கேசவதெய்வமே! தேவரீர் கூறியவண்ணம் தில்லைவனஞ்சென்று தவஞ்செய்தற்கு என் மனஞ் செல்லுகின்றதொழிகில்லையே. அசுரனுடைந்த பீதி நீங்கி என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்க, நானெவ்விதமாய்த் தவஞ்செய்யப் போகின்றேன். தேவரீரை விட்டு ஓரிடத்திலும் போகேன். ஜகத்ரக்ஷகரான தேவரீர் தயைகூர்ந்து எனக்குத் துணையாக என்னுடன் கூடத் தில்லைவனம்வந்

து அசுரனால் எனக்கு யாதொரு துன்பமுமில்லாமல் ரக்ஷித்தருள்வீரேல், தவஞ்செய்தற்கு என்மனஞ் சுலபமாயிருக்கும். யானுஞ் சிவானுக்கிரகத்தால் சத்துருவை ஜெயித்துச் சுகிப்பேனென்று வேண்டலும், ஹே சதமகா! நாம் கூறியபடி தவஞ்செய்தற்குச் சீக்கிரம் நீ செல்லல் வேண்டும். நாமும் வந்திருந்து ரக்ஷிக்கின்றோம் என்று அச்சுதன் அருளிச்செய்ததை அமரேசன் ஆனந்தத்துடன் கேட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னைச்சூழ்ந்த தேவர்களுடன் தில்வனம் வந்து தவத்திற்காக ஆசிரமம் அமைத்துக்கொண்டு பரசிவத்தை நோக்கி யுக்ரதவம்புரியத் தொடங்கினன். தேவர்களுமவ்வாறே தனித்தனி ஆசிரமம் இயற்றிக்கொண்டு தவஞ்செய்தார்கள். சரணமடைந்தோரை ரக்ஷிக்கும் அவ்வியாஜ கருணாமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும், ஆனந்த தாண்டவ தெரிசனத்தைப் பார்ப்பதற்கு இயற்கையாகவே அபேக்ஷையிருப்பினும், இந்திரனுக்குச் சொல்லியபடிபோய்க் காத்தலை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு உடனே தாம் வாசஞ்செய்யுந் திருப்பாற்கடலைத் தமது பாயலாகிய ஆதிசேடனுடன் தில்வவனஞ்செல்லும்படி ஆஞ்ஞாபித்து லோகமாதாவான லக்ஷ்மீசமேதராய்த் தாமும் தில்வவனம் வந்து தேவர்கள் துதிக்க மஹாதேவரிடம் ஆனந்ததாண்டவ தெரிசனத்தை யோகநித்திரையிற்செய்துகொண்டு மிகுந்த களிப்புடன் வசித்தனர்.

உ.

இவ்வாறு நெடுநாட்சென்றதன்பின் தபசுசெய்துகொண்டிருக்கும் இந்திரனுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதினவரும், சிதம்பர மகிமையைத் தானே தவஞ்செய்து பரமேசுவரரால் வாசஸ்பதியென்று பேர் பெற்றிருந்தவரும், தாம் ஆனந்த தாண்டவ போகத்திலிருப்பினும் விஷ்ணுவைக்கொண்டே தம்மைத் தெரிசிப்போர்கட்கு, சர்வ சித்திகளையுங் கொடுக்கும்படி பரமசிவம் அனுக்கிரகித்திருக்கும் உண்மையை உணர்ந்தவருமான தேவகுரு இந்திரனுக்கருகில் வந்து ஓ சகஸ்ராக்ஷ

னே! நீ இந்தப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் தவஞ்செய்த பிரபாவத்தால் அசுரர்கள் பலங்குறைந்து விட்டார்கள். அவர்கள் வதமாவதற்குச் சீக்கிர சித்திகரமாகிய ஒரு விரதத்தை அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். அந்த விரதம் உத்தமமானது அசுரவைரியாகிய விஷ்ணுவைக் குறித்துச் செய்யவேண்டுவது அருண்ளிபசயனமென்று பேருள்ளது. அதைப் பக்தியுடன் இந்தக் கிருஷ்ணபக்ஷ துவிதியையிற்றொடங்கி விஷ்ணுவை ஸ்ரீதேவியுடனாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்து அபிஷேகித்துத் [illegible]மாதவிமுதலிய புஷ்பங்களால் அருச்சித்து இனிமையான நைவேத்தியங்களும் வாசனையுள்ள தூபதீபங்களும் [illegible]த்திரஞ்செய்து நான்கு மாசம் பூஜித்துக் கார்த்திகை மாசத்தில் உத்தானயேகாதசி தினத்தில் ஸ்ரீஹரியின் பூஜையை முடித்து மறுதினத்தில் பிராமணர்களுக்குத் திருப்தியான போஜனஞ்செய்வித்து விரதத்தைச் சமாப்தி செய்குவையேல், பகைவனை முடித்து ஆகண்டலனாகிக் கீர்த்தியுடன் வாழ்வாயென்றுரைத்தருளினர். இவ்வாறு குருவுரைத்த வாக்கியமே சிவனளித்த பாக்கியமென்று நினைந்து யோக்கியமான மனதுடன் கூடிய இந்திரன் இலாக்கியமான விரதத்தை யதாவிதியாகத் தொடங்கிச் சிரத்தையுடன் பூர்த்திசெய்து பின்பு அசுரேசனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து சிதம்பரக்ஷேத்திரத்திற் செய்த தவத்தினருமையாலும் விரதத்தின் பெருமையாலும், அசுரேசனை ஜயித்து மிகுந்த களிப்புடன் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று சுகித்திருந்தனன். கேட்டனையோ! அவம் விடுத்துத் தவந்தொடுத்துச் செல்லும் மதியையுடைத்தவனே மிகுந்த பாவியான ஒரு நீசன் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து இறந்து மோக்ஷமடைந்த திவ்விய சரித்திரத்தையுஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

புல்கஸன் கதையுரைத்தது.

நெடுநாளைக்கு முன்னர் புல்கஸன் என்று பேருள்ள ஒரு நீசனிருந்தனன். அவன் பிராணிகளிடத்தில் தயவில்லாதவனாய், கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் பிராமணர்களை யுதைத்து [illegible]ப்போக்கர்களைச் சிதைத்தும், அவர்கள் பொருளைப் பறி[illegible]ச்சென்றவழி சஞ்சரித்தும், பாவிகளும் அஞ்சும்படி துன்மார்க்கங்களைச் செய்து வருகையில், அவனிடத்தில் [illegible]ள பேனத்துக்காகச் சிநேகஞ் செய்கிறவனாய், ஜாதியிலுயர்ந்தும், மற்றைய ஒழுக்கங்களிற் சமதையானவனுமுள்ள ஒரு பிராமணன் அவனது தொழிலுக்கு அனுகூலியாய்ச் சென்றும், அதிற் கிடைத்த தனங்களில் பங்கு வைத்து வாங்கியுங் காலங்கழித்து வந்தனன். வருகையில் வேதியனுக்கு வேண்டியபடுந் திரவியம் நிரம்பிவிட்டமையால் மித்திரனான புல்கஸனிடத்தில் இரக்கம் ஜனித்துச் சொல்லுகின்றனன். எனது அன்புள்ள புல்கஸனே! நீ இத்தனை நாளாய் ஜீவகாருண்ணியமில்லாத தொழிலைச்செய்து பாபரூபமான தனத்தைத்தேடி இக்காத்தவுடலை வளர்த்ததினால் என்ன சுகத்தைக் கண்டாய்! பெரியோர்கள் வெறுக்கும்படியான கொலை முதலிய எண்ணிறந்த பாவங்களை நெடுநாட் புரிந்தும், ஓர் நிமிஷமேனும் இரக்கமின்றி இருக்கின்றனையே என்றுரைத்த இதவசனத்தைக் கேட்டவுடன், பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தால் நல்லறிவு சிறிது ஜனித்து, ஆ! இதுவரையில் நமது ஒருயிருக்காகப் பல உயிர்களை வதைத்து இவ்வயிற்றை வளர்த்ததன்றி என்ன பலனைக் கண்டோம்! என்று தனக்குத்தானே நினைத்துப் பயந்த மனதுடன் கூடிய புல்கஸன் நயந்துரைத்த மறையவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றனன். என்னை நற்கதியிற் சேர்க்க நண்பராகவந்த அந்தணரே! நான் ஒருவராலும் செய்யற்கரிய பெரிய பாவங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவுஞ்

செய்திருக்கின்றேன். அப்பாவங்களைப் போக்குதற்குரிய வழிகள் ஒன்றும் நிர்மூடனான வெனக்குத் தெரியவில்லை. இதற்கு என்ன செய்குவேன்! குலத்திலுயர்ந்த தாமே ஒருபாயஞ் சொல்லி என்பாவங்களையொழித்துக்காத்தருள்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். பிரார்த்தித்த புல்கஸனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு மறையவன் சொல்லுகின்றனன். ஏ புல்கஸா! நீயுரைத்த வார்த்தைமிகுந்த நன்மையைக்கொடுப்பதாய் உயர்ந்தபதவியிற் சேர்த்தற்குரியதாயிருக்கின்றது. உன் பாவங்களனைத்தையும் போக்கி, மோக்ஷசுகத்தைத்தரத் தகுந்த உபாயமானமார்க்கம் ஒன்றிருக்கின்றது. அது என்னையெனில், [illegible]ள சிவக்ஷேத்திரங்களுக்குள் மேலானதாய் என்றுமுள்ளதாய், தேவர் கந்தர்வ சித்தவித்தியாதரர் ரிஷிகள் முதலிய பேர்களாற் பூஜித்து வந்திக்கப்பட்டதாய், அம்பிகாபதியான பரமசிவம் தெரிசிப்பவர்களின் பாவங்களை நீக்கித் தமது சரணாரவிந்தத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதற்காகவே ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற, தில்லைவனமென்று ஓரிடமிருக்கின்றது. நீ அதிற்சென்று காலையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிரத்தையுடன் தூரத்தில் நின்று சிற்சபையை வணங்கி நீசம்பாதித்த தனத்தையெல்லாஞ் சிவஞானிகளுக்கும், சம்சாரிகளாயிருக்கின்றவர்கட்கும் சிவபக்தர்களுக்குங் கொடுத்து அந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசிப்பவர்கட்குச் சோரபயமுதலியதுகள் இல்லாமல் பாதுகாத்து ரக்ஷித்துவருவையாகில், உன் பாவமெலா நீங்கி மேலாகவோங்குவையென்று சொல்லினன். அந்த ஆப்த வசனத்தைக்கேட்ட புல்கஸன் சந்தோஷித்தவனாய் உடனே யெழுந்திருந்து தான் சம்பாதித்த தனங்களைக் கைக்கொண்டு மறையவனுடன் தில்லைவனஞ்சென்று, தயையாகுஞ் சித்தத்துடன் குணமிகுந்த சிவபக்தர்கள் யோகிகள் அத்தலத்தில் வசிக்கு மேன்மக்கள் முதலிய பலருக்கு திருப்தியுண்டாகும்படி கொடுத்தும் தூரத்தில் நின்று சிற்சபையை நினைத்து வணங்கியும் ஸ்தூலலிங்கமான கோபுரங்களைத் தெரிசித்தும் பஞ்சக்ரோசத்திற்கு வெளியில் வசித்தும் க்ஷேத்திர ரக்ஷணையைக்குறைவில்லாது

செய்துக்கொண்டும் பலநாள் யிருந்து ஊழ்வினை முடிய ஓர் நா
ளிறந்தனன். சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் சரீர வியோகமான
புண்ணிய விசேடத்தால் மறு ஜன்மத்திற் பரமசிவத்தைப் பூஜி
த்து அருகில் நின்று தெரிசித்துச் சுகித்தற்குரிய சுகிர்தமான
பிராமண குலத்தில் ஜனித்து உயர்ந்ததான பக்திஞானவை
ராக்கியங்களைப்பொருந்தி வாழ்ந்து அந்தத்தில் அம்பிகாபதியின்
அற்புத அருளால் அண்டர்க்கும் அரிய அழகிய சச்சிதானந்த
லக்ஷணமான முக்தியை யடைந்தனன். கூட வந்திருந்தயீத்
திரனை புத்தியுள்ள பிராமணனும் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்
செய்து சந்நிதியிற் பரமசிவனை நெடுங்காலம் பூஜித்துச்
சிற்சபேசரின் அனுக்கிரகத்தால் நற்பதவி சேர்ந்தனன். கேட்
டனையோ! இயத்தைக் குறித்த தவத்தைப்பதித்தமனத்தைப்
படைத்த மைந்தனே! என்று பிதாதாவாகிய மத்தியந்தினர்
புத்திரனாகிய மாத்தியந்தினருக்குச் சிதம்பர க்ஷேத்திரம் இக்
கிர சித்தியைக் கொடுக்கத்தகுந்த தென்பதை இரண்டு கதை
யால் விளக்கித் தன்னொருமைப் புதல்வனைக் கண்குளிரப்பார்த்
துச் சர்வசித்திகளுக்கும் காரணமாய் மங்களகரமான எல்லாச்
சுகங்களையுங் கொடுப்பதாய் விளங்குகின்ற விபூதியைத் தமது
திவ்விய அஸ்தத்தால் எடுத்து மைந்தனிட நெற்றியில் தரித்
து ஆசீர்வதித்துக் கட்டியணைத்து உச்சிமோந்து என்கண்மணி
யே! இனி நீ தவத்திற்குச்சென்று சிவானுக்கிரஹச் செல்வம்
பெற்றுவரக்கடவாயென்று அனுக்கிரஹித்தனர். உடனே புத்
திரராகிய மாத்தியந்தினர் தனது அன்புள்ள மாதாவையும் அ
திவுள்ள பிதாவையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து அவ
ர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு பரமசிவ சரணாரவிந்தத்
தியானத்துடன் தில்லவனத்தை நோக்கித் தீவிரமாகப் புறப்ப
ட்டனர். அந்தத் தில்லவனமானது சமுத்திரராஜன் அலைக
ளாகிய கரங்களால் நக்ஷத்திரம்போன்ற வெண்முத்துக்களை
வாரியிறைப்பதினுல் பர்வதம்போற் குவிந்த முத்துக் குவியல்
கள் பொருந்தியும், ஒட்டியானை புலி காடி செந்நாய் முதலிய

துஷ்டஜெந்துக்கள் நிறைந்தும், தேமா பலா சம்பகம் வேங்
கை பாதிரி வில்வம் முதலிய மரங்கள் வளர்ந்தோங்கியும், கா
ரகாலமேகமானது அசைவற்று நின்றதைப்போன்ற பச்சிலைமர
ங்களும் பனைமரங்களும் தழைத்து வளர்ந்தும், ஆறுருதுக்களும்
எப்போதும் விளையாடுதற்கமைந்த வுத்தியானம்போன்றும், புன்
னையங்கள் ஆகிற கொடிகள் வளர்தற்குரிய தோட்டமாயும், பெரி
தாகிய பாபவிருக்ஷங்களுக்கு இடியேறாயுடைய ஆற்றங்கரை
யாயும், ஜனங்களுடைய கண்களுக்கு எட்டாத விஸ்தாரத்து
டன் நான்கு பக்கங்களிலும் நதிகளாற் சூழப்பட்டும், பார்ப்
பவரிட மனதிற்குங் கண்ணுக்கும் எப்போதும் ஆனந்தத்தை
யுண்டுபண்ணுவதாயும், மனதினுல் நினைத்தற்கரியதாயுமிரு
க்கின்ற வைபவங்கள் பெற்றும் விளங்குகின்றது. அவ்வழகிய
தில்லவனத்தை யடைதற்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தையே துணையா
கக்கொண்டு மாத்தியந்தின மகரிஷி வந்தனர். அந்த வனத்தி
ன் நடுவே மகிமைபொருந்தியதாய் வேதத்துவனியினுற் பரி
சுத்தமாய் சங்கீதவாத்திய கோஷங்கள் உள்ளதாய் நாலுபக்கங்
களிலும் முனீசுவரர்களால் சேவிக்கப்பட்டதாய் பெருகுகி
ன்ற மதுக்களுடன் வண்டுக்கூட்டங்கள் பொருந்திய சுவர்ண
தாமரை மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்தாற் சோபிப்பதாய், அழி
வில்லாத ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாய் விளங்கும், சிதம்பர
க்ஷேத்திரத்தைப் புதிதாகப் பார்த்தவுடன் நமது ஜன்மம் சப
லமாயிற்றென்று மிகுந்த குதூகலமடைந்தனர். சந்தோஷ சித
த்துடன் செல்லும் மாத்தியந்தினர் சகல பாவங்களையும் பா
ர்த்தவுடன் போக்குவதான சிவகங்கையைக் கண்டு தரிசித்து
அதற்குத் தென்கரையின் வழியாய் மெல்ல நடந்து எல்லா வுல
கங்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கின்ற மூலஸ்தானத்தைக்
கண்டு அதனடுவே சந்திரசூடராய் கங்காதரராய் நீலகண்ட
ராய் முக்கண்ணமைந்த முகாரவிந்தராய் கோடி சூரியசமான
சரீரகாந்தியாலும் புன்சிரிப்பாகிய சந்திரகிரணப்பிரகாசத்தா
லும் வனத்தின் நான்கு பக்கங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவ

ராய் விளங்குகின்ற பரமசிவத்தைக்கண்ணால் தெரிசித்து அட ங்காத ஆனந்தத்துடன் அடிக்கடி நமஸ்கரித்துக் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம்பெருக ஸ்தோத்திரஞ்செய்யத்தொடங்கினார். தேவதைகளெல்லாம் வணங்குந் தெய்வமே! உலகபாரத்தை வகிக்கும் உத்தமனே! சோமசூரியாக்கினியென்னும் மூன்று கண்களையுடைய விரூபாக்ஷனே! பெரியோர்களெல்லாம் வண ங்கும் பெரிய பரம்பொருளே! பிரபஞ்ச விருத்திக்காகப் பிர மவிஷ்ணு ருத்திரனென்னும் மூவுருவங்கரித்து முத்தொழிலை நடத்தும் முதற்பொருளே! கருணாநயமான புண்டரீகப் [illegible]டைய புனிதனே! என்னையாண்டருளும் அதி தேவ! என்னண்ணலே! என்னமுதேயென்று பற்பலவிதமாய் ஸ்துதித்து அஷ்டாங்கமாய் வந்தித்து சிரசின்மேற் கைதூக்கி அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்துகொண்டு, ஹே கருணாநிதியே! கா ரணனும் நான்மறைகளும் காணற்கரிய தமது திருவடித்தாமரை யை அறிவில்லாத அடியேன் பூஜிக்க விரும்புகிறேன். என் னால் பூஜிக்கப்படுவதில் குறைதல் அதிகரித்தல் முதலிய குற்ற ங்களிருப்பினும் அவைகளைச் சிறிதுங்குறியாது குணமாகக் கொண்டருளல்வேண்டும் எனது ஆண்டவனே என்று பிரார் த்தித்து உடனே புண்டரீகப் பொய்கைக்குச் சென்று விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து பஸ்மருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்து நித்திய கர்மங்களை முடித்து அன்று மலர்ந்த அழகிய சுவர்ணதாமரை மலர்கள் முதலிய பல்மலர்களை எடுத்து அன்புடன் மூலஸ்தா னேசனை அடுத்து அவரது அருட்பாதங்களைவேதாகமங்களிற் கூறியவாறு பூஜித்துப் பிறந்த பலனைப்பெற்றேனென்று மிகுந் த சந்தோஷமடைந்தனர். பின்பு அவ்விடம் விட்டெழுந்து மேற்காகச் சிறிது தூரஞ்சென்று புஷ்பங்களால் நிறைந்த உய ர்ந்த விருக்ஷங்கள் சூழ்ந்த தடாகத்தின் கரையில் தனஞ்செய் வதில் இருடச்சித்தமுள்ள மாத்தியந்தினர் ஓர் பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு அதனடுவே சோதிமயமான சிவலிங்க ப்பெருமானைத் தாமது ஆத்மபூஜைக்காக ஸ்தாபித்து மூலத்

தானத்துடன் இரண்டிடமும் பூஜித்து வந்தித்துப்பதியேதுணை யாகத் திரிவித காரணங்களும் பொருந்தி யிருந்தனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தின முனிவருக்கு வியாக்கிரபாதரென்னும் பெயர் கிடைத்ததைக் கூறுத[illegible]

இவ்வாறு மாத்தியந்தின மகரிஷி சிவபூஜையை மிகுந்த பத்தியுடன்செய்துகொண்டும், சுவாநுசந்தானமாகிய தவ த்தைச் சரீரம் இளைத்தும் மனம் இளைக்காமல் உறுதியாய் அனுஷ்டித்தும் வருகையில் ஒருநாள் விடியற்காலமெழுந்து தந் தாவனஞ்செய்து விபூதி உத்தூளனமாகிய ஸ்நானம்பண்ணி தண்டு கமண்டலம் திருப்பூக்கூடை முதலியவைகளை எடுத்து க்கொண்டு, எட்டுச் சடைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரிஷி சிரேஷ்டர் சிவபூஜைக்காக மலர்களெடுக்க வனத்திற்சென்றும் வாசனையுள்ளதாய் அன்று மலர்ந்தவைகளாய் புஷ்பவிதிகளிற் கூறிய புஷ்பங்களைச் சிவபூஜையிலுள்ள பிரேமையினால் விசேஷ டமாக எடுத்தும், தன்னுடைய ஜீவதாரண நிமித்தியமாய் இனிமையுள்ள கிழங்கு வேர் சருகு முதலியவைகளைச் சேகரி த்தும், குசங்கள் பத்திரங்கள் சமித்துக்கள் இவைகளைக் கைக்கொண்டும் தனது ஆசிரமத்தில் பூஜைக்காகப்பிரதிஷ்டை செய்திருக்குஞ் சிவபெருமானது சந்நிதியில் வந்து பூஜைக்கு ரிய புஷ்பங்களை விதிப்படி ஆராயும்பொழுது புழுக்களால் வெ ட்டுண்டிருத்தல் முதலிய குற்றமிகுந்த புஷ்பங்களைக்கண்டு பய ந்து வியாகுலசித்தராய்ச்சொல்லுகின்றனர். புஷ்பங்களை விடிந்த பிறகு எடுப்பேமெனில் மதுவை உண்பதற்கு வந்து விழுகி ன்ற மதுகரங்களால் தீண்டப்பட்டும், இராத்திரியில் எடுக்க

ப்போனவ் மார்க்கங்கள் இருட்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் விருக்ஷங்களிலேறிப் புஷ்பங்களை எடுப்போமென்னில், விருக்ஷங்களெல்லாம் பனியினால் அபிஷேகிக்கப்பட்டதாய் ஆகாயத்தைத் தொட்டதாய் ஒழுங்குற்றதாய் ஏறுதற்குரிய கிளைகளற்றதாய் இருக்கின்றனவே, அவைகளைப் பாராது மரங்களிலேறும்போது எனது கைகளும் கால்களும் மரத்திற்பொருந்தாது வழுக்கி விடுகின்றன. இவ்வாறின்றி வண்டுகளாற் புசிக்கப்பட்டதும் அரும்புகளாயுள்ளதும் முந்தின தினத்தில் மலர்ந்ததும் புழுக்களால் அரிப்புண்டதுமான புஷ்பங்கள் பரமேசுவரருடைய பூஜைக்கு ஆகா என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றனவே, இதற்கென்னசெய்குவேன்! எனவியாகூலித்துச் சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக் குளிர்ச்சி பொருந்திய கங்கையுடன் சந்திரன் தவழும் ஜடாதரனே! புண்ணியமிகுந்த தில்லைப் பதியோங்குஞ் சிந்தாமணியே! வாமபாகத்தில் ஆனந்தவல்லி படர்ந்து விளங்கும் அழகனே! என்றுபரமசிவ சந்நிதியில் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்கரித்து, ஹே நாதனே! அறிவில்லாத இவ்வடிமையை ரக்ஷிப்பதற்குத் திருவுளமிருக்குமாயின் எனது அன்பைக்குறியாது அநுக்கிரகித்தல்வேண்டும். பக்திலேசமிலாது நின் பூஜையைச் செய்பவனாயினும், வேறொரு சுகத்தில் ஆசை சிறிதுமில்லாதிருக்கின்றேன். அன்றியும் தேவரீரைத்தவிர ரக்ஷிப்பதற்கு ஒருவருமில்லை. அரிபிரமாதி தேவர்களால் அன்பு மிகுந்த பூஜையைக்கொண்ட சரணாரவிந்தத்திற்குபக்திலேசமிலாதவெளியனனசெய்யுமபூஜை ஏற்குமோ! பக்தியீனர்களாகியமனிதர்களுக்குத்தமது சுவரூபதரிசனங் கிடைக்கமாட்டாதென்று வேதாகமங்கள் கூறியதைநான்செவ்வையாக அறிந்துமிருக்கின்றேன் என்று பலவிதமாய்த் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் மாத்தியந்தினருக்கெதிரில் அகண்டானந்த விக்கிரஹராய், பிரமவிஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் துதிக்கப்படுகிறவராய், நந்தி முதலிய கணங்களாற் சூழப்பட்டவராய் அம்பிகாசகாயராய் விருஷபா

ரூடராய் விளங்கும் பரமேசுவரன் கருணைமலர்ந்த முகத்துடன் பிரசன்னரானார். இவ்வாறு பிரசன்னமான பரமசிவத்தைப் புண்ணியசாலியான மாத்தியந்தினமுனிவர் கண்டு மிகுந்த ஆனந்தபரவசராய்க் கண்களில் தாரை தாரையாய இன்பநீர் பொழிய மயிர்க்கூச்செறிந்து இடைவிடாது நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரிக்க நாவெழாது அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்கையில், பார்வதிபதியான பரமசிவம் மந்தகாசத்துடன் மாத்தியந்தினரைக் கருணைநிறைந்த கண்ணால் கடாக்ஷித்து ஓ தபோதனா! உன்னுடைய சீலத்வத்தையும் சிரத்தையையும் [illegible]தையும் பக்தியுடன் எம்மைப்பூஜிக்கும் விசேஷத்தையுங் கண்டு மிகுந்த திருப்தியடைந்தோம். உனக்கு இப்பதினான்குலோகங்களுக்குள் எந்த வஸ்துவினிடத்தில் இச்சையிருக்கின்றதோ அதைக் கேட்பாயாகில் கொடுப்பதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றேம் என்றருளிய ஐயனது அமிர்தம் விரும்பும் அழகிய வசனத்தைக்கேட்ட மாத்தியந்தின முனிவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பரமேசுவரரைப்பார்த்து தீனரைக் காக்குந் தெய்வமே! தேவரீரது பூஜையின்பொருட்டு மலர்களெடுக்க பனியால் நிறைந்த மரங்களில் ஏறும்போது வழுக்காதிருக்க, அடியேனுடைய கைகளும் கால்களும் புலியைப்போல் வலிமையான நகப்பற்றுண்டாகவும், அவைகளில் தேவரீரது பூஜைக்குரிய புஷ்பங்களைத் தோஷமிலாது இருட்டிற் சென்றெடுத்தற்கிசைந்த ஒளி பொருந்திய கண்கள் பொருந்தவும் அநுக்கிரகித்தல்வேண்டும். தேவரீரது திருவருளால் வியாக்கிர ரூபங்கிடைத்த பின்பும், தமது பூஜையைக் குறைவிலாது பக்தியுடன் எந்நாளும் யான் புரிதல்வேண்டும். சபலபுத்தியுள்ள என்னாற்செய்யப்படும் பூஜையிற் குறைதல் அதிகரித்தல் முதலிய குற்றங்கள் இருப்பினும் அவைகளைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். இந்த க்ஷேத்திரம் இன்றுமுதல் என்பெயரால் வியாக்கிரபுரமென்று வழங்கவேண்டும். இவைகளைத்தவிர வேறொன்றினும் எனக்கு இச்சையில்லையென்று பிரார்த்தித்து நிற்கும் ரிஷி

சிரேஷ்டனைப்பார்த்துலோகநாதனை சர்வேசுவரன் சொல்லுகின்றார். "ஓ அன்பிற்சிறந்த மாத்தியந்தினா! யாவருங்கேட்டற்கரிய வரத்தை நம் பூஜையில் உகந்த சிரத்தையால் வேட்டனை! மிகுந்த சந்தோஷமாச்சுது நீ கேட்டபடியே எல்லாவரங்களையும் உனக்குத் தந்தனம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர் உடனே மாத்தியந்தினமுனிவரின் கைகளிலுங் கால்களிலும் வியாக்கிரத்தைப்போல் நகப்பற்றுடன் கண்களும் உண்டாகி விளங்கின. அதைக்கண்ட மகாரிஷியானவர் ஆ! புஷ்பவிருக்ஷங்களில் ஏறுதற்கு நகமும் பார்த்தெடுப்பதற்கு விழியுங் கிடைத்ததே என்று மிகுந்த குதூகல சித்தராய் அநேக நமஸ்கரித்து நிற்கையில் உமாகாந்தராகிய பரமசிவம் தேவர்களுடன் திரோபவித்தருளினர். சிவபூஜையிற் சிறந்த மாத்தியந்தினரை அது முதற்கொண்டு வியாக்கிரபாதரென்று உலகத்தோர்கள் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். அவர் பிரதிதினமும் சூரியோதயத்திற்குமுந்தி பெருந்த சிரத்தையுடன் செய்யவேண்டிய நித்திய கர்மங்களை முடித்துவர இருட்டிற் செல்லுதற்கு நிர்ப்பயமுள்ளவராக ஆயினர். இவரது உருவத்தைக் கண்ட துஷ்ட மிருகங்களெல்லாம் அதிக பீதியடைந்து விலகி ஓடுகின்றன. வண்டுகள் விழித்துப் புஷ்பங்களிற் செழித்த மதுக்களைப் புசித்தற்குமுந்தி சுவர்ணகாந்தியோடு கூடிய கொன்றை மலர்களையும், மாணிக்க முளையைப்போன்ற நிறத்துடன் வாசனை வீசும் பாதிரி மலர்களையும் மிகுந்த மணமுள்ள மருதாணி சம்பக முதலிய கோட்டுப் பூக்களையும், முல்லை மல்லிகை முதலிய கொடிப்பூக்களையும் சுவர்ணநிறமுள்ள தாமரை நெய்தல் செங்கழுநீர் முதலிய நீர்ப்பூக்களையும், பக்தியுடன் எடுத்துப் பரமேசுவரன் சரணாரவிந்தத்தைப் பூஜித்தும், சந்தோஷசித்தராய் மனத்தை ஒடுக்கித் தவத்திலிருந்தும் அநேகநாள் வசித்தனர். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான தபோதனர்களே! என்று சூதபுராணிகர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உபமன்னியு உற்பத்தியும் அவர்க்காகத் திருப்பாற்கடல் வருதலும் உரைத்தது.

இப்படியாக நெடுநாள் வசித்துவருகையில் வியாக்கிரபாதரின் பிதாவாகிய மத்தியந்தினமகாரிஷி தனது அருமைப்புதல்வன் இளமை வயதில் அரியபூரண காரண அமலமூர்த்தியைக் கண்டு பெறுதற்கரிய அபாரது அநுக்கிரக விசேடத்தால் அற்புதவரங்களைப்பெற்றனன் என்று கேழ்விப்பட்டு உடனே மிகுந்த ஆசையுடனெழுந்து விரைந்து நடந்து தில்லைவனத்தை அடைந்து தனது வம்சத்தைப்பிரகாசிக்கச்செய்பவனும் உத்தம ஜென்மத்தை அடைந்தவனும் தவமே உருவாய்க்கொண்டவனுமான தனது புத்திரசிகாமணியின் ஆசிரமத்திற்குச் சமீபத்திற் செல்லுகையில் பிதாவின் வரவைக்கண்ட வியாக்கிரபாதர் மிகுந்த பிரீதியுடன் எதிர்சென்றழைத்து ஆசனமளித்து எழுந்தருளச்செய்து பன்முறை வந்தித்து என்னை ஆண்டருளிய குருவே என்று நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி நிற்கும் சிவானுக்கிரகச் செல்வம்பெற்ற மைந்தனை அடிக்கடி கட்டியணைத்து ஆபுத்தமஸ்தகபரியந்தம் கண்குளிரப்பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தனர். இவ்வாறு களிப்புடன் இருக்கும் பிதாவை வியாக்கிரபாத மகாரிஷி மெல்ல அழைத்துக்கொண்டு வந்து தங்கநிறமுள்ள தாமரை மலர்கள் நிறைந்த சிவகங்கையில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்வித்து முத்தியளிக்க முளைத்து விளங்கும் மூலஸ்தானேசனைப் பூஜிக்கச்செய்து தனது ஆசிரமத்திற்கு வந்து தன்னால் ஸ்தாபித்திருக்கும் சிவலிங்கமூர்த்தத்தை அர்ச்சிப்பித்து அவ்வனத்திற்கிடைத்த கந்தமூலபலாதிகளை நைவேதிக்கச்செய்து அவைகளை பிதாவுடன் தானும் புஜித்து மிகுந்த சந்தோஷசித்தராய் நெடுநாள் வசித்துவந்தனர்.

இவ்வாறு வசித்துவருகையில் ஒருநாள் பரசிவத்தைப் பூஜித்துத் தன சமீபத்திலிருக்கும் அருமைப் புதல்வனைப்பார்

த்து என் கண்மணியே! உன்னால் நமது வம்சமானது மிகுந்த கீர்த்தியையும் இந்தப்பூமியானது பரிசுத்தத்துடன் மேன்மையையும் அடைந்துவிட்டது. இனி மனிதர்கள் பெறவேண்டிய ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான ருணங்கள் மூன்று உண்டு. அதில் ரிஷிருணத்தைப் பிரமசரிய ஆசிரமத்தாலும் தேவருணம் பிதுர் ருணம் இரண்டுகளையும் கிரகஸ்தாசிரமத்தாலும் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. ரிஷிருணத்தை யதாவிதியாயிருந்து நடந்து அவர்களுக்குத் திருப்திசெய்து வைத்தனை. அவ்வாறே தேவ பிதுரு ருணங்களையும் விதிப்படி அநுஷ்டித்து அவர்களுக்குத் திருப்திசெய்து வைக்கவேண்டியது உன் கடமையாயிருக்கின்றது. கிரகஸ்தாசிரமப் பிரவேசத்தில் உனக்கு இச்சையில்லாதிருப்பினும் எனது வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்கிற தர்மபுத்தியுள்ளவனாதலால் நான் உன்னைப்பெற்றதுபோல நீயும் ஒரு புத்திரனைப் பெறவேண்டிக் கிரகஸ்தாசிரமத்தைக் கிரகிக்க அபேக்ஷித்துச் சொல்லுகின்றேன். தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளல்வேண்டுமென்று உரைத்தருளிய பிதாவின் வசனத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாத மகரிஷி பிதுர்வாக்கியத்திற்கு அஞ்சி உத்தரம் ஒன்றுஞ்சொல்லாது சிவஞ்செயலென்று அங்கீகாரபாவமாக இருந்தனர். இவ்வாறிருக்க, சகல தர்மங்களையும் அறிந்த பிதாவாகிய மத்தியந்தினமகரிஷி உடனே நன்னடக்கை நற்குணம் நல்லழகு இவைகளையே தனக்குரிய ஆபரணங்களாய்க் கொண்டவளும் தவசிரேஷ்டரான வசிஷ்டமகரிஷிக்குத் தங்கையாயுமுள்ள ஓர் கன்னிகையை நிச்சயஞ்செய்து தனது புத்திரனாகிய வியாக்கிரபாதனுக்கு விதிப்படி விவாகஞ் செய்துவைத்தனர். பிறகு அப்பெண்ணுடன் வியாக்கிரபாதரும் கிரகஸ்தாசிரமதர்மம் நடத்திவருகையில் சிலகாலங்கழித்து மகாபதிவிரதையான வியாக்கிரபாதரின் பத்தினி கெர்ப்பவதியாய் ஸ்ரீமானும் கீர்த்திமானும் ஞானவானும் விளங்குகின்ற ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அப்புத்திரனுக்கு உபமன்னியுவென்று பேரிட்டு வளர்த்துவருகையில் வியாக்கி

ரபாதருக்குப் புத்திரன் பிறந்த சமாசாரத்தைப் பதிவிரதாதர்மத்திலும் சத்தியத்திலும் பெருமையடைந்த வசிஷ்டமகாரிஷியின் பத்தினியாகிய அருந்ததியம்மை கேள்விப்பட்டு உடனே இல்வாழ்வில் வந்து புண்ணியலக்ஷணங்கள் அமைந்த வியாக்கிரபாதரின் குழந்தையைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்து தனது ஆசிரமத்திற்குக்கொஞ்சநாள் கொண்டுபோய்வளர்ப்பதாகச்சொல்லி எடுத்துக்கொண்டு வந்து சகல சம்பத்துகளும் நிறைந்த தனது ஆசிரமத்தில் அமிர்தத்திலும் இனிய காமதேனுவின் பாலை காலந்தவறாது ஊட்டி ஓர் குறைவுமில்லாது வளர்த்து வருகையில் வியாக்கிரபாதரும் தனது மனைவியுடன் புத்திரனைப்பார்க்க வேண்டிய அபேக்ஷையினால் வசிஷ்டமுனிவரின் ஆசிரமம் சென்று மிகுந்த குணவானும் காமதேனுவின்பாலைப் புசித்ததினால் தேஜோவானுமிருக்கின்ற புத்திரனைக் கண்டு திருப்தி யடைந்து தனது ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து அருந்ததி வசிஷ்டர் இவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தனது ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்தனர். அழைத்துவந்த குழந்தையானது வசிஷ்டாசிரமத்தில் தெய்வீகமான காமதேனுவின் பாலை உண்டு வளர்ந்ததினால் சுகுமாரமான தேகத்தையும் மிகுந்த களிப்பையும் அடைந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் வியாக்கிரபாதர் தனது ஆசிரமத்தில் தான் புசிக்கும் காய் கிழங்கு வேர் முதலியனவகைகளைப்பாகஞ்செய்து மிகுந்த அருமையாய்க் குழந்தைக்குக் கொண்டுபோய் உண்ணும்படி கொடுக்க இவைகளொன்றையும் சிறிதும் புசிக்காமல் உமிழ்ந்துவிட்டு இனிமையுள்ள காமதேனுவின் பாலை நினைத்து நினைத்து அழுதுகொண்டிருந்தது. இவ்வாறு முகம் வாட சரீரம் வெயர்க்கத் துக்கிக்கும் குழந்தையைப் பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் தயவுடன் பார்த்து ஓ குழந்தாய்! நீயேன் துக்கிக்கிறாய்! துக்கிப்பதினால் பயன் ஒன்றுமில்லை. நானோ மிகுந்த தரித்திரன். எனக்குப் பரமசிவத்தைத்தவிர வேறு தனம் இல்லை. தபோலோகத்தில் இருக்கிற தேனுவின் பாலை நினைத்

து இவ்விடத்தில் அழுதால் நான் என்ன செய்குவேன்! அந்த க்ஷீரத்தையும் அதின் ருசியையும் ஓர் நாளும் பார்த்தவனுமல்லேன். இவ்விடத்தில் க்ஷீரத்திற்காக ஓர் பசுவையாவது வாங்குவோமெனில், அதற்குப் பொருள் வேண்டுமே. அன்றியும் கயிலாசபதியைத் தவிர வேறு பொருள் உண்டென்று கனவிலும் நினைத்தறியேன். இதைச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் என்றுரைத்து ஸர்வஜீவதயாபரரான பகவான் முற்காலத்தில் சகலமான தேவர்களுக்கும் இடைவிடாத ஆனந்தத்தைக்கொடுப்பதான மதுரமிகுந்த அமிர்தத்தைக் கொடுத்து இரக்ஷிக்கவில்லையா! உலகிலுள்ள ஜீவகோடிகள் பரமசிவப்பிரசாதத்தால் சகல சம்பத்துக்களையும் அடையவில்லையா! அந்தக் கருணாசாகரரான பரமேசுவரனைத் தவிர உனக்கு வேறு கதியில்லையென்று சொல்லி, உடனே குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிரிய வசனத்தால் அழுகையை மாற்றி மூலஸ்தானஞ்சென்று அவ்விடத்தில் சரண்புகுந்தோரைக் காத்தற்கே கட்டிய கங்கணத்தை யுடையவரும் ஜகதாதாரமூர்த்தியாயிருந்து அருள்பவருமான சம்புவைக்காண்பித்து இதோ விளங்குஞ் சிவமூர்த்தியே உனது துக்கத்தைப்போக்கி மனோபீஷ்டத்தைக் கொடுத்துக் காத்தருள்பவரென்று சிறுவனைச் சந்நிதியிலே விட்டுவிட்டனர்.

உடனே குழந்தையும் ஸ்ரீமூலநாதரைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தாங்கமுடியாத பசியால் வருந்தித் தேம்பித்தேம்பி அழுதது. வெய்யலில் வாடிய முல்லைக்கொடியைப்போல சரீரம் வாடி இளைத்துப் பசியினால் துன்புற்று அழுகின்ற குழந்தையைத் தயாநிதியாகிய ஸ்ரீமூலநாதன் தமது கருணைநிறைந்த கடாக்ஷத்தால் வீக்ஷித்து நம்மிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனும் நம்மையே கதியாக அடைந்திருக்கின்ற வியாக்கிரபாதனுடைய அருமைப்புதல்வன் க்ஷீரமிலாது வருந்திப் பசியால் அழுகிறது நமது பெருங்கருணைக்கு அழகல்லவென்று உடனே க்ஷீரசமுத்திரத்தையே இவ்விடத்தில்வரும்படியாக ஆஞ்-

ஞாபித்தலும், பாற்கடலானது தனது அலைகளாகிய கரங்களைக்கூப்பியும் தன்னிடத்திலுள்ள ரத்தினங்களால் அர்ச்சித்தும் ஸ்ரீசிவத்தின் ஆஞ்ஞைக்குப் பாத்திரமானேனேயென்கிற ஆனந்தத்தாற் பொங்கிச் சப்தித்தும் சந்நிதிக்குச் சமீபத்தில் வந்து நின்றது. உடனே தயாபரரான பகவான் உபமன்னியுவைப் பார்த்து உனது ஆகாரத்திற்காக க்ஷீரசமுத்திரம் வந்திருக்கின்றது. வேண்டிய அளவு புசித்துப் பசி தணிந்து சுகித்திருவென்று அநுக்கிரகித்தனர். குழந்தையும் அவ்வாறே திருப்தியாக க்ஷீரபானஞ் செய்துகொண்டு சந்தோஷசித்தத்துடன் பேரறிவுள்ளவனாய்க் கீர்த்திமானாக வளர்ந்தனன். பின்பு நிச்சலசித்தத்தோடுகூடிய வியாக்கிரபாத மகரிஷியானவர் மூலஸ்தானேசுவரருடைய சந்நிதியிற்சென்று தனது இடதுகாலைக்கீழாக்கி வலதுகாலை மேலாக்கி ஒரு பாதம் பூமியையும் ஜநனத்தையும் பொருந்தாமல் வயிற்றைச் சுருக்கி மார்பை நிமிர்த்திப் புஜங்களை வணக்கி கைகள் இரண்டையும் தாமரை மலர்போல் விரித்து அழகுபொருந்திய துடைகளில் வைத்துச் சங்கம்போல பருத்து அழகிய கழுத்தை அசையாமல் தூக்கி நிறுத்திக் கீழ்வாய்மேல் வெட்டப்பட்ட பல்லுக்கு நடுவே நாவை வைத்து ஒளியமைந்த விழிகளை நாசி நுனிமேல் வைத்து ஸ்தாணுவைப்போல் சலனமற்றுப் பத்மாசனத்திலிருந்து சிவனைத் தியானித்துச் சிவானந்தத்தைத் தரும்படியான சிவயோகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினர்.

இவ்விதமாய்த் தேஜஸில் உயர்ந்த வியாக்கிரபாதமகரிஷி சிவயோகஞ்செய்துவருகையில் மகத்தாகிய சிவயோகம் ஆத்மசைதன்னியத்தைப் பொருந்த அதில் விளைந்த சுகாநுபவத்தாலே பார்த்தவிடத்திற் சந்திரசூடரான பகவான் தம்மைச் சிறிதும் உணராத தேவதாருவன மகரிஷிகளுக்குத் தம்மைத் தெரிவித்து அநுக்கிரகிக்கத் திருவுளங்கொண்டு தேஜோரூபமான ஆனந்ததாண்டவஞ்செய்தருளினதைச் சிறிது பார்த்து

மிருந்த விபர்கூலசித்தராய்ச் சிந்திக்கின்றனர். நமது பரமசிவம் முனிவர்களுக்காகக் கிருபையுடன் ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தருளிய தேவதாருவனத்தை எனது பூஜைக்குரிய இடமென்று பிதர்வாஜிய மத்தியந்தினர் கூறுது தில்லைவனத்தில் மூலஸ்தானேசுவரரைக் காட்டினரே. இவ்விடத்தி லிருந்து சரணாரவிந்த பக்திசிறிதுமில்லாத நமக்கு ஆனந்ததாண்டவதெரிசனம் எவ்வாறு கிடைக்கும்? தன்னடியால் அறியத்தகுந்தனும சர்வலோகங்கட்குஞ் சுகத்தை யளிப்பதுமாயிருக்கிற ஈசனுடைய சரணாரவிந்த தரிசனங்கிடைத்தற்குரிய புண்ணியம்புரிந்த உத்தமர்கட்கும் அறிவிலாத எனக்கும் எவ்வளவுதூரம் ஞானத்தினிலேயே அறியத்தகுந்த உத்தம தாண்டவத்தைச் சிற்சத்தியான பார்வதிதேவியுடன் எனக்கு எப்படிக் காண்பிப்பர் என்று பற்பலவிதமாய் நினைத்துத் துக்கித்து ஸர்வஞ்ஞரான நமது பிதா சொல்லியவாக்கியத்திற்கு ஓர் நாளும் பழுதுவரமாட்டாதே என்று எண்ணித் தெளிந்து தன்னுடைய மனமுதலிய கரணங்களை ஆனந்ததாண்டவ தரிசனஞ் செய்யவேண்டியதைத்தவிர இதர விஷயங்களிற் சிறிதுஞ் செல்லாது நிறுத்தி வேதார்த்தங்களைச் செம்மையாய்ச் சிந்தித்து ஆலோசிக்கின்றனர். எந்த இடத்தில் பரமானந்த விக்கிரகரான பரமசிவன் ஸர்வமங்களை யென்னுஞ் சிற்சத்தியோடுந் தமது கணங்களோடும் ஆனந்தநிர்த்தனஞ் செய்து வருகின்றனரோ, அந்த இடத்தின் பெயர்களைக் குருவென்றும் பரத்துவமென்றும் எல்லா இச்சைகளையும் அளிக்குமிடமென்றும், நிதியென்றும், அமலமென்றும், சத்தென்றும், பரமமென்றும், நித்தியமென்றும், மகத்தென்றும், கோசமென்றும், ஹிரண்மயமென்றும், அந்தப்புரமென்றும், ஏகாந்தமென்றும், புண்டரீகமென்றும், குகாசிரேஷ்டமென்றும், ஆகாசமென்றும், பரிசுத்தமென்றும், பரமாத்புதமென்றும், உத்தமமென்றும், சத்தியத்திற் கிருப்பிடமென்றும், சுழுமுனையினுதிக்கின்ற ஞானமென்றும், சுகோதயமென்றும், சிதம்பரமென்

றும், சுவமுக்தியெனறும், பிரமசுவரூபமென்றும், மகாசக்தியென்றும், திவ்வியமென்றும், பெரியதென்றும், சிவாலயமென்றும், வேதாகமங்கள் கோடிகோடியாய்க் கூறுகின்றனவே, அந்த வாக்கியார்த்தங்கள் முழுமையும் சிதம்பரசபையின் பரியாய நாமங்களாகவே சொல்லியிருப்பதினாலும் ஆனந்தநிர்த்தனத் தெரிசனத்தைக் கண்டவர்கள் உண்டென்று இன்று பார்த்திருக்கிறோம். இதனாலும் வேதாகமங்கள் இவ்வளவென்று அளவிட்டறியக்கூடாத இந்தச் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்திலேயே ஆனந்ததாண்டவதரிசனங் கிடைப்பதற்குச் சகாயமாய் ஓர் புனிதரான மகாரிஷியைக் கூட்டிவைப்பரென்னுஞ் சிவானுக்கிரஹத்தால் ஓர் பேரறிவுதோன்ற, திடசித்தராய்ச் சந்தோஷத்துடன் மூலஸ்தானேசுவரருடைய சந்நிதானத்திலேயே தவஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கும் வியாக்கிரபாதருக்கு அனேகஞ் சுபசகுனங்கள் உண்டாயின அதைக்கண்டு வியாக்கிரபாத மகாரிஷியானவர், ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்துக்குப் பிராப்தகாலஞ் சமீபத்திருக்கிறதென்று மிகுந்த உற்சாகசித்தராயிருந்தனர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

ஆதிசேடன்விஷ்ணுமூர்த்தியால் ஆனந்ததாண்டவ மகிமையை வினவியது.

இவ்வாறிருக்கின்ற வியாக்கிரபாதரிடத்தில் ஆனந்ததாண்டவதரிசனத்திற்குச் சகாயராய்ப் பதஞ்சலியெனத் திருப்பெயர்பூண்ட ஓர் மகாரிஷி வந்தனர். அவரது திவ்விய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் என்று நைமிசாரண்ணியவாசிகளான மகாரிஷிகளுக்குச் சூதாசாரியர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

திருப்பாற்கடலில் ஸமஸ்தமான தேவர்களாலும் சித்தியசூரிகளான ரிஷிகளாலும் அநாதியான வேதங்களாலும் துதிக்கப்பட்டு விளங்கும் லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவானவர் ஓர் நாள் தமது ஆதிசேடசயனத்தில் யோகநித்திரை விட்டெழுந்து உட்கார்ந்து சிவசிவவென்று உச்சரித்து இருகைதூக்கி அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து கண்களில் ஆனந்த அருவிசோரக், அங்கங்களில் மயிர்க்கூச்செறிய அகிலலோகநாதரான கயிலாசபதியின் ஆனந்த தாண்டவத்தை அன்புடன் தியானஞ்செய்து இரத்தினதீபம்போலப் பிரகாசித்து அசைவற்றுப் பத்மாசனத்திலிருந்தனர். இவ்விதந் தியானஞ்செய்து ஆனந்தாநுபூதியிலிருக்கும் அச்சுதனை ஆதிசேடன் தாங்கமாட்டாமற் பயந்து முன்னிராத பாரமாயிருக்கின்றதே என்று வியாகுலமடைந்தனன். அருகிலிருக்கும் லக்ஷ்மீதேவியுங் கண்டு பயந்து திகைத்துநின்றனள். இப்படிப்பயப்படுவோர்களைக் கமலக்கண்ணன் அறிந்து உதயபர்வதத்தில் இரண்டு சூரியர்கள் உதித்ததுபோலத் திருக்கண் மலர்ந்து மிகுந்த தயவுடன் தான் செய்துக்கொண்டிருக்குஞ் சிவாநுபூதியை மெதுவாய் விலக்கி எழுந்து காலையிற்செய்யும் விதிகளை முடித்து வைரத்தின மண்டபத்தில் முத்துப்பந்தரிட்ட சுவர்ணசிம்மாசனத்தில வீற்றிருந்து சிவானந்த ரசத்தையே பானஞ்செய்துக்கொண்டு சுகநித்திரையுடனே சிறிதுநேரமிருந்து அதை விடுத்து வியவஹாரஜாக்கிரம் பொருந்தியிருந்தனர். இவ்வாறிருக்க, கனத்தால் வருந்திய ஆதிசேடன் பெருமூச்சுவிட்டு எழுந்து தனது ஆயிரம் முடிகளிற் பிரகாசிக்கின்ற மாணிக்கங்களாகிற மலர்களால் திருமாலின் திருவடிகளை அர்ச்சிப்பதுபோல நமஸ்கரித்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் மிருதுவாகக் கேட்கத் தொடங்கினன், வேதங்கள் தேடுதற்கரிய திருமேனியை உன்மீது சார்த்திய கருணைநிறைந்த கமலக்கண்ணனே! யோகநித்திரைக்கு யோக்கியமான சயனத்தில் முன்போல் பள்ளிகொள்ளாமல் தாங்கமுடியாத பாரத்தை எனக்கின்று ஓர்விதமாய் எழுந்தருளியி

ருந்ததற்கு யாதுகாரணமோ தெரியவில்லையே! அதைக்கேட்போமெனில் மிகுந்த பயமாயிருக்கின்றது. என்னிடத்தில் தேவரீருக்கு உண்மையான பிரியம் இருக்குமாயின் இந்தக் காரணத்தை எனக்குக் கிருபையுடன் அறிவித்துக் காத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து நிற்கும் ஆதிசேடனைத் தயாநிதியான பரமபுருஷன் பார்த்துப் புன்னகை செய்து சொல்லத்தொடங்கினர். ஓ ஆதிசேடனே! நீயும் லக்ஷ்மீதேவியும் ஏன் பயப்படல்வேண்டும். அந்தப் பயத்தைவிட்டு விடுங்கள்! கருணைநிதியான எனது பரசிவாநுக்கிரஹத்தால் யான் இதுவரையில் அறிந்திராத பேரின்பத்தை அடைந்தனன். அச்சுகவிசேடம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடிவுபெறமாட்டாது. மிகுந்த ரகசியமானது. அதை அன்புடன் சிரத்தையுடன் கேட்டமையால் என்னால் இயன்றவாறு சொல்லுகின்றேன். கேட்பாயாகவென்று லோகநாதரான மகாவிஷ்ணு சொல்லத்தொடங்கினர். எல்லாத்தேவர்களும் இடைவிடாது வணங்கும் சைவதேஜோமயமான கைலாசகிரிக்கு ஓர் தினஞ்சென்று எனது கர்த்தரான பரமேசுவரனைத் தரிசித்துச் சந்நிதியில் வணங்கி நிற்கின்ற என்னைக் கடாக்ஷ சம்ஞையினால் அழைத்து ஒரு ஆசனத்தில் உட்காரச்செய்து மந்தஹாஸத்துடன் கிருபைகூர்ந்து உடனே ரகசியசமாசாரஞ் சொல்ல எத்தனித்து எழுந்தவனைப்போல் எனது கையின்மீது தமது ஒப்பில்லாத திவ்விய அஸ்தத்தையூன்றி எழுந்தருளினர், உடனே பாநுகம்பனால் ஊதப்பட்ட சங்கத்துவனியானது அஷ்டதிக்குகளில் முழங்கவும் பரமபக்தரான நந்திதேவரால் அடிக்கப்படும் மிருதங்கநாதம் மூவுலகங்களில் கேட்கவும் தும்புருநாரதர் வீணாகானஞ் செய்யவும் வேதாகமங்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பரவவும் சந்துஷ்டர்களான கணநாதர்கள் சேவிக்கவும் தபோசீலர்களான மகாரிஷிகள் பாவிக்கவும் தேவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தொழுதுகொண்டு புஷ்பவருஷங்கள் வருஷிக்கவும் சந்திரசூடரான பகவான்

கயிலாசகிரியின் அடிவாரத்தை அடைந்து அவ்விடத்திற் பெருந்திரு ஒரு ஏகாந்தமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து என்னைப்பார்த்துப் புன்னகைசெய்து அமிர்தம் பெருகுவதுபோல் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். தேவதாருவனத்தில் கர்மத்தையே பிரமமாயெண்ணிக் கர்மத்திற்குப் பலதாதா நாமேயென்றுணராது கர்மத்தைச்செய்து அவ்வதனில் நிற்கும் முனிவர்களின் [illegible]த்த பக்குவத்தைச் சோதித்து அனுக்கிரகிக்கிறதற்குக் கோடிமன்மதாகிருதியான ஓர் வேடந்தரிக்கப்போகின்றோம். நீயும் அதற்கிசைந்த அழகுள்ள பெண்ணுருவந்தரித்து நம்முடன் கூடி வருவாயாக என்று ஆஞ்ஞாபித்து உடனே தமது சாரூபவிதங்களால் நவரத்நமயமான மிதியடியை யலங்கரித்தும் சந்திரனைப்பார்க்கிலும் வெண்மையான கோவணத்தை நடுவுடலாகிய அரையிற் புனைந்தும் பாலருவி பெருகும் அருவிபோல் வெண்மையுள்ள பூணூலை விஸ்தாரமான மார்பில் தரித்தும் உன்னதமான மகாஎல்ல திருநீற்றுப் பையைப் பொருத்தியும் இடதுகையில் பிட்சபாத்திரமும் வலதுகையில் தமருகமும் விளங்கத்தரித்தும் சௌந்தரியமேனும் அரும்புகளையுடைய கொடிகள் படர்ந்ததைப்போன்ற ரேகைகளமைந்த அழகிய கழுத்தையும் புன்சிரிப்புடன் கூடிய அதரதளத்தையும் சுபலக்ஷணமாம் பிரவாகத்தின் சுழிகள்போன்ற இரண்டு செவிகளையும் உலகத்தை மோகஞ்செய்தற்கே செவ்வரிபரந்து நீண்டு விசாலித்தும் நேத்திரங்களையும் வெண்மைக் கிரண நக்ஷத்திரங்களால் சேவிக்கின்ற முகமாகிய சந்திரனையும், அச்சந்திரனால் விழுங்கப்படும் இருட்கூட்டம்போன்ற கஸ்தூரிதிலகமிட்ட நெற்றிப்பிரதேசத்தையும் நெருங்கி நீண்டு சுருண்டு அழகாய்த் தம்மிலொத்து மணம் வீசுகின்ற கரிய குந்தலையும், பவழத்தளிர்போன்ற திருவுவான சுத்ததேகத்தையுந் தரித்து மெல்ல மெல்ல நடக்கத்தொடங்கினர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பரமேசுவரர் பிக்ஷாடன வுருவந்தரித்துத் தேவதாருவனத்தை யடைந்தது.

எனது கர்த்தரான பரமேசுவரர் இவ்வண்ணம் அழகிய வண்ணந் [illegible]த்து விளங்கியதைப் பார்த்தவுடனே அவர் அருள்[illegible]யைப் ப[illegible]ருங் கடைப்பூண்டயானும் ஜெகத்தில் உள்ள ஜீவகோடிகளின் மனங்களை ஏககாலத்தில் அபகரிக்கத்தக்கபடியான ரூபலாவண்ணியம் நிறைந்த பெண்ணுருவந் தாங்கி அதற்கேற்ப வணிக்கூட்டங்களைப்போற்கருங் கூந்தலில் இருண்ட இரவிற் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரங்களைப்போல் புஷ்பங்களைத்தரித்தும், அஷ்டமிச் சந்திரன்போன்ற அழகிய நெற்றியில் ஜெகன்மோகனமாகிய திலகத்தையிட்டும், மதர்த்து நிமிர்ந்து பரந்து பருத்துத் தோள்படர்ந்து ஓங்கிய ஸ்தனங்களின் முகத்தை உயர்ந்த பீதாம்பரத்தால் சிறிது மறைத்தும், காமாகிய சர்பமைப் பு[illegible]த்தில் ஓர் புஷ்பம் ஜலிக்கிறதுபோல ஜெங்கழுநீர் மணைக்[illegible]கைப்பிடித்தும், சுவரத்தின மயமாய்ச் சிற்றொலியோடு கூடிய சலங்கைகள் [illegible]த்த அரைவடம் அணிந்தும் தருமதேவதையான உமாகாந்தரின் சந்நிதியிற் பொருந்தினேன். பொருந்திய என்னைக் காமவிருப்பங்கொண்டவளைப்போல் கடைக்கண்ணால் பார்த்துப் புன்னகைசெய்து மன்மதனை வென்ற மகாமுனிவர்களை உன்னுடைய நேத்திரசக்ஷு சௌந்தரியமேடத்தால் ஜயிப்பதில் சந்தேகமில்லை என்று என்னைச் சிலாகித்து லோகநாயகியான பார்வதியைக் கைலாசத்தில் இருக்கும்படி செய்து பெண்ணுருவந்தரித்த என் பின்செல்லப் பண்ணி யாவரையும் முக்கிய கானகமாகிய தேவதாருவனத்தை யடைந்தனர். அவ்விடத்தில் பிக்ஷாடனரூபந்தரித்த எனதையன் ரிஷிகள் வசிக்கும் தெருவில் ஒவ்வொரு ஆசிரமத்தின் துவாரத்திலும் நின்று விலைமதிக்கக்கூடாத பாதச்சிலம்பை ஒலிக்கும்படி செய்து கையிற் பிடித்த தமருகத்தை முழக்கி உல்லாசத்துடன் திரும்பவும்

னை ஆசிரமங்களிலிருந்து பிக்ஷைகொண்டுவந்து போடுகிற வியாஜமாய்ச் சில ரிஷிபத்தினிகள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். உடனே கபாலியான தேவனும் தன்னோடு மிகுந்த இனிமையுடன் பார்த்துக் கண்களுக்கு விருந்து செய்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ரிஷிபத்தினிகளின் மனது ஈடேறும்படியான அபிநயங்களைக் கோடிகோடியாய்ச் செய்தனர். அந்த அபிநய விசேடத்தைப்பார்த்த சில ரிஷிபத்தினிகள் தங்கள் கொங்கைகள் குலுங்க நடந்துவரும்போது அவிழ்ந்த கூந்தலை ஒரு கையாலும், நழுவிய ஆடை வடத்தை ஒருகையாலும் தாங்கிக்கொண்டு தாங்கமுடியாத காமபரவசர்களாய் அருகில் ஓடிவந்து பகவானைப்பார்த்து நின்றார்கள். சில ரிஷிமங்கைகள் மன்மதனை யெரித்த புன்முறுவலின் அழகையே நோக்கி ஆனந்தித்தார்கள். சில ரிஷிமாதர்கள் மனதிற்கிசைந்த மிருதுவான நின் திருமேனியால் எங்களை ஒருதரங்கட்டியணைத்து முத்தம் அளித்தாலாகாதோ வென்பார்கள். சில ரிஷிபாலிகள் பகவானுக்குப் பிக்ஷையிடுதற்கு அரிசியைக் கையிற்கொண்டுவரும்போது தங்கள் காமாக்கினியால் எழுந்த வெப்பமிகுந்தவேர்வையால் கையே பாத்திரமாகக்கொண்டு பாகமான அன்னத்தைப் பிக்ஷாபாத்திரத்தில் இடுதற்கு வந்தவர்கள் கண்களும் மனமும் கபாலியைச் சூழ்ந்து இருந்தலால் நிலத்தில் இட்டார்கள். சில குலமாதர்கள் பரிமளமிகுந்த பத்திரபுஷ்பங்களைக் கொய்து திவ்வியமங்கள விக்கிரகத்தின் சரணங்களை அர்ச்சிப்போமென்று மலர்களைக் கையிலெடுத்து வருகையிற்பெருகிய விரகதாபத்தால்வெந்ததைநோக்கா தபூர்வசந்திரோதயம்போன்ற முகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே மலர்களை முன்பு படைத்திருக்கும் அன்னத்திற்கு இடும் ஏகத்தைப்போலப் பூமியில் இட்டார்கள். சில கற்புள்ள முனிமங்கைகள் விசேட மகுத்துவம் உள்ள இந்த ஆடைமணியைப் பார்த்தால் முன்பு பழகிய அன்பனைப்போல் தோற்றுகின்றதே என்று சொல்லிக் களிப்பார்கள். சில ரிஷிமங்கைகள் ரதிதேவியை விட்டு

விலகி எல்லோரும் மயங்கும்படியான இந்த அற்புத வுருவைத் தரித்து இரக்கமில்லாது ஐந்து பாணங்களை ஏககாலத்தில் ஏழையர்களாகிற எங்கள் உயிரை வாட்டத்தொடுத்துநிற்குங் காமனோ என்பார்கள். பிக்ஷை கொண்டுவந்த எங்களை மோகத்துக்குள்ளாக்கி [illegible]யங்கச்செய்து செல்லுதலானது இரவினிடத்தில் இருளைக் கொடுத்துச் செல்லுஞ் சூரியனைப்போன்றிருந்தாலும் உம[illegible]த்தும் போகவிடோம் என்று தடுத்து உமது தேககாந்தியாகிய அமுதத்தைப் பானஞ்செய்கிற எங்கள் மனம் இன்னும் திருப்தியை யடையாதிருக்கின்றது. அதைப் பூர்த்திசெய்து செல்லலாம் என்று சிலர் நெருங்கினர் சிறுமருங்கினர்கள். நீர் இவ்விடத்திலேயே நில்லும்! போவீராகில் உமது வீக்ஷணவிசேடத்தால் நழுவி விழுந்த எங்கள் கைவளையல்களைக் கொடுத்துச் செல்லும். இல்லையேல் அடிபெடுத்துவைக்க விடோமென்று தடுத்தார்கள். சில தருணிகள் பிக்ஷைக்காக வேடந்தரித்துவந்த பெருமானைப் பார்த்துப் பெருத்துயர்ந்த ஸ்தனங்கள் சிறந்தோன்ற நின்று சுவாமி! எங்கள் ஆசிரமம் இதோவிருக்கிறது அதிக தூரமில்லையென்று சொல்லி யழைப்பார்கள். சிலயுவதிகள் ஆசிரமங்களில் என்ன சுகமிருக்கின்றது. உம்முடைய மனம் எந்தப் பூதலத்தில் சுகிக்க அபேக்ஷிக்கின்றதோ அதுவே எங்கட்கிசைந்த வாஸஸ்தலம் என்று அருகில் வந்தார்கள். சில அங்கனைகள் இந்த வனத்திற்குள் எந்த இடம் மனதிற்கு ரம்மியமாய்த்தோன்றுகிறதோ அந்த இடத்திற்கு எங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போதல்வேண்டுமென்று சொல்லுவார் சில சோபனைகள். பிரபுவே, எனனுடைய வீட்டில் பக்குவமுள்ள அன்னங்கள் மிகுதியாயிருக்கின்றது. அதைப்புசித்துச் சுகித்திருக்கலாம். வீடுகள்தோறும் கால்வருந்தச் செல்லுதல் வேண்டாமென்று பிரார்த்தித்தனன். ஒரு மெல்லியள் நாதனே! விரகதாபத்தால் ஜீவிப்பதில் சந்தேகமடைந்த எங்கள் நிலைமையைத் தம்மிடம் அறிவிப்பதற்கு நாங்கள் அனுப்பியிருக்கும் பிராணன்களை ஆவி

த்தங்களால் எங்கட்கு ஈந்தருளுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். சில லாவண்ணியரமணிகள் மகாரூபமுள்ள மங்கள புருஷனைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து நெடுநேரம் தங்கள் கொங்கை குலுங்க நிருத்தனஞ்செய்தார்கள். சில அழகுள்ள தோகையர்கள் இவ்வாறு பார்த்தற்கு அருமையாகிய நிர்த்தனஞ்செய்யும்போது மன்மதாவேசத்தால் அளவிறந்த அபிநயங்களைச் செய்தார்கள். சில பங்கஜலோசனைகள் மன்[illegible]வென் விலிமையுள்ள தனது பாணங்களால் அடித்து ஓட்டலும், இவரைத்தவிர வேறு கதி கிடையாதென்று பின்தொடர்ந்து சென்றனர். சில பொற்கொடிகள் மன்மதனை எமன் வந்து புகுந்து எங்கள் பிராணன்களை அபகரிக்கின்றனன். இச்சமயம் மனமிரங்கிக் காத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டினர்கள். சில சுந்தரவதனைகள் பிக்ஷை வாங்கவேண்டியதற்காக இப்பாத்திரத்தை என் சுமந்து நிற்கவேண்டும் என்று காமவேதனையடைந்து கேட்டனர். சில காதலிகள் பிக்ஷைக்குவந்த காமாரியைக் கிட்ட நெருங்கி இருபக்கங்களிலும் பிரேமையுடன் சூழ்ந்து மலர்கள் தரித்த குழல்கள் அவிழ முத்துமாலை தாங்கிய கொங்கைகள் குலுங்கப்பாடினர். சில பாலமொழிப் பைந்தொடிகள் அரைநாண்மாலைகளோடு நழுவிய வஸ்திரங்களுடன் மன்மதபாணம்பட்ட வருத்தந்தாளாது ஓடிவந்து கபாலியின் திருமேனியில் வீழ்ந்தனர். பதிவிரதாசிரோமணிகளாகிய சில ரிஷிபத்தினிகள் இவ்விதங்களாகப் பிக்ஷைகபாணியான பரமேசுவரன் முனிபத்தினிகளான பாலைகளையும், யுவதிகளையும், பிரவுடைகளையும், விருத்தைகளையும் தமது கடாக்ஷவீக்ஷணத்தால் மோகிக்கச்செய்து புன்சிரிப்புடன் முனிமங்கைகளின் மண்டலமத்தியில் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

அப்பொழுது அவ்வனத்தில் வசிக்கும் தவசிரேஷ்டர்களிடத்தில அவரவர்களின் பத்தினிகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க நான் சென்று நடத்திய விந்தைகளைச்சொல்லுகின்றேன். அன்புமிகுந்த ஆதிசேடனே என்று மங்கைவடிவந்தரித்தமாதவன் சொல்லுகின்றனன். நான் காமினிரூபந்தரித்து மெதுவாய்ச் சிரித்துப் பிரமசிவர் புத்தியைக் கெடுத்துநிற்கும் என்று ரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு வந்து சூழ்ந்த முனிவர்களின் மனது பிரமிக்கும்படியாக வாசனையுள்ள பூங்கொத்தைக் கையிற்பிடித்து அன்னம்போல் மெதுவாய் நடந்து புன்சிரிப்பாகச் சிரித்துத் தாமரையிதழ்போல் நீண்டு செவ்வரிபரந்து சிறந்து விசாலமான கூர்மையுள்ள நேத்திரங்களாகிற அம்புகளைப் புருவமாகிய வில்லிலே பூட்டி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் முனிவர்களின் கண்களோடே லக்ஷியமாய் எய்தவுடனே முனிவர்களெல்லோரும் மோகித்து என்ன ஆச்சரியம்! இதுவரையிற் கண்டறியாத லக்ஷணராசிகள் அமைந்த இவ்வனங்கின் செய்கையைப்பார்த்தால் விலைமாதுபோலத்தோன்றுகின்றது. நாயனது சாயையைப்போல் பின் தொடர்ந்து செல்லுவளால் பதிவிரதையாகவும் விளங்குகின்றனள் என்று சிந்தித்தும் மிகுந்த காமபரவசர்களாய்ச் சடைகள் அவிழவும் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் மரவுரிகள் நழுவவும் கையிற்பிடித்த ஜபமாலைகழலவும் வயிராக்கியத்தால் இடமிருந்த மனது சுழலவும் நீங்காது பிராமண்ணியத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கநின்ற உபவீதமட்டும் உடையவர்களாய் என்னுடைய முகத்தையே கண்ணிமையாது பார்த்து நாதனுடைய சந்நிதியிலே என்னை இச்சித்து அநேகம் காமசேஷ்டைகளைச் செய்தார்கள். இவ்வாறிருக்க விருத்தர்களான முனிவர்கள் தங்கள் மனத்தை ஒருவாறு திருப்பி விசேட லக்ஷணமுள்ள ஒரு யௌவன சரீரத்துடன் பிக்ஷை வாங்கும் வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு தங்கள் பத்தினிகளின் மத்தியில் மந்தஹாஸஞ்செய்து உல்லாசத்துடன் நிற்கும் கபாலியைக்கண்டு மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களாய் இவ

ன் யாவன்? ஒருவரும் நாடற்கரிய நமது ஆசிரமத்தில் அச்சமில்லாது வந்து புகுந்து மகாபதிவிரதைகளான நம்மனைவிகளின் கற்பையழிக்கின்றனன். யாவரும் மயங்கும்படியான ஒரு பெண் வடிவைக்கொண்டு ரிஷிகளின் தவத்தை அழிக்கின்றனன் என்று சங்கித்து மிகவுங் கோபமுற்று இத்தூர்த்தனை நமது தவவலிமையினால் எவ்விதமாயினும் மாளும்படியாவது அதஞ்செய்துவிடுவோமென்று அனேகங் கடோரமான சாபங்களையிட்டார்கள். அவர்களிட்ட சாபங்களெல்லாம் புண்ணியபால் மூப்புரமெரித்த தேவனிடத்தில் அணுகச் சக்தியற்று விருதாவாய்ப் போனதைக்கண்ட விருத்தமுனிவர்கள் அதிக ஆக்ரோஷங்கொண்டு எவ்விதத்திலாவது இக்கபாலியைக்கொன்றுவிடுவதே தகுதியென்று உடனே ஆபிசாரஹோமஞ்செய்ய எத்தனித்து அதற்குரிய குண்டங்களை ஏற்படுத்திக் கபாலியைப்பார்த்து நீ ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங் கொடுத்துவிட்டு அப்பாற்செல்லுக என்று சொல்வதைப்போல அவரை அவ்விடம்விட்டுப் போகாமல் தடுத்துக் குண்டங்களில் ஜ்வாலை எழும்பும்படி அக்கினியை மூட்டி ஆபிசாரமந்திரங்களை ஜபித்து அதற்கு வேண்டிய கடோரமான தைலங்கள் சமித்துக்கள் முதலியவைகளால் ஹோமஞ்செய்து ஆபிசாரத்தை நடத்திவருகையில் அந்த அக்கினி குண்டத்திலிருந்து அதிபயங்கரமான ஒரு வியாக்கிரமானது மிகுந்த வேகத்தோடு எழுந்து அக்கினி ஜ்வலிப்பதுபோன்ற கண்களுடன் எட்டுத்திக்கும் பிளக்கும்படி சப்தித்து நின்றதைப்பார்த்து நீ போய் இதோ நிற்கின்ற கபாலியைச் சங்கரித்துவாவென்று சர்வசம்ஹாரமூர்த்தியினிடத்தில் விடுத்தார்கள். உடனே அதிக கோபமாய் வருகின்ற பயங்கரமான வேங்கையை எனது நாதராகிய பரமசிவம் தமது நகத்தின் நுனியாற்கிழித்து அதின் சர்மத்தை உயர்ந்த பட்டுவஸ்திரம்போல அரையிற் தரித்தருளினர். அதைக்கண்ட முனிவர்கள் முன்னிலும் அதிக முனிவுகொண்டு குண்டலத்தில் விஷத்திரவியங்களால் ஹோமஞ்செய்ய அதிலிரு

ந்து எரிகின்ற கண்களையும் விஷங்கலந்த பெருமூச்சையும் உடைய ஓர் பெரிய நாகமானது பயங்கரமாகச் சீறிக்கொண்டு எழுந்து பகவானுக்கு எதிரே வருகையில் நீலகண்டரான பரமேசுவரர் அனேகஞ் சுபலக்ஷணங்கள் அமைந்த தமது இடது கரத்தில் கங்கணமாகத் தரித்தருளி நமது பக்தர்களாகிய இந்தபோதனர்கள் இன்னும் நம்மையுணராமல் சத்ருவாக நினைத்திருக்கின்றார்களே, இவர்களுக்குச் சுவரூபதரிசனங் காட்டி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று திருவுளத்தெண்ணி நிற்கையில், நீண்டு சுருண்டு அழகிய கரிய கூந்தல்கள் பொன்வர்ணம்போன்ற சடைகளாகவும் முந்தின இரண்டு கைகளுடன் மற்றும் இரண்டு கைகள் தோன்றவும் அனுக்கிரஹரூபமான தாண்டவந் திவ்விய சரணத்திற்கூடவும் தேவரைக் காத்த நீலகண்டமும் மன்மதனை எரித்த பாலநேத்திரமும் வெளிப்படக் காட்டி நிற்கும்போது, அக்கினியானது தாணுவண்ட இருட்கூட்டங்களை உமிழ்ந்ததைப்போன்ற கரிய சரீரத்தையும், நெருப்புத்தணலையொத்த கண்களையும், எரிகின்ற சிவந்த மயிர்களையும், குறளாகிய சரீரத்தையும், பெருத்த வாயையும், நீண்ட பல்லையும், பெருத்த புஜங்களையும், சூழ்ந்துவருஞ் சர்ப்பங்களில் ஒரு நீண்ட சர்ப்பத்தைக் கையிலும் பொருத்திக் கர்ச்சித்துப் பூமி அதிரவரும் பூதத்தைக் காலாந்தகரான பரமபதி கண்டு கடாக்ஷியுஞ் சரணம்புஜத்துக்குப் பீடமாகச் செய்தருளினர். இதைக்கண்ட முனீசுவரர்கள் நமது தவவலிமையாற் செய்த பிரயோகங்களெல்லாம் இவனிடத்தில் விருதாவாய் விட்டனவேயென்று மிகுந்த வருத்தமுற்று ஹோமஞ்செய்த குண்டலத்திலிருக்கும் அக்கினியை வாரிக் கோபத்துடன் பகவான் பேரில் இறைத்ததும், அந்த அக்கினியானது ஜ்வாலையோடு சுழன்று வேகமாக வருதலைப் பசுபதி பார்த்து லீலையாகத் தமது திருக்கரத்தில் தரித்தருளினர்.

இவ்வாறு தாம் செய்த கிருத்தியங்களெல்லாம் அகிருத்தியங்களாய்ப் பயனற்றுப்போனதை நினைத்து முனிவர்களெல்

லேகரும் ...ன் தவத்தினால் சித்திசெய்து வைத்திருக்கும மகாமந்திரங்களை ஆவாஹித்து மகாதேவரிடஞ்செலுத்த அவைகளை வேதமூர்த்தியான எனையன் நடஞ்செய்யுந்தமது பாதங்கட்கு நூபுரங்களாகத்தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் தரித்தருளிச் சுவர்ணநிறமுள்ள அழகிய உடையுள்ளனது அசையும்படி பரமேசுவரன் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்யத்தொடங்கியவுடனே ஆயுதமிழந்த யுத்தவீரனைப்போல் தாங்களேவிய அக்கினியும் மந்திரங்களும் பயனில்லாமற்போனதைக்கண்டு வாட்டத்துடன் நிற்கும் அஞ்ஞானிகளான முனிவர்கள் பகவானுடைய தாண்டவ வேகத்தைப் பார்த்து ஓர் நிமிஷமேனும் சகிக்கமாட்டாதவியாமோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். பயமில்லாது பரமசிவத்தின் பக்கத்தில் நின்ற நானும் மிகுந்த பயத்தையடைந்தேன். உடனே சர்வஞ்ஞரான என்னையன் சகல லோகங்களையும் அளிக்கின்ற அபய அஸ்தத்தாற் பயப்படாதேயென்று அனுக்கிரகித்து அதிக வேகமாகச் செய்துகொண்டிருந்த தாண்டவ வேகத்தை பெதுப்படுத்திப் பர்வதராஜ குமாரியான பார்வதியை நினைத்தனர். லோகமாதாவாகிய பரமேசுவரியும் தருணரூபமான விருஷபத்தின்மேலேறித் தேவர்கள் பூமழை பொழிய ஆதிகுருவான பகவானுடைய வாமபாகத்தில அமர்ந்தருளலும், பெண்வடிவந்தரித்து அருகில் நின்ற யான் மகாதேவருடைய அனுக்கிரகத்தில் எனது சுவரூபத்தைப்பெற்று இருத்தலும், ஜகன்மாதாவான சிற்சத்தி மலர்ந்த முகத்தோடு என்னைப்பார்த்து நீ தரித்திருந்த அழகிய பெண்வடிவம் மிகுந்த சிலாக்கியமாயிருந்ததென்று சந்தோஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காருண்ணிய விக்கிரகமாகிய பரமசிவம் தமது நீண்டுசிவந்த சடைகளானது அஷ்டதிக்குகளிற் பரவவும் கையிலேந்திய அக்கினியானது எழுந்து சுவலிக்கவும், கற்பாந்தத்தில் எழுந்த இடியைப்போல் தமருகத்தின் சப்தமானது மூவுலகங்களில் முழங்கவும் எல்லாப்புவனத்தோர்களும் வணங்கும் சரணங்களில் மந்திரமயமான சிலம்புகள் ஒலிக்கவும் புலித்தோல் அரையில் விளங்கவும் சர்ப்ப

ங்கள் பூண்ட அஸ்தங்கள் அசையவும் ரத்தினமயமான நூபுரங்களணிந்த குஞ்சிதபாதம் நிர்த்தனஞ் செய்யவும் அமர்ந்தருளிச் சர்வேசுவரன் தமது கருணைநிறைந்த கடாக்ஷத்தால் அச்சத்துடன் நிற்கும் அம்பிகையைப்பார்த்து நீயே எமது ஆனந்ததாண்டவ நிர்த்தத்தை முழுதும் அனுபவித்தற்குரியை என்று அனுக்கிரஹித்துச் சக்தியற்ற என்னையும் தாண்டவதரிசனஞ்செய்யும்படி அனுக்ரஹித்தனர்.

இவ்வாறிருக்க தாண்டவ வேகத்தைக்கண்டு தரிசிக்கச் சக்தியற்று மூர்ச்சித்து வீழ்ந்த தேவதாருவனவாசிகளான மகரிஷிகள் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து நிர்த்தனஞ்செய்பவர் கருணாநிதியான பரமேசுவரனென்றுணர்ந்து மிகுந்த பயமடைந்து தாங்கள் செய்த அபராதங்களைப் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று அடிக்கடி வந்தித்துப்பலமுறை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தனர்கள். உடனே கருணாசாகரரான பகவான் தமது ஆனந்த தாண்டவத்தைப் பார்க்கச்சக்தியற்ற முனிவர்களுக்கு ஞான திருஷ்டியைக்கொடுத்து நிர்த்தன வைபவத்தைச் சந்தோஷசித்தர்களாய்ப்பார்க்கும்படி செய்தருளித் தமது புன்சிரிப்பினால் தேவதாருவன முழுமையும் நிலவு பரவியதுபோற் செய்து அவ்வனவாசிகளான முனிவர்கள் செய்த அபராதங்களெல்லாந்திரண்டு ஒருருவெடுத்ததைப்போல் கரிய நிறத்துடன் நின்ற பூதத்தை முதுகு நெரியும்படி சரணத்தால் மிதித்தும் தபோதனர்கள் ஜன்மந்தோறுஞ் செய்திருக்கின்ற பாப சமூகங்களை ஒழித்து நற்கதியிற் சேர்த்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு தமது குஞ்சித சரணதெரிசனங் காட்டியருளினர். உடனே பரமசிவானுக்கிரகத்தால் நேத்திரோற்சவமான ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தரிசனஞ்செய்து எல்லையில்லாத சிவானந்த ரசத்தில் மூழ்கிய தபோதனர்கள் தண்டு கமண்டலங்களுடன் கைகளைப்பரத்தூக்கிச்சிவந்த ஜடைகள் வனமுழுதும்பரவ ஆனந்தப் பெருக்கால பரவசமடைந்து நிருத்தனஞ் செய்தார்கள். பிரமேந்திராதி தேவர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த சந்தோ

[illegible]ரசித்தர்களாய் இருகைகளில் மலர்களை யெடுத்து அஞ்சலியஸ்தத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு தாண்டவமூர்த்தியின் சமீபத்தில் சூழ்ந்தார்கள். வீணையிற் சிறந்த நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் கானஞ் செய்வதை மறந்தும் ஆனந்ததாண்டவ தரிசனஞ் செய்யச் சக்திபற்றும் ஸ்தம்பித்துநின்றார்கள். பூதகணங்களெல்லாம் ஆனந்தமுற்று அதிக வேகமாக நிர்த்தனஞ் செய்யத்தொடங்கின. இவ்வாறிருக்கக் கிருபாநிதியாகிய பகவான் என்னையும் பிர்மாமுதலிய தேவர்களையும் பிர்மபாராயணர்களான தபோதனர்களையும் பார்த்து நீங்களெல்லோரும் தேவதாருவனத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து அதில் எமது ஆனந்ததாண்டவ சுவரூபத்தைப் பத்தியுடன் தியானித்து மயக்கமற்றுப் பூஜை செய்யுங்கள். அந்தப் பூஜாவிசேடத்தால் குறைவற்ற சுகத்தையடைவீர்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப் பவானிபதியான பரமேசுவரர் ஆகாசரூபமாய்த் தமது தேவியோடு அந்தர்த்தானமடைந்தனர். உடனே பார்வதிபதியான பகவான் மறைந்த திக்கைநோக்கி நமஸ்கரித்துப் பிரியாத அன்புடன் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனன். கேட்டனையோ ஆதிசேடனே! கருணாநிதியானோ னென்னையன் நடித்தருளிய ஆனந்ததாண்டவதரிசனசுகத்தை நினைத்து யோகநித்திரையினின்றும் விழித்துத் தாங்கமுடியாத ஆனந்தப் பெருக்கால செழித்திருந்தனன் என்று மகாவிஷ்ணு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான முனிவர்களே! பின்பு நடந்த ஆதிசேஷபகவானுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினான்காவது அத்தியாயம்

ஆதிசேடன் ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்ததைக்கூறியது.

விஷ்ணுவின் அற்புத வசனத்தைக்கேட்ட ஆதிசேடன் மிகுந்த ஆனந்தபரவசனாய்க் கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருகக் கரங்களைச் சிரங்களிற்றூக்கி ஆனந்த தாண்டவ தரிசனஞ்செய்தவன்போல் எல்லையில்லாத களிப்படையடைய அதைக் [illegible] சிவானந்த பரிதரான ஸ்ரீபதியானவர் இந்த ஆதிசேடனை நாம் கூறிய ஆனந்ததாண்டவ வைபவத்தைக் கேட்டு ஈசசரணாரவிந்தத்திற் பதிந்த மனதுடையனாய் இருப்பதினாலும் இவனது செயலெல்லாம் பரமேசுவரரின் பூஜைக்காகவே பொருந்தி இருத்தலினாலும் மகாத்மாவாகிய இவனை இனி அடிமையாகக்கொண்டிருத்தல் மிகுந்த அபராதமென்று யோசித்து ஓ ஆதிசேடனே! நீ சிவபக்தி விசேடத்தால் தன்னியனாயினை! இனிமேல் எனக்குப் பாயலாக இருப்பது தகுதியன்று. முன்போல உன்மீது படுத்து யோகநித்திரை செய்தற்கு என் மனம் பொருந்தவில்லை. ஆதலால் உனது கைங்கரியத்தை உன் புத்திரனைக்கொண்டு நடத்தச்செய்து வேதங்கள் காணாற்கரிய ஆனந்ததாண்டவ தரிசனஞ்செய்தற்குரிய தவத்தை சீக்கிரஞ்செய்து முடித்துக்கொள்ளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறு கட்டளையிட்ட பத்மநாதனைப்பார்த்து ஓ [illegible]னா! நான் சம்புவின் தாண்டவதரிசனத்தில் மிகுந்த [illegible]ளவனாயினும் தேவரீரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாது [illegible]ருந்துகின்றேனென்று கூற கமலாபதியான பகவான் சேஷனுடைய அடிமைத்திறத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து ஓ ஆதிசேடனே! பரமேசுவரரின் கிருபை யுனக்குக்கிடைக்கும். நீ உத்தமகைலாசத்தின் பக்கத்திற் சென்று உறுதியான [illegible] செய்து பரமசிவத்தைப் பூஜிப்பாயாகில் அன்பர்கள் நினைத்தவையெல்லாங் கொடுத்தருளுஞ் சிவபெருமான் உன்னுடைய மனதைப் பூர்த்திசெய்து வைப்பர் சந்தேகமில்லையென்று வரமளித்த வைகுண்டநாதனை வணங்கி நான் செய்யப்போகிற

அருமையான தவம் விக்கினமில்லாது பூர்த்தியாதல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துச் சந்தோஷசித்தனாய்க் கேசவமூர்த்தியினிடத்து விடைபெற்றுக் கைவல்லியபூர்த்திக்குக் காரணமாகிய கயிலைபங்கிரிச் சாரலையடைந்து நாற்புறங்களிலும் அக்கினியை வளர்த்து அதனடுவேயிருந்து படங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் சுவலிக்கக் கண்களினின்றெழுந்த அக்கினிச்சுவாலைகளால் சூரியன் பயப்படும்படி செய்து பரமசிவதாண்டவ தரிசனத்தைக் கருதித் தவஞ்செய்யத்தொடங்கினன். தவஞ்செய்யும் போது தன்னுடைய சுவாஸமும் ரேசகமொழிந்து பூரககும்பகங்களைச்செய்தனன். தனக்குரியவுணவென்று காற்றையுங் கொள்ளான். சுவாநுபத்தியானஞ் செய்துவருவதினால் நெடுநாட்சென்றதையு நினையான். பரமசிவத்தின் ஜோதிர்மயமான ஆனந்ததாண்டவத்தைத் தெரிசிக்க இச்சித்திருக்குங் கண்களுக்குப் பிரகாசத்தைப் பார்க்குந் திறமையை உண்டுபண்ணுவதுபோல் உக்கிரதாபத்தோடு கூடிய சூரியமண்டலத்திற் செலுத்திச் சந்திரகாந்திபோன்ற வெண்மையான சரீரத்தை இளைக்கச்செய்து கடோரமான தவத்தைப் புரிந்தனன்.

இவ்வாறு தவஞ்செய்கையில் பக்தர்களின் சித்தத்தில் இடைவிடாது வசிக்கும் நிர்த்த கர்த்தாவாகிய மகேசுவரன் பூர்வந் தேவதாருவன வாசிகளான முனிவர்களின் மனத்தைச் சோதிக்கச் சென்றதுபோல ஆதிசேடனுடைய மனதைச் சோதிக்கத்திருவுளங்கொண்டு அம்ஸவாகனத்திலேறிச் சதுர்முகனான பிர்மாவின் உருவெடுத்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ஆதிசேஷனுடைய சமீபத்தில் வரவும் ஆதிசேடன் கண்டு பிர்மதேவனென்று நினைத்து அர்க்கிய பாத்திய வுபசாரங்கள் செய்து இருத்தலும் பிர்மரூபியாம் பரமசிவம் சேடனைப் பார்த்து நீ தவஞ்செய்தது போதும். இக்கடோர தவத்தினால் எந்த வஸ்துவை இச்சிக்கின்றாயோ அது எவ்வளவு அருமையாகவிருப்பினும் யாம் கொடுக்கின்றோம். உனக்கு யோகத்திலிச்சையா! அல்லது சித்துகளிலிச்சையா! சித்திகளிலிச்சையா! எ

ன்று வினாவியருளினர். அவ்வசனத்தைக்கேட்டுச் சிவபக்தியில் பதிந்த மனமுடைய பணிநாயகன் கலைமகள் நாயகனைப் பார்த்து சுவாமீ! தாம் கேட்டபடி ஒரு வஸ்துக்களிலும் எனக்கு இச்சையில்லை. நிர்மலனான பரமசிவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றேன். அப்பரமசிவனே எனக்குக் கதியே தவிர வேறில்லை. அவரே அடைதற்கரிய வரங்களை அளிப்பர் என்று சொல்லலும், அதனைக்கேட்டுச் சதுர்முகரூபியாய் வந்த சர்வேசுவரன் ஆதிசேஷனுடைய மனோநிச்சயத்தை யறியவேண்டிப் பின்னுஞ் சொல்லுகின்றனர்: ஓ பணீசுவரனே! நீயுரைத்த பரமேசுவரன் வந்து உனக்கு அளிக்கும் வரங்களை யாருங்கொடுப்பார்கள். அதிற் சந்தேகமில்லை. உனது உண்மையான கருத்தை யுரைப்பாயாகில் அதின்படி மனோபீஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கின்றேன் என்று கூறினன். அதைக்கேட்ட ஆதிசேடன் ஓ பிதாமகரே! என் விருதாவான மொழிகளை வசனிக்கவேண்டும். விபுவாகிய எமது பரமசிவத்தைத் தவிர இதரர்களாலும் உம்மாலும் எனக்காகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எனது கோரிக்கை உங்களால் முடிகின்ற சுலபமானது மல்ல என்று சொல்லவும், நான் கொடுக்கின்ற வரங்களில் உனக்கு இச்சையில்லாதிருப்பினும் நீ எதைக் குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றாய். அதை யுரைப்பாயாகவென்றனர். சுவாமி! சீவத்தையும் விட்டு பரமசிவத்தையே நாடித் தவஞ்செய்கிற எனக்குப் போகங்களாலும் வித்தைகளாலுஞ் சித்திகளாலும் முத்திகளாலும் என்ன பிரயோசனம்! ஆதலால் தேவதாருவனத்தில் அவ்வனவாசிகளான முனிவர்களுக்குக் கிடைத்த ஆனந்ததாண்டவத்தைப் பார்க்க அபேக்ஷையேயன்றி வேறொன்றிற் சிறிதுமிச்சையில்லை என்று சொல்லவும், [illegible] வந்த அற்புதன் நீ கிடைத்தற்கரிய ஆகாரத்தை நீக்கி அழகிய சரீரத்தை இளைக்கச்செய்து கிடைத்தற்கரிய ஆனந்த தாண்டவதரிசனத்தில் இச்சைவைத்தனையே! இது வியக்குமா! ஞானிகளாலும் யோகிகளாலும் அளவிட்டறியவொண்ணாத பரமாத்மாவைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து முத்தியெவர்

கள் தாண்டவதரிசனத்தைக் கேட்டார்கள். எவர்களுக்குப் பரமசிவம் தாண்டவதரிசனங் கொடுத்திருக்கின்றனர். இது அசாத்தியமான காரியமென்றுரைத்தலும், ஓ சுவாமி! பரமேசுவரரைப் பிரார்த்தித்த எவர்கள் அபீஷ்டங்களை யடையாமற்போனார்கள். பூர்வத்தில் தேவதாருவன ரிஷிகளுக்கு அவர்கள் பிரார்த்திக்காது எழுந்தருளி அனுக்கிரகிக்கவில்லையா? பிரார்த்தித்த எனக்கு ஏன் அபாயமிருப்பது? ஆவசியம் பிரசன்னமாகி ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தைத் தந்தருளுவரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. என்னாலும், நீ கூறிய பரமசிவம் உனக்கு அருள்பவராயின் சரீரம் இளைத்து எலும்பு தோன்றும்படி தவஞ் செய்கின்றனையே. இத்தனைநாள் ஏன் வரவில்லை. பயனில்லாத விஷயத்தில் முயற்சிப்பவர் உன்னைப்போற் கண்டதில்லை என்றுரைத்தலும் ஓ தேவனே! கடோரமான தவத்தால் அனித்தியமாகிய சரீரம் இளைப்பினும், நித்தியமான காலமானது இளைப்பதில்லையே என்னலும், ஓ ஆதிசேடனே நீ சொல்லிய காலமானது நித்தியமாயிருப்பினும் சரீரம் ஒடுங்கி ஆத்மசந்தேகத்தை அடைகிற காலத்தில் நீ கோரிய தாண்டவ தரிசனம் சம்பவிக்கின் உனக்கு என்னப்பிரயோசனம் என்று கூறலும், சுவாமி! இந்த ஜன்மமானது நீங்குகிறகாலத்தில் என் மனமானது ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தையே அபேக்ஷித்து உறுதியுடன் இருப்பதினால் அந்த எண்ணமேவித்தாக மறுசரீரம் எடுத்து அந்த ஜன்மத்திலாவது ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தைக் காண்பேனேயன்றி விருதாவாக ஆகமாட்டேன் என்று சொல்லலும், இவ்வாறு கூறிய ஆதிசேடனுடைய மனோநிச்சயத்தைப்பார்த்து பிரமதேவராய் வந்த பகவான் அம்ஸவாகனத்தை விருஷபவாகனமாய்ச் செய்து நான்முகத்தை விடுத்துச் சுவசுரூபத்தை யெடுத்து இடதுபக்கத்தை அலங்காரஞ்செய்யும் உமையவளோடு பிரசன்னமாய் விளங்கினர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பரமேசுவரன் ஆதிசேடனுக்கு அனுக்கிரகித்துப் பதஞ்சலியென்னும் பேர் கொடுத்ததைக் கூறியது.

இவ்வாறு பிரசன்னமாய் விளங்கும் பரமேசுவரனை ஆதிசேடன் பார்த்துக் கைகால் நடுக்கமுற்று அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்து நமஸ்கரித்துத் தெளிந்த மனத்தோடு வேதங்களாலுந் தேடற்கரிய அருவுருவமுள்ளவனே! விருபாக்ஷனே! தேவதேவனே! பார்வதி நாதனே! நடனபதியே! எனது அஞ்ஞானத்தினாற்செய்த அபராதங்களனைத்தும் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்த பரவசனாய்த் தவசிரேஷ்டனான ஆதிசேடன் மனதிற்குறித்த வார்த்தைக் கேட்கவேண்டித் தண்டம்போல் கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்தனன். உடனே சாம்பபரமேசுவரர் தமது விருஷபத்தை ஆதிசேடனுக்குச் சமீபத்திற் போகும்படி செய்து வந்தனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் சேஷனைத் தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் எடுத்து அன்புடன் பலதரம்கட்டியணைத்து ஸர்வாங்கங்களையுங்கொடுத்து திருவுளங்கொண்டு தமது அழகிய கரத்தை ஆதிசேஷனுடைய சிரத்தில்வைத்துமிகுந்தகிருபையுடன் சொல்லுகின்றனர். ஓ அன்புள்ள ஆதிசேஷனே! ஒருவராலுஞ் செய்தற்கரிய தவத்தை உன்னைப்போற் செய்தாலன்றிக் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங் கிடைக்கமாட்டாது. உன்னுடைய தபோவிசேடத்திற்கு வசியப்பட்ட நாம் ஆனந்த தாண்டவதரிசனத்தை அவசியம் உனக்குக்காண்பிக்கின்றோம். அன்றியும் எமது சுவரூப உண்மையையு முனக்குபதேசிக்கின்றோம். இரகசியமாகிய அதைப் பக்தியுடன் கேட்பாயாக. இந்தப் பிரபஞ்சமானது மாயையினுண்டாகிக் கர்மபாசத்தால் [illegible] சுகம் துக்கம் மரணம் பயம் சத்துருவிவைகளையுடையதாய் மண்ணால் உண்டாகிற கடம்போலக் கிரியாசக்தியினால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அம்மாயையினால் நிர்க்குணனாகிய நம்மிடத்தில் சிருஷ்டிமுதலான கிரியைகள் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்

கின்றன. எமக்கு ஸகளமென்றும் நிஷ்களமென்றும் இரண்டுருவமுண்டு. அவைகளிற் சகளமானது வைராக்கியம் பொருந்தினவர்களின் கண்களால் பார்த்தற்கும் தியானித்தற்கும் உரியது. நிஷ்களமானது உருவற்றதாய்ப் பரிபூரணமாய் ஜெனனமரணமில்லாததாய் ஒருவராலும் பார்க்கவும் நினைக்கவும் தியானிக்கவும் அரிதாயிருப்பது. இவ்வாறிருப்பினும் எவர்கள் அன்புடன் என்னையே அடைக்கலம் புகுந்து அகங்காராதிகள் நீங்கிய பற்றுதலற்ற பக்குவிகளாயிருப்பவர்களின் மாசுமலங்களை அறுக்கவல்லவடிவு குருவுருவாய் எழுந்தருளுமுருவமாமே. மேற்கூறிய சகள நிஷ்களங்களைக்காட்டிலும் ஞானமே எமக்கு முக்கியமாகிய வடிவம். அதற்கு ஆனந்தமே பிராணன். இவ்விரு வடிவங்களுள்ள எமக்கு ஞானமென்றும் பரமமென்றும் பெயர். சிருஷ்டி முதலிய ஐந்து கிருத்தியங்களும் எமது தாண்டவமாகும். எம்மை வேதங்கள் இயற்கையாய் ஆனந்த தாண்டவத்தையே உடையவனென்று சொல்லுகின்றன. இவ்வாறு சொல்லும் வேதங்களுக்கு எமது தாண்டவத்தின் பெருமையும், இருக்கும் காலமும், ஸ்தானமும் தெரியமாட்டாது. நாம் பூர்வம் தேவதாருவனத்தில் முனிவர்களுக்கிரங்கி ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்யும்போது அந்தத் தாண்டவ வேகத்தைச் சகிக்கமாட்டாது அப்பூமியானது விருக்ஷங்களுடன் நடுங்கியது. அதைக்கண்டு ஆனந்ததாண்டவத் தொடக்கத்திலேயே பெருவாக நிறுத்திவிட்டோம். நாம் வேகமாகத் தாண்டவம் செய்யின் அதைச் சகிக்கத்தகுந்த பூமி ஓரிடத்துமில்லை. ஆயினும் நமது தாண்டவத்தைத் தாங்குதற்குரியதான விஸ்தாரமுள்ள சபை ஒன்று பூமியிலிருக்கின்றது என்று பரமேசுவரர் அருளிச்செய்தார். அதைக்கேட்ட பணிராஜனும் சந்தோஷ சித்தனாய் மிகுந்த வணக்கத்துடன் சொல்லுகின்றனன். ஓ நாதனே! இக்கர்மபூமியில் அப்படிப்பட்ட சபை ஒன்றிருக்கின்றதா? என்ன பாக்கியமே பாக்கியம்? வேதாகமங்களாலும் இப்பிரபஞ்சங்களாலும் அறிதற்கரிய உத்தம சபையில் இவ்வடிவமாகப் பிரசன்னமாகி ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்தருளல் வேண்

டும். இதைத்தவிர வேறு எவற்றிலும் விருப்பம் இச்சை எனக்கில்லை என்றுரைத்தலும், இதைக்கேட்ட பகவான் மிகுந்த பிரீதியுடன் ஆதிசேடனைப்பார்த்துச் சொல்லுவாரானார். அண்ட சிருஷ்டியும் ஐங்கமமாகிய சரீர சிருஷ்டியும் ஒக்கும். ஆகலால் சரீரத்தில் இடைநாடி இடத்திலும் பிங்கலைநாடி வலத்திலும் சுழுமுனைநாடி மத்தியிலும் போவதுபோல் இப்பூமிக்கு இடையென்னும் நாடி இலங்கைக்கு நேரே போம். பிங்கலையென்னும் நாடி ஹிமயமலைக்கு நேரே போம். இவைகளிரண்டிற்கும் நடுவில் சுழுமுனையென்னும் நாடி இவ்வனத்தின் மத்தியில் ஊடறுத்துச் சென்றிருக்கின்றது. பரமானந்த திருத்தியாகிய இத்தப்பூதலத்திற்குக் கைலாசபர்வதம் சிரசு, ஸ்ரீபர்வதம் முகம், கேதாரம் நெற்றி, காசி புருவமத்தி, குருக்ஷேத்திரம் குசம், பிரயாகை நாபி, திருவாரூர் மூலாதாரம், சிதம்பரம் ஹிருதயமத்தி. இவற்றுள் பூமியின் ஹிருதயமாகிய சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை விடுத்து இதரக்ஷேத்திரத்திற்குப் போக விரும்புகிறவர்கள் கையிலிருக்கின்ற இரத்தினத்தை விடுத்துக் காக்கைக்கல்லைத் தேடுவோனை ஒக்கும். சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமூலநாதரென்று பெயருள்ள ஜோதிர்மயமான மகாலிங்கமொன்றிருக்கின்றது. அதற்குத் தென்பாகத்தில் தேஜோரூபமாய் ஆகாசமென்று பேர்பெற்ற ஓர் சபையிருக்கின்றது. அந்தச் சபையில் குனிந்தாடும் ஆனந்ததாண்டவத்தை எப்பொழுதும் செய்துவருகின்றோம். அச்சபையைச் சிதம்பரமென்று எல்லோரும் புகழ்ந்து வருகிறார்கள். ஞானக்கண் எவர்கள் பெற்றார்களோ அவர்கள்தான் அந்த சிற்சபையைப் பார்ப்பார்கள். எவர்கள் புண்ணியஞ்செய்யவில்லையோ அவர்கள் எமது சபையைக்காணமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு முக்தியுமில்லை. அளவிறந்த மகிமை தங்கிய அந்தக்ஷேத்திரத்தை நீ அடைய வேண்டிய உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன். உன்னுடைய விஷச்சுவாலையோடு கூடிய பயங்கரமான ஆயிரமுகங்களையும் நெருப்புப்பொறிகளைக் கக்குகின்ற இரண்டாயிரம் கண்களையும் கண்டு பூமியிலுள்ளோர் நடுங்குவார்கள். ஆதலால் இவ்

வுருவத்துடன் அவ்விடஞ்செல்லாது பூர்வத்தில் அத்திரிமக
ரிஷி தன் பத்தினியாகிய அனசூயையுடன் புத்திராபேக்ஷை
யாய் விஷ்ணுவைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தார்கள். அவர்
க்குப் புத்திரனாக உன்னைச் செல்லும்படி அச்சுதன் ஆஞ்ஞாபி
த்தலும், நீ அவர்கள் வயிற்றில் ஜனிப்பதற்கு அஞ்சி அனசூ
யைப ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தியாய் இருகைகளையுங்கூப்பி புத்திரப்
பேறு வேண்டிப் பிரார்த்தித்து நிற்குந் தருணத்தில், அவளது
கரத்தில் அழகமைந்த ஐந்துதலையுள்ள சிறிய நாகமாய்த் தோ
ன்றலும், புத்திராபேக்ஷையுடையவளாயினும் சர்ப்பசுவரூ
பத்தைக்கண்டு பயந்து பூமியில் விடுத்தனள். அவளுடைய
கையிலிருந்து பூமியில் விழுந்த காரணத்தால் பதஞ்சலியென்று
பேர்பெற்றனை. அவ்வுருவத்தைத் தாங்கி இப்போதிருக்கும்
அறிவு குறையாமல் பதஞ்சலிபகவானென்று பிரசித்திபெற்று
இருதயத்தில் எம்மை யிடைவிடாது தியானஞ் செய்து நாக
லோகத்தின் வழியாய்ச் செல்லுதல்வேண்டும். அவ்வழி நடு
வே அஸ்திதுங்கமென்று ஓர் பெரிய பர்வதமிருக்கின்றது. அத
ற்குத் தெற்கில் ஓர் பிலத்துவாரமிருக்கின்றது. அந்தப் பிலத்
துவாரத்திற்கு முன்னே நடுங்கூடிய தில்லைவனமிருக்கின்றது.
அதற்கு வடபக்கத்தில் ஆலமரத்தடியில் மூலநாதனென்று
ஓர் லிங்கமூர்த்தமிருக்கின்றது. பெருமையோடிருக்கும் அம்
மகாலிங்கத்தை எப்பொழுதுந் தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்
கிறார்கள். அம்மூர்த்தத்தில் எமது ஆனந்ததாண்டவத்தைத்
தியானஞ்செய்து வியாக்கிரபாதனென்று ஓர் முனி பூஜித்து
வருகிறான். நீ அவ்விடஞ்சென்று புண்ணியசாலியான அம்மு
னியுடன் கலந்து எம்மைப் பக்திசெய்துகொண்டு இருக்கக்கட
வை. தைமாசத்தில் குருவாரத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரங் கூடிய
அமிர்தசித்தயோகத்தில் சூரியன் பகலில் மத்தியபாகத்தில்
விளங்குஞ் சமயத்தில் விருஷபலக்கினத்தில் உனக்கும் வியா
க்கிரபாதனுக்கும் நாம் ஆனந்ததாண்டவதரிசனங் கொடுக்கரு
ளுகின்றோம் என்று திருவாய்மலர்ந்த பரமேசுவரரின் அற்புத

வசனத்தைக்கேட்ட ஆதிசேடன் பரமானந்தமோகங்கொண்
டு நமஸ்கரித்துப் பகவானைப் பார்த்துக்கொண்டே நெடுநேரம்
நின்றனன். தர்மமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரருங் கணநாதர்க
ள் துதிக்கப் பார்வதிதேவியோடு அந்தர்த்தானமாயினர்.

௭. உடனே ஆதிசேடன், பகவான் மறைந்த திக்கைநோ
க்கி வந்தித்து மிகுந்த அன்புடன் தனது பயங்கரமான பெரிய
வுருவை மறைத்துப் பதஞ்சலியுருவத்தைத் தியானித்துச் சிவா
னுக்கிரகத்தால் அவ்வுருவை யடைந்தனன். அவ்வடிவத்தா
ல் விளங்குகின்ற பணீசுவரன் மெள்ளமெள்ளத் தன்னுடைய
உலகத்தின் மார்க்கமாய்ச் சென்றனன். அப்போது நாகலோ
கவாசிகளான பன்னகசிரேஷ்டர்கள் பரமேசுவரரைக் குறித்து
த் தவஞ்செய்து அவரருளைப் பெற்றவரும் தங்கள் தலைவன்
வரவைக்கண்டு எதிர்சென்றழைத்து அவர்களாற் சூழப்பட்டு
சிறிது தூரஞ்செல்லலும், ஈசனால் அனுக்கிரகித்த அஸ்திது
ங்கமென்னும் பர்வதத்தைக்கண்டு உடனே வணங்கினன்.
இதைக்கண்ட கார்க்கோடகன் முதலிய நாகேந்திரர்கள் ஆச்சரி
யப்பட்டுச் சகல லோகங்களையும் தாங்குகின்ற நீங்கள் எ
காக இப்பருவதத்தை வணங்கல் வேண்டுமென்றுகேட்டலும்
ஆதிசேடன் புன்னகைசெய்து ஓ நாகர்களே! இந்தப்பர்வதத்
தின் அடிவட்டமானது பாதாலத்திலும் சிகரமானது தில்லைவ
னத்திலுமிருப்பதால் அதில் வசிக்கும் பரமேசுவரரை நினைத்
து நமஸ்கரித்தனன் என்னலும், சுவாமி! பரமசிவரூபத்தை
த்தரிசித்த இப்பருவதத்தையும் பிலத்துவாரத்தையும் நாங்க
ள் உண்மையாகக் கண்டதில்லையென்று வந்திக்கவும் பின்பு
தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் நாகேந்திரர்களை அனுப்பிவிட்டு பரி
சுத்தமாகிய பிலத்துவாரத்தை நமஸ்கரித்துச் சந்தோஷத்து
டன் பஞ்சாக்ஷரத்தையே நேத்திரமாகவும் தன்னுயிர்த்துணை
வரான பரமேசுவரரையே வழித்துணைவராகவும் கொண்டு
எல்லோரையும் நற்கதியேற்ற வந்த தேஜோவானான பதஞ்சலி

பகவான் அக்கினியிலே பிரவேசித்துச் சர்வசித்திகளையும் கொடுக்கிற தில்லைவனத்தை உத்தேசித்துப் புறப்பட்டனர்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலிபகவான் சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து வியாக்கிரபாதருடன் ஆனந்ததாண்டவதரிசனத்திற்குக் காத்திருந்ததைக் கூறியது.

இவ்விதம் புறப்பட்ட பதஞ்சலிபகவான் தில்லைவனத்தை நோக்கிச் செல்லச்செல்லச் சிவானந்தத்தில் மூழ்கிய மனதுடன் ஆனந்தவெள்ளம் பெருகிய நேத்திரங்களுடையவராய் சுருக்கிய ஐந்துதலைகளில் விளங்கும் ரத்தினங்களின் காந்திகளே கிரணமாகக் கொண்ட ஞானசூரியனைபோல பிலத்துவாரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக அமைந்த தில்லைவனத்தை அன்புடன் கண்டு பலமுறை வந்தித்து அவ்வனத்திற் பிரவேசித்துச் செல்லும்பொழுது மகாதபசியாகிய வியாக்கிரபாதர் முன்பு கண்டறியாத பதஞ்சலிபகவானுடைய திருவுருவைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கப் பதஞ்சலியும் பரமேசுவரன் தனக்கு அருளியபடி தபஸியாகிய வியாக்கிரபாதர் பொருந்தி இருக்கின்றனரென்று மிகுந்த பிரேமையுடன் வியாக்கிரபாதரைக் கண்டனர்.

உடனே வியாக்கிரபாதர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து தேஜஸ்நிறைந்த பதஞ்சலிபகவானைப்பார்த்து ஆதரவுடன் கைபேர்த்தி உபசரித்து வாருங்களென்றழைத்து அருட்செல்வம் வாய்ந்த தமது வாசஸ்தலம் எவ்விடம்? எவ்விடமிருந்து வருகின்றீர்கள்? நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயர் யாது? எந்தத்தேசம்போக இச்சித்திருக்கின்றீர்? இவைகளை விஸ்தாரமாய்ச்

சந்தேகமற எனக்கு உரைத்தல் வேண்டும் என்று கேட்ட வியாக்கிரபாதரைப்பார்த்து முனிசிரேஷ்டரே! நான் பர்வதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் சமுத்திரங்களால் சூழ்ந்துமிருக்கின்ற இப்பூமியைத்தாங்கியும், விஷ்ணு அம்சம் பெற்றும் விளங்குகின்ற ஆதிசேடன். என்மீது சயனங்கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தி ஓர்நாள் தாம் கண்டறியாத அற்புதத்தைக்கண்டு ஆனந்தபரிதராய் நித்திரைக் கொள்ளாது இருப்பதைக் கண்டு என்னகாரணம் என்று நான் கேட்டதும் அரிவாகுதேவன் தேவதாருவனத்தில் பரசிவானுக்கிரகத்தால் கிடைத்த ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தைத் தியானித்திருந்தனென்று சொல்லவும் நான் அதில் மிகுந்த இச்சையுடையவனாய் சுவாமி ஆனந்ததாண்டவ தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த என்னை தவஞ்செய்யும்படி அனுப்பவும் நான் கைலாசபர்வதஞ் சென்று அளவிறந்த கடோரமான தவத்தைச் செய்ய மகேசுவரன் பிரமரூபமாய்வந்து என்னை சோதிக்கவும் அக்காலத்தில் கலக்கமற்ற மனவுறுதியுடைய என்னிடத்தில் தயவுசெய்து பழமலை போன்ற திருவுருவைக்காண்பிக்க அதைக்கண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வணங்கி நிற்கும் என் சிரத்தில் பூதேசராகிய பரமசிவன் தமது கரகமலத்தைச்சாத்தி வேதத்தின்முடிவிலுள்ள அரிய தமது சொரூபத்தை எனக்கு உபதேசித்து இவ்வுலகத்திற்கிசைந்த இவ்வுருவையும் அளித்து பதஞ்சலியென்றும் பேரையுங்கொடுத்து என்னை உனதுமேலான காரியத்திற்காக லோகத்திற்சென்று பூர்ணஞானத்தோடு பிலத்துவாரத்தின் வழியாய் நடந்து பூலோகத்தில் பரமாகாசமாயுள்ள பூமியின் இருதயாரவிந்தமாகிய தில்லைவனத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் மாத்தியந்தினனென்றும் ஓர்முனி வியாக்கிரபாதனென்றும் பேர்பெற்று தமது ஆனந்த தாண்டவதரிசனஞ்செய்ய அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அவ்விடத்தில் அவனுடன், சேர்ந்து இருக்கக்கடவை. அவனுக்கும் உனக்கும் ஆனந்ததாண்டவதரிசன

க்கொடுக்கின்றோம் என்று அருளிச்செய்து பரமேசுவரனை ம
றைந்தருளிய பின்பு தேவாறுமையுடைய ஆஞ்ஞைப்படி இவ்வி
டம் வந்து சேர்ந்தனர். இது தவிர ஐசுவரியமும் எனக்கி
ல்லை யென்றுரைத்த பதஞ்சலியின் அற்புத வசனத்தைக் கே
ட்ட வியாக்கிரபாத மகாரிஷி மயிர்க்கூச்செறிந்து ஆனந்தமூர்
ச்சையை அடைந்து பதஞ்சலி பகவானுடைய உபகாரத்தால்
தெரிந்த பிரமாதிகளான தேவர்களும் அடைதற்கரிய பரம
சிவகடாக்ஷத்திற்கு யானும் பாத்திரமாகின்றேனே! பாவ
நிராதாரிய பரமேசுவரனுடைய கருணாமிருதத்தின் அலை
யில் மூழ்க நான் என்ன புண்ணியஞ்செய்தனனோ வென்று ஆன
ந்த பரவசராய் பாம்பின்வடிவைப்போன்ற உம்மையொப்ப எனக்கு
இவ்வளவு பாக்கியங்கள் உண்டாயினவென்று துதித்து எல்லை
யில்லாத சந்தோஷமடைந்தாய் அடிக்கடி கட்டிக்கொண்டு ஞா
ன திருஷ்டியால் ஆனந்ததாண்டவ தெரிசனஞ் செய்தவனை
ப்போல ஆனந்தபரிதராயினர். பின்பு பதஞ்சலி பகவானை
அழைத்துக்கொண்டு புண்ணிய மிகுந்த சிவகங்கையில் ஸ்நா
னஞ்செய்வித்து மூலஸ்தானேசனைப் பூஜிக்கும்படி செய்து
ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள தடாகத்தில்
ஸ்நானஞ்செய்வித்து தமது அன்பார்ந்த சிவலிங்க மூர்த்தத்
தை மலர்களால் பூஜிக்கச்செய்து அப்பர்ணசாலையில ஆசன
மிட்டு இருக்கச்செய்து ஆதரவுடன் பூஜித்து அன்றைய தி
னம் க்ஷேத்திர உபவாசஞ்செய்வித்து மறுதினத்தில் சுவைத்
தோர்க்குரிய இனிமையுள்ள சாக மூல பலாதிகளால் விருந்து
அளித்தனர். பூர்ணஞானமுள்ளவராயும் பத்திமானாயும் விள
ங்குகிற பதஞ்சலிமுனிவர் வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமத்திற்கு
சமீபத்தில் மேற்கு திக்கில் மனோஹரமான பூமியில் ஓர் குள
ம்வெட்டிவைத்து அக்குளத்திற்குக் கீழ்கரையில் உமாபதியை
யதாவிதியாய்ப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்து அக்குளத்தின்
வடகரையில் தனக்கு ஆசிரமம் அமைத்துக்கொண்டு ஆனந்
ததாண்டவ தரிசனத்தில் ஆசையுள்ள பிரசன்னமனதையுடை

யராய்த் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். இவ்விதமாக பதஞ்
சலிமகரிஷியும் வியாக்கிரபாதமுனிவரும் தபசுசெய்துகொ
ண்டு உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்கும் மூலஸ்தானேச
னைத் தியானஞ்செய்தும் பூஜித்தும் தேஜோவான்களாய் பர
மசிவகிருபையால் உண்டாகும் ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்
தை இச்சித்தவர்களாக வாழுநாளில், இவர்களது உருவங்க
ளைக்கண்டு அவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் மிருகங்கள் முதலியது
கள் முந்தி புலிரூபமாய் ஒருவன் தபசுசெய்துகொண்டிருந்த
னன். இப்போது பாம்புருபத்துடன் ஒருவன் தவஞ்செய்ய
வந்திருக்கிறானென்று பயந்து நடுநடுங்கக் கண்கலங்க
மயிர் குலுங்க ஓடிப்பதுங்கியிருந்து சிலநாட்சென்றபின் அவை
கள் அவர்களுக்கு உதவித்துணையாயின. இந்த தபோதனர்க
ளைத் தரிசிக்கவேண்டி அனேக மகரிஷிகள் அவ்விடம் வந்து
சேர்ந்து மூலஸ்தானேசனைத் தரிசித்து அங்கே ஞானசபையு
ண்டென்பதை முனிவரிருவருக்கும் உணர்த்த அவ்விருவரும்
மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் அந்த ஞானசபையையும் ஆனந்ததா
ண்டவத்தையும் தியானஞ்செய்து வணங்கிப் பிரசன்னமான
முகத்துடன் அந்த இடத்திலேயே தபோதனர்களுடன் [illegible]
வசித்தார்கள்.

பதினாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதருக்கு பரமேசுவரர்
ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங்கொடுத்ததைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ! நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான ம
களே! இந்தப்பிரகாரம் ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தி

தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் அநேக காலஞ் சென்றபின்பு பரமேசுவரனால் ஆனந்த தாண்டவ தரிசனத்திற்காகக் குறிக்கப்பட்ட மங்களதினமானது சமீபித்துவரும்போது மிகுந்த உல்லாசத்துடன் அமிர்தம் க்ஷீரம் கருப்பின் ரசம் இவைகளின் இனிமையெல்லாந் திரண்டதுபோன்ற ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமாகிய ரசத்தைத் தெவிட்டாது பானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஆனந்த தாண்டவ தரிசனத்தில் மிகுந்த இச்சையுள்ள இருடிகள் முனீசுவரர்கள் இவர்களிடத்தில் வரவும் அவர்களைப்பார்த்து ஓ தபோதனர்களே! இவ்வுலகத்திற் செய்யக்கூடாத ஜன்மமாகிய அந்தகாரத்தைப் போக்குதற்கு சூரியோதயம்போலவும் நேத்திரங்களின் தவப்பயனும் விளங்குகின்ற ஆனந்த தாண்டவமகோற்சவத்தை நாம் எல்லோரும் பரமேசுவரரால் குறித்த தினத்தில் பார்க்கக்கடவோம். நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் ஆசிரமஞ்சென்று தவஞ்செய்துகொண்டிருங்களென்று விடுத்து ஆனந்த தாண்டவ தரிசனத்திற்குரிய தினத்தை எண்ணி அளவிட்டுக்கொண்டு தாயைத் தேடும் பசியுள்ள கன்றைப்போலவும் மேகங்களை விரும்பும் சாதகப்பக்ஷிபோலவும் பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நடுகின்ற நாட்களைக் கழித்து வருகையில் ஆனந்த தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்தற்கமைந்த தினத்திற்கு முந்திய தினத்தில் சூரியன் கைலாசஞ் சென்று பரமேசுவரன் சிதம்பரத்திலே திருத்தாண்டவஞ்செய்ய எழுந்தருளுகின்றார் என்கிற செய்தியை அறிந்து விரைந்து நடனஞ்செய்யாவர்க்கு முந்தித் தரிசிக்க வந்தவனைப்போல் கீழ்க்கடலில் உதயமாயினான். உடனே பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் மிகுந்த சந்தோஷசித்தர்களாய் பரமேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தபடி குருவாரமும் புஷிய நக்ஷத்திரமுங்கூடிய உத்தம தினம் வந்துவிட்டது. இன்றையதினம் அம்பரகுருமூர்த்தியாகிய அத்தன் வந்து நிர்த்தனஞ்செய்குவர். நாம் பார்த்து அளவிறந்த சுகத்தையடையலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது சுபசகுனங்கள் அநேகம் உண்டாகவும், அவற்றைக்கண்டு மிகுந்த களிப்புற்றவர்களாய்த்

தாண்டவ தரிசனத்திற்கு விக்கினங்கள் உண்டாகாமலிருத்தற்கு ஈசபுத்திரராகிய விக்கினராஜனைப் பூஜித்து நித்தியகிரியைகளையும் முடித்துக்கொண்டிருக்கையில் சூரியனானவன் பிரமாமாதிகளுக்குங் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்த தாண்டவ தெரிசனம் நமக்குங் கிடைக்குமென்னும் ஆசையினால் விரைந்து வந்து மிகுந்த ஒளியுடன் ஆகாயத்தின் மத்தியில் நின்றனன். அதைக்கண்ட பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் தங்கள் ஆசிரமங்களிலிருந்து புறப்பட்டு மூலஸ்தானம் வந்து பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும்போது பிரணவாத்மாவாயும் ஜகத்பதியாயுமுள்ள நடராஜபதி வருவாரென்று தாளத்துவனியோடு கலந்த காகளமுதலிய வாத்தியத்துவனிகள் உயர்ந்து கேட்கவும், மிருதங்கம் சங்கம் பணவம் கொம்பு குழல் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திக்கவும் சகல வாத்தியங்களுக்கும் மேலாய் எழுகின்ற தாளத்துவனிக்கு முன்னே கணேசுவரர்களான ஆயிர முகங்களையுடைய பானுகம்பனும் பர்வதம்போன்ற லக்ஷமிருங்கனும் ஆனந்த மோகிதர்களாய் வேகத்துடன் பூமியை அடைந்தார்கள். அவர்களில் பானுகம்பன் சந்திரமண்டலத்துக்குச் சமானமான வெண்மையுள்ள பெருத்த சங்கங்களை ஆயிர முகங்களிலும் வைத்து அண்டம் பிளக்கும்படி பிரணவத்தொனி உச்சரிக்கும்படி கோஷித்தனன். பரமசிவப்பிரசாதத்தால் காந்தர்வ வேதத்தில் மிகுந்த வல்லமையுள்ள சக்கிரசிருங்கனென்று பேர்பெற்ற பாணசுரன் ஆயிரங்கரங்களால் அடிக்கின்ற சுத்தமத்தளத்துவனியானது கடலோசையடங்க சப்திக்கவும் தோற்கருவி துளைக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி கண்டக்கருவி யென்னும் ஐவகை நாதங்களுடன் நான்கு வேதங்களின் கோஷங்களும் பரமேசுவரருடைய சரணாரவிந்தங்களை நீங்காத ஸ்ரீநூபுரங்களின் சப்தமும் தேவர்களுடைய இனிமையுள்ள கானங்களும் ஏககாலத்திற்கேட்டவுடனே தேவர்களால் வருஷிக்கும் பாரிஜாதமுதலியவாசனையுள்ள மலர்களைக்கண்டு அந்த திக்கைநோக்கி அஞ்சலித்து

அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ பார்வதிநாதனே! நடராஜதெய்வமே! அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். தேவரீரது பாதாம்புஜத்தைத் தெரிசிப்பிக்கவேண்டும் என்று புளகாங்கித விக்கிரகர்களாய்த் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் கருணாநிதியாகிய பரமேசுவரர் பதஞ்சலிக்கும் வியாக்கிரபாதருக்கும் ஞானதிருஷ்டியைக் கொடுத்து மோகத்தின் மாதாவாயும் ஜகத்தை சம்ஹாரஞ் செய்கின்றவளாயுமிருக்கிற மாயையாகிய திரையை நீக்கியருளினார். உடனே ஆயிரஞ்சூரியர்கள் உதித்ததுபோன்றதாயும் இவ்வளவென்றறிய முடியாததாயும் சர்வவேதத்திரங்களால் கிரகிக்கத்தகாததாயும் யோகிகளுடைய இருதயத்தில் விளங்குவதாயுமுள்ள ஒரு தேஜோ விசேஷம் ஞானமயமான சிற்சபையில் ஆவிர்ப்பவித்தலும் அந்த தேஜஸின் நடுவே அமைவுற்று ஓர் சரணத்தை ஊன்றியும் மற்றொரு சரணத்தைக் குஞ்சிதமாகத் தூக்கியும், அத்திருவடியினிற் சாத்திய மாணிக்கமயமான திருச்சிலம்புகளும் அழகிய அரையில் அணிந்த புலித்தோலுடையும் படத்தின் ரத்தினங்களால் விளங்குகின்ற சர்ப்பக் கடிசூத்திரமும், நவரத்தினங்களிழைத்த உதரபந்தனமும் எக்ஞோபவீதம் பொருந்திய திருமார்பும் வளைத்து வீசியருளிய வாமகரமும் பணிகங்கணந்தரித்த அபய அஸ்தமும் அசைகின்ற தமருகத்தையும் சுவலிக்கின்ற அக்கினியையும் ஏந்திய இருகைகளும், காளகூடத்தால் அழகிய திருக்கழுத்தும், திருத்தோடும் சங்கக்குழையும் பொருந்திய செவிகளும், திருவாய்ப்பவளத்தில் பிரகாசிக்கின்ற புன்னகையும் மலர்ந்த பங்கஜத்தின் அழகுபோன்ற திருமுகப்பிரசன்னமும், பார்வதி தேவியைப் பார்த்தருளுகின்ற திருநயனங்களின் கடாக்ஷ விசேஷமும், புருவமாகிய இளங்கொடியில் விளங்குகின்ற நெற்றியாகிய சந்திரனும் கங்கை சர்ப்பம் சந்திரன் கொன்றை வெள்ளெருக்கு கொக்கிறகு மத்தம் தும்பை இவைகளால் அழகிய ஜடாபாரமும் பிரமகபாலமாலையும் ஆபரணமாகப் பிரியந்தரித்த திருவெண்ணீறும் அமைகின்ற விசித்த

ஜடாபாரமும் பொருந்தி விளங்குகிற அற்புதமான ஆனந்ததாண்டவரூபத்தை புனிதர்களான பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் கண்டார்கள். அதற்கு இடதுபக்கத்தில் இருண்ட மேகம் போன்ற குழலிலே மின்னல்போன்ற செந்தாமரைமாலையும் அழகிய நெற்றியும் அதிற்பொருந்திய சிந்தூர திலகமும் சௌந்தரியப்பிரவாகத்தின் அலைகள் போன்ற இரண்டு புருவங்களும், தாமரைமலர்போன்ற கண்களும் அணிகளணிந்த திருக்காதும் சம்பகமலர்போன்ற நாசியும் பவழத்தை வென்ற இதழும் முத்துக்கள் போன்ற பல் வரிசையும் கன்னிக்கமுகுபோன்ற கழுத்தில் விளங்குகின்ற நித்தியமாகிய பொலிவினையுடைய திவ்விய மங்களபூஷணமும் இளம் ஆங்கிலைப்போன்ற இருபாருக்களும் காசுமீரத்திலேந்திய செங்கழுநீர்மலரும் பெருத்துயர்ந்த ஸ்தனப்பிரதேசத்தில் விளங்குகிற முத்துவடமும் சௌந்தரியப்பிரவாகத்தின் சுழிபோன்ற அழகிய நாபியும் பீதாம்பரந்தரித்த அழகிய இடையும் அதில் தரித்த ஒட்டியாணமும் நவரத்தினமிழைத்த மேகலாபரணமும், மன்மதனுடைய உத்தியானவனத்தில் இருக்கின்ற வாழைபோன்ற அழகிய தொடைகளும் கருடப்பச்சைபோன்ற முழந்தாள்களும் காமராஜனுடைய காகளவாத்தியம்போன்ற இருஜங்கைகளும் செந்தாமரை மலர்போன்ற தாள்களில் விளங்குகின்ற நவரத்தின நூபுரங்களும் பசுமையுள்ள திருமேனியும், அழகிய ஆனந்தமான புன்னகையும் பொருந்தி அக்கினியைவிட்டு நீங்காத உஷ்ணம்போல அந்நடராஜமூர்த்தியை அகலாது நடன தரிசனத்தை நோக்கி நிற்கும் சிவகாமசுந்தரியென்னும் தேவியைத் தெரிசித்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் க்ஷணநேரம் தன்னைமறந்து ஒன்றுந்தோன்றாமலிருக்கையில் தயாளுவாகிய பரமேசுவரருடைய கிருபா திருஷ்டியால் தெளிவையடைந்து சாஷ்டாங்கநமஸ்கரித்து எழுந்து கைகளைச்சிரசின்மேல் தூக்கி அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து கண்ணில் ஆனந்தநீர் பெருக மேனிமுழுதும் மயிர்க்கூச்செறிந்து சொல்லற்கரிய ஆனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஸ்தோத்

திருஞ்செய்யத்தொடங்கினார்கள். நித்தியராயும் ஜகதானந்த காரணராயும் மகாநடேசுரராயும் நாட்டியவேதஞ் செய்தவராயும் உள்ள தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றோம். உயர்ந்ததையும் தாழ்ந்ததையும் அறிந்தவராயும் பரமாத்மராயும் பிரம்ம சுவரூபராயும், பவக்கடலை ஒழிப்பவராயுமுள்ள தேவரீரை வந்திக்கின்றோம். குணமாயும் குணியாயும் கைவல்லிய மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயும் தேவர்களால் வந்திக்கப்படுகிறவராயும் திரிபுரத்தை எரித்தவராயும் திருநீற்றை யணிந்தவராயும் சந்திரார்த்த சேகரராயும் மலைமங்கைபாகராயும் நாகேந்திர ஹாரராயும் அஷ்டமூர்த்தி சுவரூபராயும் வேதாந்த வேத்தியராயும் ஏகாந்தமூர்த்தியராயும் நாரணனால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவராயும் நரகத்தைப் போக்குகிறவராயும் நாரதரால் பாடப்பட்டவராயும் நந்தியால் துதிக்கப்பட்டவராயும் சிற்சபைக்கு ஈசராயும் தகராகாசத்தில் வசிக்கிறவராயும் தக்ஷ யக்ஞத்தையழித்தவராயும் சலந்தரனை ஒழித்தவராயும் உள்ள தேவரீரைத் துதிக்கின்றோம். மூவுலகைத் தாங்கு நாதராயும் ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரராயும் அம்பிகையோடு விளங்குகிறவராயும் மங்களங்களை யளிப்பவராயும் உள்ள தேவரீரை நமஸ்கரிக்கிறோமென்று பலவாறு துதித்துப் பன்முறை வந்தித்து ஆனந்ததாண்டவ தெரிசனஞ் செய்ய இச்சையில் பிரமர் விஷ்ணு இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் மகாதேவனைப்பார்த்து நாதனே எங்களும் தேவரீரது ஜோதிர்மயமான சிதம்பரசபையையும் அதில் நடிக்கும் ஆனந்ததாண்டவத்தையும் தெரிசிக்கும்படி கிருபை செய்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கவும் சிற்சபேசன் புன்சிரிப்புடன் அருகிலமர்ந்தருளுஞ் சிற்சத்தியாகிய சிவகாமசுந்தரியின் முகாம்புஜத்தை வீக்ஷித்து சகல இச்சைகளின் பலங்களை அளிப்பதாயும் சகலமான தேவர்களுக்குந் துர்லபமாயும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள ஆனந்த தாண்டவ தெரிசனத்தால் எல்லோருஞ் சுகிகளாகவும் பாவத்தை விலக்கினவர்களாகவும் பிறப்பைப் பாழுள்ளதாகச்செ

ய்தவர்களாகவும் முக்தர்களாகவும் ஆகவேண்டுமென்று திருவுளத்தெண்ணிக் கிடைப்பதற்கரிய ஆனந்ததாண்டவத்தை எல்லோரும் பார்க்கும்படி நடித்தருளினார்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் நடராஜமூர்த்தியை வரங்கேட்டலைக் கூறியது.

கேட்பீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவருடைய தபோ விசேடத்தால் மகா துர்லபமான தாண்டவ தரிசனத்தை லக்ஷ்மிபதியான விஷ்ணுவும் சரசுவதிநாதனான பிர்மாவும் இந்திரன்முதலான தேவர்களும் நிருசகஸிரமுனீசுவரர்களும் தும்புருநாரதர்களும் சித்தவித்தியாதரர்களும் யக்ஷகின்னரர்களும் கந்தர்வர்களும் திக்பதிகளும் சிவகணத்தலைவர்களும் இவர்களெல்லோரும் உமாபதியின் அனுக்கிரஹத்தால் ஞானதிருஷ்டியை அடைந்து சிதாகாசசபையில் ஆனந்த நிர்த்தனத்தைக் கலக்கமறத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் பக்திமிகுந்த சிவகணங்களுடன் சபேசனைப் பார்த்து பராத்பரனே! பிரபஞ்சேசனே! கங்காதரனே! பிர்மாவின் சிரத்தை சேதித்தவனே! உலகத்தைத் தரித்தவனே! காமனை எரித்தவனே! புரத்தையழித்தவனே! காலனை யுதைத்தவனே! என்று துதித்து மலர்களை அள்ளிச்சொரிந்து ஹரஹரமகாதேவ என்று அடிக்கடி நமஸ்கரித்து, சில தேவர்கள் கூத்தாடினார்கள், [illegible]ள் ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள், சில கணங்கள் களித்தார்கள், சில கணங்கள் உயர்ந்து பாடினார்கள், தினந்தோறும் அநேககோடி அபராதங்களைச்செய்கிற எங்களிடத்தில் கடாக்ஷம் வைக்கவேண்டுமென்று வேண்டினார்,

சில தேவதைகள் எங்கள் பாவமாகிய ரோகத்திற்கு தேவரீரது வீக்ஷணமாகிய ஔஷதத்தைத் தரவேண்டுமென்று யாசித்தார். சில சுரசிரேஷ்டர்கள் சிவந்த மயிர்களையும் பெருத்த முகத்தையும் உன்னதமான வயிற்றையும் விகாரமான சரீரத்தையும் உடைய கோடி பூதகணங்களோடவும் எரிகின்ற சடையையும் மிகக் கறுத்த விழியையும் சுருங்கிய முகத்தையும் நீண்ட பற்களையும் நீண்ட கழுத்தையும் பசியினாலுண்டாகிய அக்கினியினால் எரிகின்ற வயிற்றையும் உடைய பிசாசகணங்கள் பூதங்களுடைய நிர்த்தனத்திற்குச் சரியாகத் தாளங்கள் போடவும் இவ்விதங்களாக மூவுலகத்தோர்களும் அவரவர்களின் மனதிற்கிசைந்தபடி ஆடியும் பாடியும் சுகித்தும் நிற்கும்போது புண்ணியவான்களாகிய பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவர்களையும் தயவுடன் கடாக்ஷித்து தாண்டவபதியாகிய பகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர்.

ஓ பக்த சிகாமணிகளே! உங்களுக்கு அபீஷ்டமான வரங்களைக் கேளுங்கள் என்று மலர்ந்த முகத்துடன் அமிர்ததாரைபோல் உரைத்தருளியதைக்கேட்டு பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் ஆனந்தபரவசர்களாய் கேட்கவேண்டிய வரங்கள் இன்னதென்றறியாது ஒருவருக்கொருவர் முகத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, செங்கோள் தவஞ்செய்த தேஜஸில் உயர்ந்த வியாக்கிரபாதர் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ நாதனே! நான் தேவரீரது சரணங்களில் முந்திச்செய்த பூஜையையும் இனிச் செய்யப்போகிற பூஜையையும் அங்கீகரித்தருளல் வேண்டும் என்று பலவாறு வந்தித்து நின்றனர். பிறகு சிவானுக்கிரகத்திற்குரிய பதஞ்சலியானவர் நமஸ்கரித்து ஓ தேவனே! உலகத்திலுள்ள பிராணிகளுடைய மனது உம்முடைய தியானத்தில் சலனமற்று நிற்றல்வேண்டும். தேவரீரது தாண்டவ ஸ்மரணத்தால் ஜீவகோடிகளின் காமக்குரோதாதிகள் நீங்கல்வேண்டும். சகலமானவர்களும் ஆனந்ததாண்டவத்தையே அலங்காரமாகவுடைய தேவரீரது சரணத்தையே எக்காலத்திலும் வந்தித்தல்வேண்டும். எனக்கும் வியாக்கிரபாதனுக்கும் மற்றுமுள்ள ரிஷிகளுக்கும் தேவரீருடைய தாண்டவ தரிசனத்தில் ஓர்பொழுதும் ஒழிவில்லாது மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களாக ஆகவேண்டும். இந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லோரும் அற்புதமாகிய தாண்டவ தரிசனத்தை அனுபவித்து நிராமயர்களாய், தாண்டற்கரிய பவக்கடலைத் தாண்டி அன்னையின் ஸ்தன்னியபானஞ் செய்யாது இருத்தல்வேண்டும். தாண்டவத்தைத் தரிசித்தவுடன் சூரியனைக்கண்ட இருட்கூட்டம்போல பாவங்களெல்லாம் விலகிவிடல்வேண்டும். அபீஷ்டங்களை எல்லாரும் அடைதல் வேண்டும். இந்த ஞானசபையில் சிவகாமசுந்தரியுடன் ஆனந்த தாண்டவதரிசனத்தை இவ்விதத்திலேயே எல்லோரும் எக்காலத்தும் பார்த்துக்களிக்கும்படி பிரத்தியக்ஷமாயிருந்து அனுக்கிரகித்தல்வேண்டும் என்று சிற்சபேசனை நமஸ்கரித்து உலகத்தின் விருத்திக்காகக் கேட்டனர்.

உடனே பரமேசுவரரும் மிகுந்த தயையுடன் அவர்கள் அபீஷ்டப்படி வரங்களைத் தந்தனம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளவே மகரிஷிகளிருவரும் ஆனந்த விசேஷத்தால் பகவானுக்கு சமீபத்தில் இருக்கும் தயவைப்போல மற்றொருவரிடத்தும் இராதென்று குதூகல சித்தராய்க் கூத்தாடினார்கள். அதுகண்ட மற்றவர்களும் நிர்த்தனஞ்செய்தார்கள். உடனே தேவர்கள் வாசனையுள்ள புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள். பாணுகம்பன் முதலிய சிவகணத்தலைவர்கள் வாத்தியங்களைக்கோஷித்தார்கள். தேவர்கள் துந்துபியடித்தார்கள். பின்பு பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மகேசுவரனைப்பார்த்து முன்பு தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அற்புதச் சிதம்பரத்தை எங்கள் நிமித்தியமாய் எல்லோரும் பார்க்கும்படி திருவருள் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்-

திக்கவும், குருபரனாகிய பகவான் சொல்லுகின்றனர். நீங்கள் கேட்ட சிதம்பரம் ஞானமயமென்றும் என்னைவிட்டு எப்போதும் விலகுகிறதில்லையென்றும் சோதோபகாரமாய்ச் சொல்லிய உபநிடதத்தின் அர்த்தத்தையறியுங்கள். வியலாகிருதியான நாம் சரித்திரத்தையுடைய ஆத்மாவினிடத்தில் [illegible] விளங்கி வருகின்றோமோ அவ்விதமாகவே பிரபஞ்ச தேகமாகிய இச்சிதம்பரத்தில் விளையாடுகின்றோம். அந்த ஞானசுவரூபத்தைச் சித்தென்று பரியாயநாமமாவாய் அறிஞர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். சைதன்னியசுரூபமாகிய சித்தினுடைய அம்பரம் எதுவோ அதுவே அம்பரம். ஆகலால் பூமியின் இருதயத்திலுள்ளதென்றும் புண்டரீகத்தின் மத்தியிலுள்ளதென்றும் தம்பிரமென்றும் வியாபியென்றும் ககனமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. எந்த இடத்தில் விஷ்ணு பார்த்த நிருத்தத்தை உமையவளோடுகூட உங்கட்குச் செய்கின்றோமோ அந்த இடமே சிதம்பரமென்று அறியுங்கள் என்று அனுக்கிரகித்ததும், பகவான் உபதேசித்ததைக்கேட்டு ஞானசபை நிருத்தமிடத்தை நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொள்ள அபேக்ஷித்து நாதனை வந்தித்து தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானமய சபையானது, எங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாததால் அது எவ்விடமிருக்கின்றது. அனுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் பிரார்த்திக்கவும், வணங்கினோர் வருத்தங்களைத் தீர்க்கருளுஞ் சிவபெருமான் தேவர்களைப்பார்த்து வேதாகமங்களிற் பிரசித்தமாகிய சுவர்ணமயமான சபையொன்றிருக்கின்றது. அம்மகாசபையைத் தேவர் அசுரர் மனுஷியர் முதலானவர்களும் அறியமாட்டார்கள். அச்சபையை முனிசிரேஷ்டர்கள் சிதம்பரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கே மகாசபையென்றும் பரியாயமாகப் பெயர் வழங்கிவருகின்றன. என்று உரைத்தருளி [illegible] சிதம்பரத்தைக் குறிப்பாகக்காண்பித்தனர். உடனே சகலமான தேவர்களும் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரும் திருநந்தி முனிசுவரர் முதலிய ரிஷிகளும் சாஷ்டாங்கமாகவும் அதிசயமாய் உபதேசித்

தருளிய தாண்டவபூமியை எல்லோரும் பிரதக்ஷிணம்பண்ணி நமஸ்கரித்தார்கள்.

பின்பு தேவர்கள் உலகத்தின் நன்மைக்காக அச்சபைக்கு [illegible] பட்டங்கள் கட்டிப் புகுப்பித்தார்கள். மேருபர்வதமானது [illegible]னைச் சூழ்ந்த பர்வதங்களைத் தனக்குச் [illegible]மாகச் செய்வதைப்போல் இந்தச் சிதம்பரமும் தேவர்களால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட தனது பஞ்சக்குரோசங்களையுஞ் சமமாகச் செய்துகொண்டிருப்பதால் அப்பஞ்சக்குரோசங்களில் கூடிய இவ்வளவிற் செய்கிற தானம் யாகம் ஹோமம் எல்லாம் ஒன்று கோடியாகி விசேட பலன்களைக் கொடுக்கின்றன. இந்தச் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திலேயே மனிதர்களின் சர்மநேத்திரங்களுக்கு எப்போதும் புலப்படும்படி பிரகாசித்துக்கொண்டு வியாக்கிரபாதராலும் பதஞ்சலியாலும் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டுத் தேவியுடன் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்துவருகின்றார். பரமேசுவரர் தாண்டவஞ் செய்து வரும்போது சரணாரவிந்தங்களில் அணிந்த நூபுரங்களின் சப்தத்தைக்கேட்டு மிருகங்கள் பக்ஷிகளெல்லாம் அருகில் ஓடிவந்து ஆகாரத்தையும் சஞ்சாரத்தையும் மறந்து மௌனமாகக்கொண்டு இருக்கும் சத்துருத்தன்மையையும் விட்டு மனோத்திர வைபவத்தால சிறிது காலங்களில ஞானத்தைப்பெற்று கடினமான தவஞ்செய்து பதஞ்சலியடைந்த பலனையடைந்தன. இவ்விதமாகப் பசுக்கள் முதலிய சகல ஜந்துக்களும் மனோகத்தியடைந்து ஆனந்ததாண்டவ தரிசனஞ்செய்வதைக்கண்டு சிவகணத்தலைவர்கள் சிலாதிமுனிவரின் புத்திரனாகிய நந்திதேவனைப்பார்த்து ஓ சுவாமி! தேவர்களுக்குந் துர்லபமாகிய நமது நாதருடைய நிர்த்தனமானது அருந்தவம் புரிந்த நாராயணனாலும் பார்க்கப்பட்டது. அதை பசுமுதலிய சர்வ ஜந்துக்களும் யாதொரு வருத்தமின்றித் தினந்தோறும் பார்க்கும்படிக்கு எந்த அசாத்தியமான தபோதன[illegible]ங்கெட்டனன். அவனைத் தண்டித்தல் வேண்டுமென்று

சொல்லும், அதைக்கேட்ட நந்திதேவர் புன்னகைகொண்டு காருண்ணிய சமுத்திரராகிய பகவான் லோகானுக்கிரகத்திற்காக பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரின் தவத்தினால் சந்துஷ்டராகி அவரவரது மனோபீஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கின்றனர். அதனால் பிரமாதிதேவர்களும் அசுரர்களும் பிராமணர் முதல் புலையர் இறுதியாகிய மனிதர்களும் மிருக பக்ஷி முதலிய சர்வஜந்துக்களும் தரிசனமாத்திரத்தால் முத்தியை யடையட்டும். பகவானுடைய பிரசாதத்திற்கு விக்கினஞ்செய்யாதீர்கள். இவ்வித வாக்கேட்ட பதஞ்சலியினிடத்திலே கோபங்கொள்ளாதீர்கள் என்று விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களாலும் மறுக்கக்கூடாத ஆஞ்ஞையையுடைய நந்திதேவருரைத்த வசனத்தைக்கேட்ட சிவகணாக்கள் சிவப்பிரேமையால் கோபத்தை முழுதும் விடாதிருப்பதை நந்திதேவர் அறிந்து அவர்கள் மனதிலும் விருத்தமில்லாதிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று சிந்தித்து ஓ சிவகணசிரேஷ்டர்களே! அநேகம் பிரமாண்டங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய தேவதேவர் தில்லவனத்தில் உமையவளோடு நாட்டியஞ்செய்வதால் இராஜோபசாரஞ்செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. அதன்பொருட்டுத் தேவத்தன்மையைக் கொடுக்கும் அமுதத்தைக் காப்பதுபோல நாலுபக்கங்களிலும் காவல்வைத்தல்வேண்டும் என்று துவாரரக்ஷகராகிய நந்திதேவருரைத்தலும், சிவகணத்தலைவர்கள் சுவாமி! எல்லா ஜந்துக்களும் பார்த்து ஆனந்தத்தை யடைதல்வேண்டி நிர்த்தனஞ்செய்யும் சர்வசுதந்தரரின் இச்சையை யார் தடுக்க வல்லவர்கள். தேவரீர் ஆஞ்ஞையிருக்குமபக்ஷத்தில் எந்த வேலையை இடினும் செய்து முடிக்கின்றோம். நான்கு பக்கங்களைக் காத்தற்குரியவரையும் இடத்தையும் தெரிவிப்போர்க்குரிய காலங்களையும் ஆஞ்ஞாபித்தல்வேண்டுமென்று விஞ்ஞாபித்தலும், நந்திகேசுவரர் சொல்லுகின்றனர்: கணங்களுக்குள் முதன்மையானவர்கள் சன்னதியையும் அதற்கடுத்த இரண்டாவது பிராகாரத்தைப் பூதங்களும் மூன்றாவது

பிராகாரத்தைப் பிசாசர்களும் நான்காவது பிராகாரத்தைக் காளியும் ஐந்தாவது பிராகாரத்தை பைரவர் முதலானவர்களுங் காத்தல்வேண்டும் என்று காவல்களை யேற்படுத்தி தேவர்கள் காலையிலும் மத்தியானத்திலும் சித்த கந்தர்வ யக்ஷர் முதலானோர் மாலையிலும் தேவஸ்திரீகள் முந்திய இரவிலும் மனிதர்கள் மேற்கூறிய எக்காலங்களிலும் தரிசிக்கவும், பிந்திய இரவாகிய இரண்டு யாமத்திலும் பகவான் சுவயேச்சாலீலையாய் வீற்றிருக்கவும் காலங்களை ஏற்படுத்தினர். பின்பு இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் வியாக்கிரபாதர் திருசகஸிரமுனீசுவரர்கள் இவர்களெல்லோரும் பதஞ்சலிபகவானைப்பார்த்து உம்முடைய சேர்க்கையினால் நாங்களெல்லோரும் நடனபதியின் பரமானந்ததாண்டவத்தைப் பார்த்தோம் என்று அடிக்கடி பலவாறு புகழ்ந்து இந்த உத்தமமான தில்லவனத்திலேயே எப்பொழுதும் வசிக்க எண்ணங்கொண்டு தனித்தனியே ஆசிரமங்கள் அமைத்து அவரவர்களும் தங்கள்பேரால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து முக்காலங்களிலும் மணமுள்ள மலர்களால் அர்ச்சித்து ஆனந்ததாண்டவரசத்தை இடைவிடாது பானஞ்செய்து அவ்விடத்திலேயே நித்தியவாசஞ்செய்தார்கள்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிரமா யாகஞ்செய்ய அந்தர்வேதிக்குத் தேவர்களையும்
திருசகஸிர முனீசுவரர்களையும்
அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! இப்படி நெடுநாள் தில்லவனத்திலேயே இந்திராதி

தேவர்கள் வசித்துவருகையில் சத்தியலோகாதிபதியாகிய பிரமா யாகஞ்செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துத் தன் பரிவாரத்தோடு கங்காநதிக்கரையில் அந்தர்வேதியென்னும் ஸ்தலத்தில் விதிதவறாது விசாலமான வேதியும் குண்டங்களும் அமைத்து யாகத்திற்கு வேண்டிய சம்பாரங்களையுஞ் சேர்த்துப் புண்ணியதினத்தில் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்தல்வேண்டி இந்திராதிதேவர்களை அழைக்கவும் தேவர்களொருவருக்கும் அவிர்ப்பாகத்திற்கு விருப்பமில்லாமையால் வாராதிருக்கக்கண்டு சதுர்முகன் இது என்ன ஆச்சரியம்! நாம் வருந்தியழைக்கவும் ஒரு தேவதையும் வரக்கண்டிலமென்று ஆலோசித்து ஞானதிருஷ்டியினாற் பார்க்கும்பொழுது தேவர்கள் தில்லைவனத்தில் வசிப்பதை அறிந்து ஞானமாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரன்போன்ற தமது குமாரனாகிய நாரதனைப்பார்த்து தேவர்களெல்லோருந் தில்லைவனத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அழைத்து வந்தாலன்றி யாகம் முடிவுபெறமாட்டாது என்று சொல்லி நாரதனையனுப்பவும் அவன் தில்லைவனத்தை வேகமாய் அடைந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்து பகவானுடைய சந்நிதியிலேயே ஆனந்தபரிதர்களாய் வசித்துக்கொண்டிருக்குந் தேவர்களைப் பார்த்து நாரதமுனி சொல்லுகின்றனன். ஓ தேவர்களே! பத்மோத்பவராகிய பிரமதேவர் தமது யாகத்திற்காக உங்களை அழைத்துவரும்படி என்னை யனுப்பினர் என்று பலவாறு வந்தித்து வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததைக்கேட்ட சிவபக்தி மிகுந்த தேவர்கள் சிரித்து ஆனந்ததாண்டவ அமுதத்தைப் பானம்பண்ணி பூர்ணதிருப்தியடைந்திருக்கும் எங்களுக்கு மோக்ஷத்திலும் சுவர்க்கத்திலும் அவிர்ப்பாகத்திலும் சிறிதும் ஆசையில்லையென்று நாரதனைப்பார்த்துக் கூறவும் நாரதன் இவர்கள் வரமாட்டார்களென்று நினைத்துத் திரும்பிப் பிரமாவிடஞ்சென்று தேவர்கள் சொல்லிய

தையுரைத்தலும், பிரமதேவர் தாமே போய் அழைத்துவரல்வேண்டுமென்று தில்லைவனத்திற்குச் சமீபத்தில் யாகதீக்ஷையுடன் வருகிற பிரமாவைக்கண்ட தேவர்கள் உடனே எதிர்சென்றழைக்கவும் அவர்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சபேசனை வந்தித்துத் தரிசித்து மூலஸ்தான மூர்த்தியையும் பூஜித்து வியாக்கிரபாதருடன் அவரது ஆசிரமஞ்சென்று அதற்கு இருபக்கங்களிலும் இந்திராதி தேவதைகள் வசிப்பதைக்கண்டு அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ இந்திரன் முதலிய தேவர்களே!, நான் யாகஞ்செய்வதற்குச் சங்கற்பித்திருக்கிறேன். அந்த யாகத்தில் ஹோமஞ்செய்த அவிர்ப்பாகத்தை நீங்களெல்லோரும் புசித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் இனிமையாகச் சொல்லவும், தேவர்கள் பிரமதேவருக்கு உத்தரஞ்சொல்லாது தலைகுனிந்து நின்றார்கள். அவர்களின் மனோபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்த பிரமதேவரும் தெரியாதவர்போல இந்திரனை நோக்கி தேவர்களுடைய ஸ்திதியை நாரதனால் முன்னமே கேட்டிருந்தபடி இப்போதுங் கண்டு தெரிந்துகொண்டேன். இந்த விஷயத்தில் உன்பலம் யாது? நீ என்னசெய்யப்போகின்றாய் என்று பத்மோத்பவர் வினவலும் வச்சிரதானாகிய இந்திரன் பயந்து சிரசிடைகரத்தர் களுநீசெல்லாம் பதியாகிய பிரமதேவ! நாங்கள் ஒரு அபராதமும் செய்யவில்லை. ஆனந்ததாண்டவ சமுத்திரத்தில் மூழ்கி இருக்கும் எங்களுக்கு சுவாதிகாரத்திலும் ஆகாரத்திலும் விளையாட்டிலும் மனஞ்செல்லவில்லை. ஆனாலும் அழைத்தும் நாங்கள் வரவில்லையென்கிற குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். தேவரீரால் என்ன ஆஞ்ஞை செய்யப்படுகிறதோ அதை இப்பொழுதே செய்கிறோமென்றுரைத்த இந்திரன் வாக்கியத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதர் பிரமாவைப் பார்த்து இந்திரன் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மைதான் என்று சொல்லி ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தை விட்டு விலக மனமில்லாத தேவர்கள் [illegible]ங்களுடைய அம்சங்களால் யாகத்தின்

தங்கள் தங்கள் அபிப்பாகத்தைப் புசிக்கும் இவ்விடத்தில் ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டும் இருக்கட்டும். மகா தேஜசு பொருந்திய திருசகஸிர முனீசுவரர்களை தம்மோடு கூடவே சென்று தாம் செய்கிற யாகத்தில் ஸதஸ்யர்களாக இருந்து பூர்த்தி செய்விக்கின் என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்ததைக்கேட்டு இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் வியாக்கிரபாதரை மிகவும் புகழ்ந்து பிரம தேவருடன் யாகத்திற்குச் செல்லுதற்கு எண்ணங்கொண்டார்கள். பின்பு வியாக்கிரபாதரை பிரமதேவர் கடாக்ஷத்தால் அனுக்கிரகித்து இந்திரன்முதலிய தேவர்களையும் திருசகஸிர முனீசுவரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தர்வேதியிலுள்ள யாகசாலையை அடைந்தனர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் சரித்திரம் உரைத்தது.

கேட்பீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான தபோதனர்களே! இப்படியிருக்கையில் மகா எசோவானாகிய சிம்மவர்மனென்னும் அரசன் இவ்வனத்தில் பெருந்தவஞ் செய்ய வேண்டிவந்தனன் என்று சூதாசாரியர் சொல்லலும் அதைக்கேட்ட முனிவர்கள் சிம்மவர்மனென்று பிரசித்தியடைந்த அரசன் யாவன்? எதற்காகத் தில்லைவனத்தில் தவஞ்செய்ய வந்தனன். அதை உரைத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க பௌராணிகோத்தமராகிய சூதமகாமுனி சொல்லத்தொடங்கினர். முற்காலத்தில் சுரர்களாலும் அசுரர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்ட மகேசுவரர் மாயையை நான்கு விதமாகப்

பிரித்து லோகானுக்கிரக லீலையைச்செய்து பின்பு அவ்வுலகங்களை பிரளயவிளையாட்டால் சம்ஹாரஞ்செய்து சிவபுவாய் தனித்திருந்தனர். அப்பொழுது இவ்வுலகம் பயங்கரமாயும் இவ்விதமென்று அநிர்வசனமானதாயும் நிர்ணயிக்கக்கூடாததாயும் யாவும் ஒழிந்தடங்கியதுபோன்றதாயும் இருந்தன. இவ்விதமிருக்கையில் பெரிதாகிய ஸம்ஹாரகாலத்தில் பரமேசுவரர் ருத்திரரூபியாயிருந்து சண்டதாண்டவஞ் செய்தருளினர். பின்பு சுவதந்திரராகிய பகவான் ஸம்ஹாரத்தின் முடிவிலே இச்சாசக்தியைக்கொண்டு தமது சக்திகளில் சுவர்க்கத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்து தாண்டவவெளியில் மகாமாயையைப் பிரகாசிக்கப்பண்ணி, நாதாதிபஞ்ச தத்துவங்களையுஞ் சிருஷ்டித்து, பின்பு சுத்ததத்துவானையும் பரை, பசியந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னும் நான்குவித வாக்கையும் சிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களோடு கூடியதாயும் கலப்பிரகாசமாயும் மூன்று மாத்திரையை லக்ஷணமாயுமுள்ள பிரணவத்தையும் மாதுருகா வர்ணங்களையும் பிறகு வியாஹ்ருதிகளையும் அதுகளிலிருந்து லோகமாதாவாகிய காயத்திரியையும் அக்காயத்திரியிலிருந்து சகல வேதங்களையும் அவைகளிலிருந்து சப்தகோடி மகாமந்திரங்களையும் சிருஷ்டித்துப்பின்பு அசுத்தாத்துவாவிலிருந்து தத்துவவுணர்வையும் சராசரங்களோடு கூடிய காலாதி தத்துவங்களையும் சிருஷ்டித்து ஜீவாத்ம சம்பந்தமாகிய புண்ணியபாவங்களைக்காலத்தினாலே புசிக்கும்படி செய்யத் தம்முடைய சரீரத்திலிருந்து பிரமாவையும் விஷ்ணுவையுஞ் சிருஷ்டித்து அவர்களுள் பிரமாவுக்குச் சிருஷ்டியையும் விஷ்ணுவுக்குப் பரிபாலிப்பதையும் அதிகாரங்களாகக் கொடுத்து அவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாக மகமேருவையும் திருப்பாற்கடலையும் ஏற்படுத்தி தேவர்களை நோக்கி திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர். யாகங்களுக்கு உபயோகமாகிய வேதமந்திரங்களையும் அவைகளை அத்தியயனம் செய்யப் பிராமணர்களையும் யாகங்களைப் பூர்த்திசெய்யப் பசுக்களையும் உற்பத்திசெ

ய்தோம். அப்படிக்களிலிருந்து உண்டாகும் அவிசுகளாலும் வேதமந்திரங்களாலும் அந்தப் பிராமணர்கள் எனது வடிவமாகிய அக்கினியில் எனது திருப்திக்காக ஹோமஞ்செய்கின்றார்களோ அவர்கள் இதரர்களால் அடைதற்கரிய சுவர்க்கத்தைச் சந்தேகமில்லாது அடைகிறார்கள்.

எனது ஆகமங்களில் விதிப்படி சரியை கிரியை யோகம் என்பவைகளைக் கிரமமாய் அனுஷ்டிப்பவர்கள் சாரூப்பியத்தைப் பார்க்கிலும் மேலான முத்தியையடைகிறார்கள். எந்த பிராமணர்கள் வேதஞ்சொல்லிய கர்மங்களைப் பலமோகமிருப்பதின்றி எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் மூன்றுவித முத்தியையும் நிச்சயமாய் அடைகிறார்கள். வேதாந்தார்த்தத்தை அனுஷ்டித்துக் கல்மஷங்களைப் போக்கி ஞானிகளாயிருப்பவர்களும் எனது ஆகமத்திற்கூறிய ஞானபாதத்தில் நிற்பவர்களும் கிடைத்தற்கரிய சாயுஜ்ஜியமுத்தியையடைகின்றார்கள். வேதாகமங்களிற்கூறிய கர்மமார்க்கத்தையும் பிரமாசர்யத்தையும் அனுஷ்டிக்காத பாவிகளைச் சாஸ்திரங்களிற்கூறிய நானாவித தண்டனைகளாலும் தண்டிப்பதற்கும் வேதாகமங்களிற் சொல்லிய சாஸ்திரங்களைக் கற்பிப்பதற்கும் அவைகளைப் பிரசித்தி செய்வதற்கும் அவைகளிற்கூறிய தர்மங்களைத் தாபிப்பதற்கும் அவைகளில் அதிகாரமில்லாதவர்களை நிவர்த்திப்பதற்கும் பிரஜைகளைத் துன்பமில்லாது காத்தற்கும் உரிய அரசன் ஒருவன் வேண்டும். அவனே தர்மமார்க்கத்தைச் செலுத்துவான். அந்த அரசனின் காவலுக்கும் காரணம் என்றுணர்ந்து சந்திரசூடராகிய மகேசுவரர் உடனே சர்வலோகாதிகாரத்திலும் சக்தனாகிய ஒருவனை ஏற்படுத்த நினைத்து சூரியதேவனுடைய குமாரர்களாகிய நிக்கிரகானுக்கிரக கர்த்தர்களாயும் தர்மத்தைத் தவறாதிருந்த வல்லவர்களாயுமுள்ள தர்மராஜனையும் வைவஸ்வத மனுவையும் அழைத்து அவர்களுள் தர்மராஜனுக்குத் தண்டாதிகாரத்தைக் கொடுத்துத் தெற்குத்திக்குக்கு அதிபதியாக்கச் செய்து வைவ

ஸ்வதமனுவையும் அரசர்களுக்குரிய பூஷணங்களால் அலங்கரித்துக் கிரீடதாரணஞ்செய்வித்து அரசர்களுக்குள் முந்தினவனாக ஏற்படுத்தித் தேவர்கள் கையில் ஒப்புவித்தனர். சூரியதேவனுடைய [illegible] மகாபாக்கியசாலியாயும் இருக்கிற அவனை இராஜோபசாரத்துடன் மேருபர்வதத்தின் சிகரத்திற்கு அழைத்துச்சென்று மந்திராலோசனைச் சபைக்குச் சமீபமாகிய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்ய அவன் ஏழுசமுத்திரங்களால் சூழ்ந்த பூமியை ஆண்டுகொண்டிருந்தனன். பிறகு அவனுக்குச் சமான பராக்கிரமங்கள் பொருந்தி உலகத்தின் நன்மை தீமைகளை அறிந்து அரசு செலுத்திய நான்கு மன்னர்கள் காலஞ்செல்ல, மிகவு கங்காப்பிரவாகம்போன்ற சுத்தமான கீர்த்தியுடைத்து மேகவேகத்திரனென்னும் பேர்பெற்ற ஐந்தாவது மனுவானவன் உலகத்தை யாண்டுவருகையில் அவன் குணவதிகளான இரண்டு மனைவிகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டனன். அவர்களின் ஜேஷ்ட பத்தினியினிடத்தில் பிரமவர்மனென்னும் ஓர் குமாரனும் இளையமனைவியிடத்தில் சுமதியென்னும் தேவதவர்மனென்னும் [illegible] லக்ஷணங்கள் அமைந்த இரண்டு குமாரர்களும் ஜனித்து வளர்ந்துவருகையில் பிதாவாகிய மேகவேகத்திரன் மன்னுலகை வெறுத்துத் தவஞ்செய்யக் கருதி தனது ஜேஷ்டகுமாரனை அழைத்துப் புத்திரசிகாமணியே! நான் தாங்கிய இந்தராணியை நீ தாங்கிக்கொண்டு என்னை ஆத்மலாபம் அடைதற்குரிய தவஞ்செய்யும்படி அனுப்புவாயாகவென்றுரைத்தலும், பிரமவர்மன் கேட்டு பிதாவை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ ஐயனே! தமமுடைய ஏவல்களைச் செய்யத்தகுந்தவர்களாயும் ராஜ்ஜியத்தை வகிக்கச் சக்தியுள்ளவர்களாயும் குணவான்களாயும் ரூபவான்களாயும் இருக்கின்ற எனது தம்பிகளிடத்தில் இந்த ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியை ஒப்புவித்தல் வேண்டும். நான் அரசாளுவதற்கு உரிய ஞானத்தையுடையவனல்லாதவனாயிருப்பதால் அரசாளுவதற்கு உரியனல்லேன். [illegible] என்று தவஞ்செய்ய இச்

சித்திருக்கின்றேன்; எனக்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்புதல் உசிதமென்று பலமுறை பிரார்த்தித்தனன். இதைக்கேட்ட பூபதியும் புத்திரனுடைய மனதையறிந்து மிகுந்த வியாகுலசித்தனாய், ஓ புதல்வனே! எனக்கோ வயதுசென்றுவிட்டது. உனது கனிஷ்டர்களோ சிறுவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்விதமிருக்கையில் நீ தவஞ்செய்தற்குச் சென்றால் நமக்குள்[illegible]ங்கிய அரசர்கள் சமயம்பார்த்து இராச்சியத்தை அபகரிப்பார்கள். அன்றியும் நம்முடைய வம்சத்தில் ஜேஷ்டகுமாரனாய் அரசு செலுத்துவது முறைமையாதலால், இந்த இராஜ்ஜியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வித்தல் உனக்குப் பெருந்தவமாகுமே என்று பிதா சொல்லிய காரணமமைந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு சிம்மவர்மன் சுவாமி! நான் இவ்வரசை வகித்து உலகைக் காப்பதிலும், காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்தல் மிகுந்த கீர்த்தியைத் தங்களுக்குக் கொடுக்கும். அன்றியும் ஒரு நிமிஷமேனும் இப்புவியைத் தாங்கச் சக்தனல்லேன். அனேககாலந் தவஞ்செய்வதற்கோ மிகுந்த வல்லமையுள்ளேன். இதனால் தடையின்றிப் பிரீதியுள்ள மனதுடன் அனுமதி கொடுத்து அனுப்புதல்வேண்டுமென்றுரைத்தலும், அரசன் மிகுந்த துக்கத்துடன் தலைகுனிந்திருந்தனன். அதனையே உடன்பாடாகக்கொண்டு பரமசிவத்தை நினைத்துத் தனியே புறப்பட்டு கங்காசாகர சங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் வங்கதேசத்தை யடைந்து மறுநாள் பாவகம என்னும் நகரத்திற்சென்று அங்கிருந்து விஸ்தாரமாகிய ஓட்டரதேசம் வந்து அங்கமர்ந்த ஜகந்நாதனை நமஸ்கரித்து அதை விட்டுச் சமீபத்து மிகுந்த ஆந்திரதேசம்போய் அவ்விடத்தில் ஸ்ரீபர்வதத்தை வந்தித்து அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் பக்தியுடன் ஸ்நானஞ்செய்து பின்பு ஸ்ரீகாளகஸ்தியை யடைந்து பரமேசுவரனை வணங்கி அவ்விடமிருந்து வனத்தின் வழியாய் மெதுவாய் நடந்துவருகையில், வில்லைக் கையிற்பிடித்த ஒரு வேடனைக்கண்டு அவனை அழைத்துச் [illegible]

ய்து பூபதியாகிய சிம்மவர்மன் சொல்லுகின்றனன். ஓ வனசரனே! இந்தப் பர்வதத்திலும் இந்த வனத்திலும் ஏதாவது ஆச்சரியங்களிருக்குமாயின் அதைச் செ[illegible] என்று கேட்டலும், கிராதன் அரசனை வணங்கிக் குளிர்ந்த நிழலையுடைய ஒரு மரத்தின் அடியிலுட்கார்ந்து தனுர்பாணத்தோடு கூடிய வேடன் [illegible]லங்கடையால வருந்திய சரீரத்தையுடைய வேந்தனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றனன்.

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் தில்லைவனம் அடைதலைக் கூறியது.

ஓ அரசனே! நான் அனேகம் மிருகங்கள் நிறைந்த இந்த வனத்தில் நாயோடு மிருகங்களைத்தேடிச் சஞ்சரிக்கிறவன். இக்காட்டில் நான் இதுவரையில அறிந்த விசேடங்களைச் சொல்லுகின்றேன். விருப்பமிருக்குமாயின் கேட்டல் வேண்டும். அற்புதமான ஒரு பொன்வண்ண புருடன் நாயுடன் கூடித் தினந்தோறும் சஞ்சரிக்கின்றனன். இவ்விடத்திலே விசாலமான தடாகமொன்றிருக்கின்றது. அதின் ஜலத்தைப் பானம்பண்ணுகின்றவர்கள் கிழத்தன்மை நீங்கிப் பாலியமாகின்றார்கள். தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அனேகம் தடாகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் தம்முடைய ஜலத்தைக் குடிப்பவர்களின் இளைப்பை நீக்குகின்றன. இதன்றி விஸ்தாரமாகிய ஒரு வழி இருக்கின்றது. அதன் வழியாய்ச் செல்பவர்களுக்குத் திசைகள் தெரியாது மயக்கம்பண்ணுகின்றது. இன்னமொரு மார்க்கத்தில் பெரிதாகிய விருக்ஷமொன்றிருக்கின்றது. அதன் நிழலில் அவ்விருக்ஷத்தின்

அடியைவிட்டு விலகுகிறதில்லை. மற்றொரு வழியிற்சென்றால் அவ்விடத்தில் செல்லுகிறவர்கள் தெரியாது. ஓர் கோரத்தின் [illegible] சப்தமுங் கேட்கின்றது. இன்னுமொரு இடத்தில் பெரிதாகிய ஒரு கிணறு இருக்கின்றது. அந்தக் கிணற்றின் கிழவாயார் பார்க்கின்றார்களோ அவர்கள் உடனே அதில் விழுந்துவிடுகிறார்கள். ஓர் [illegible] விற்றுத பிரவாகமுள்ள ஓர் நதியிருக்கின்றது. அழகுபொருந்திய அந்நதிக் கரையில் குளிர்ந்த நிழலைக்கொடுக்கக்கூடியதும் இனிப்புள்ள பழங்களைத் தாங்கிய ஓர் மாமரமிருக்கின்றது. அம்மரத்தின் அடியில் உத்தமமாகிய ஓர் சிவலிங்கம் ஜோதிமயமாகக் காணப்படுகிறது. அந்த லிங்கத்துக்குச் சமீபத்தில் கூபரூபமாகிய ஓர் பிலமிருக்கின்றது. அப்பிலத்திலிருந்து தாமரைமலர்போன்ற கண்களையும் பசுமை நிறத்தையும் உடைய ஓர் கன்னிகைமே [illegible] காலையிலும் மாலையிலும் பூஜிக்கின்றனள். தினந்தோறும் ஒரு புருடன் குதிரையின்மேலேறிக் கையில் அங்குசத்தைப் பிடித்து இந்த ஆற்றில் இறங்குவதைக் காணலாம். கரையேறுகிறதைக் காண்கிறதில்லை. இவ்விதமாக சாஸ்திரமிட்ட அற்புதங்கள் அநேகங்களிருக்கின்றன. என்னால் காணப்படாத விசித்திரங்கள் எண்ணிறந்தன என்று சொல்லிய வேடன் வசனத்தைக்கேட்ட பூபதி அவன் உரைத்த சிவலிங்கமூர்த்தத்தைத் தரிசிக்கவேண்டி ஓ கிராதனே! இவ்வனத்தில் பாதாளத்தில் ஓர் லிங்கமிருக்கிறதாகச் சொன்னையே. அதை நீ எனக்குக் காண்பிப்பதே பெரிய உபகாரம் என்று அரசன் சொல்லவும், மாட்சிமையுடைய வேடன் உடனே கையிற்பிடித்த வில்லுடன் உயர்ந்த விருக்ஷங்களடர்ந்த ஓர் வழியாய்ச்சென்று பாதாள மூலையில் வீற்றிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானை அரசனுக்குக் காண்பித்தனன். அரசனும் பிரசன்னசித்தனாய் ஆனந்தகாரணமாகிய அந்தச் சிவலிங்கத்தின் சமீபத்தை அடைந்து மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற [illegible] நதியில தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செ

ய்து பரமசிவப்பிரசாதத்தை அடையவேண்டிப் பூஜித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நல்ல ஆகாரங்களின் விசாரமு [illegible] கனியைக் குடித்து நெடுநாள் வசித்தனன். இவ்விதமிருக்கையில் ஒருநாள் வேடனைக் [illegible] சமீபத்திலழைத்து, ஓ வனசரனே! நான் இங்கிருந்து தக்ஷிண சமுத்திரம் வரையிற் சென்று [illegible] ஆச்சரியங்களைக்கண்டு அப்படியே மேற்கு சமுத்திரத்தின் கரையை அடைந்திருக்க ஆசையுள்ளவனாயிருக்கின்றேன். வருத்தமின்றிச் செல்லும் மார்க்கத்தைக் காண்பித்து அவ்வழியே என்னை அழைத்துக் கொண்டுபோகும்படி எண்ணியிருக்கிறேனென்று அரசன் சொல்லவும், அதைக்கேட்ட வேடன், இக்காட்டின் நடுவே போகும்போது திக்குகள் தெரியமாட்டா. இதின் முடிவை ஒருவருங் கண்டதுமில்லை. ஓரடிபெயர்த்து வைத்தல் பிரயாசமாகிய நமக்கு மிகுந்த சிரமத்தைக்கொடுக்கும். ஆதலால் நான் இக்காட்டிற்சென்று சில வழிகளைத் தெரிந்துகொண்டு வருகின்றேன். அதுவரையில் இவ்விடத்திலேயே வசித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று [illegible] அரசனை வணங்கி வில்லையும் அம்பையும் கையிற்பிடித்துப் பயமின்றிக் காட்டின் வழியாய்ச் சென்று சமுத்திரத்தை யடைந்தனன். பிறகு அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு வனங்களெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்துச் சிலகாலங்கழித்துத் தன் வரவை யெதிர்பார்த்திருக்கும் அரசனிடம் வந்து வணங்கித், தான் கண்டுவந்த விசேடங்களைச் சொல்லுகின்றனன். நான் இவ்வனத்தில் வெகுதூரஞ்சென்று நீர் நடத்தற்குரிய மார்க்கங்களைத் தேடும்போது ஒரு விசேடத்தையுங் காணவில்லை. அதற்குத் தெற்கில் செல்லும்போது நெடுந்தூரத்தில் ஓர் நதியைக்கண்டேன். அந்நதிக்கரையில் விஸ்தாரமான வில்வவனமென்று ஓர் வனமிருக்கின்றது. அதன் நடுவே மலர்ந்த சுவர்ணதாமரைமலரையுடைய ஒரு தடாகமிருக்கின்றது. அதன் தென்கரையில் புலியினது கைகளையுங் கால்களையுமுடைய ஒரு மனிதன் நித்திரையினால் மயங்கினவன்போல்

விருக்கின்றனன். அவனைக்கண்டு பயந்து திரும்பிவிட்டேன்
என்று வேடன் சொல்லியதைக்கேட்ட சிம்மவர்மன் உடனே
சந்தோஷத்துடன் எழுந்து அவ்விடஞ்செல்ல உத்தேசித்து ஓ
வனசரா! வியாக்கிர உருவந்தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அவ
ரை எனக்குக் காண்பிக்கவேணுமென்று சொல்லி [illegible] ஆலடி நிழ
லில் வசிக்கும் மகேசனை வணங்கி வேடன் வழிகாட்டப் புறப்
பட்டுப் பலகாதங்கள் கடந்து தில்லைவனத்தை யடைந்தனன். அவ்வி
டத்தில் ஹோமாக்ம நடராஜத்தின் சமீபத்தில் சித்திரத்திற் சுவ
லிக்கின்ற அக்கினியைப்போல தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் முனி
யைக்கண்டு பயந்து அவருடைய சமீபத்திற் செல்லாமலும் அவ்
விடம்விட்டு விலகாமலும் நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கு
ம் இவரை நாம் யாரென்று கேட்டால் சபித்துவிடுவர் என்று
நிச்சயித்துச் சிலநேரம் அவ்விடத்தேயிருந்து சாந்தமுள்ள அம்
முனிவரை [illegible] நோக்கிப்பார்த்து ஆலோசிக்கின்றனன். இந்த
தபசியின் சரீரமுழுவதும் வரி நிறைந்திருப்பதையும் புராஞ்சமித்
துக்கள் வாடாமல் பா[illegible] இருக்கின்றதையும் குசப்புல்லு
கள் பசுமையாய் விளங்குவதையும் எடுத்துவைத்த புஷ்பங்கள்
மலர்ந்துகொண்டிருப்பதையும் ஜடாபாரங்கள் முத்துப்போன்
ற ஜலபிந்துக்களை விடுவதையும் பார்த்தால் இப்போதுதான்
ஸ்நானஞ்செய்து தவஞ்செய்யத் தொடங்கினவர்போலக்காண்
கின்றது, இவர் தவத்தைவிட்டு உடனே எழுந்திருப்பரோ
அல்லது நெடுநாட் செல்லுமோ என்று நினைத்து மனத்தோடு
கூடி நானெவ்வண்ணம் செய்வேனென்று விசாரமடைந்து வணக்க
த்தினாலும் பயத்தினாலுந் தபோநிதியாகிய அவரை நமஸ்கரித்
தனன். அப்போது ஆனந்தவெளியதான தாண்டவத்தைத்
தியானஞ்செய்வதிலிருந்து விலகி திரிகாலஞானத்தை வகித்து
ஆலோசிக்கின்றனர். சூரியவம்சத்தில் வைவஸ்வதமனுமுதல்
சென்றுவரும் இக்காலத்தில் கௌடதேசத்தை அரசாண்டுவ
ருகின்ற ஐந்தாவது மனுவாகிய லேககன் என்னும் அரசனுக்கு
ள்ள மூன்று புதல்வரின் ஜ்யேஷ்டனாகிய சிம்மவர்மன் வந்திருக்

றதாக அறிந்து தபோநிதியாகிய வியாக்கிரபாதர் கண்விழித்
துத் தமது சந்நிதியில்பயந்து அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து நிற்கும்
அவனைப்பார்த்து ஹே சிம்மவர்மனே! [illegible] என்று கே
ட்டவுடன், மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவனாய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து
நிற்கும்போது தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் சிம்மவர்மனு
டைய கையைப்பிடித்து தமது ஆசனத்திற்குச் சமீபத்திலுட்
கார வைத்து, ஓ சிம்மவர்மனே! நீ ஒருவனாகத் தனித்து இந்
துர்க்கமான காட்டில் எதற்காக வந்தனை. அந்தக் காரணத்
தைச் சொல்லவேண்டுமென்று வியாக்கிரபாத மகாரிஷி கேட்
டனர்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன ஹிரண்யவர்மனென்னும் பேர்பெறுதலைக் கூறியது.

உடனே வியாக்கிரபாத மகரிஷியைப்பார்த்து ஓ முனி
சிரேஷ்டரே! கௌடதேசாதிபதியாகிய லேககேந்திரனென்
னும் அரசனுக்கு மூன்று புத்திரர்கள். அவர்களில் நான் முத
ன்மையானவன். என் தம்பிகள் வீரர்களாயும் புத்திமான்
களாயும் இராச்சியத்தை வகிக்கத்தக்கவர்களாயுமிருக்கின்ற
கள். நான் பெரியோர்களின் அனுக்கிரகத்தால பலபாதகத்தை
நீக்கிப் பரமானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவ சாயுஜ்ஜியத்
தத்தையடையவேணுமென்று நினைத்து இராச்சியபாரமாகிய
துக்கத்தை மனதுடன் வெறுத்துத் தவஞ்செய்யக் குறித்துத்
தனித்தவனாய் இங்கு வந்தனன் என்று சொல்லிய சிம்மவர்ம
னுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு வியாக்கிரபாதமகரிஷி நக்க

த்தையும் ஆச்சரியத்தையும் அறிந்து சொல்லுகின்றனர். ஓ புத்திமானான சிம்மவர்மனே! சிதம்பர பூபாரத்தை வகித்தற்குரிய [illegible]. உன் பிதாவோ மிகுந்த விருத்தர். இவ்வாறிருக்க எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு தவஞ்செய்யக் கருதியபோக்கது யுக்தமல்லவே என்னில், சுவாமி! ஈதோ அரசாளுதற்கு யோக்கியமில்லாத குற்றமுள்ள வடிவத்தைய டைந்திருக்கின்றேன். அதனால் இராஜ்யத்தை வகிப்பதில் இப்போது இச்சையில்லை. என் பிதா சுவர்க்கத்தை யடையினும் என் தம்பியின் பூபாரத்தை வகிக்கத்தக்கவனன்றோ. உலகத்தின் துன்பத்தைப் போக்குவிக்கும் மகரிஷிகாள்! எனவே இராஜ்யபதிற் கருணைசெய்யவேணுமென்னேனும், ஓ இந்த அரசன் தனக்கு இருக்கும் சரீரக்குற்றத்தினுலேயே அரசாளமனமில்லை என்று சொன்னமையால் இவனுக்கு அக்குற்றம் நீங்கின் மனமுவந்தால் அரசாளுவான். சிற்சபேசனுடைய கிருபையிருந்தால் இவனுடைய சரீரக்குற்றங்கள் நீங்கிவிடும். சிவகைங்கரியத்தையும் செய்யச் சக்தியுள்ளவனுவான் என்று சிவஞானத்தினுற் [illegible] நிலைகொண்டயோகி [illegible] சிம்மவர்மனே! இவ்[illegible]கே இரு என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சப்தசாஸ்திரத்தின் எல்லையைக்கண்ட பதஞ்சலியின் சமீபத்தை யடைந்து அச்சிதரசத்துடன் சிம்மவர்மனுடைய வரலாறை விவரமாய் அறிவிக்கவும், அச்சமயம் சிற்சபையில் ஆனந்ததாண்டவ தரிசனஞ் செய்யவேண்டிய காலமாதலால பதஞ்சலியவர்களும் வியாக்கிரபாதருடன் சபைக்கு வந்தனர். இவ்வாறிருக்கத் தனியே இருக்கும் அரசன் மனந்தளர்ந்து மிகுந்த வருத்தமடைந்து இவ்வாறும் தன்னந்தனிய விதியை எங்கள்தான் தன் புத்தியினால் மாற்ற வல்லவர்கள். இவ்வுலகத்தில் அருமையாய்க்கண்ட மகரிஷியும் எவ்விடமோ சென்றனர் என்று சோர்ந்து சோகமுற்று படுத்திருந்தனன். சபைக்குச்சென்று ஆனந்தமயிர் தருணம் முனிசிரேஷ்டர்கள் சிம்மவர்மனுடைய ஊரையும் பலவானுடைய சந்நிதியில் அறிவிக்கின் கோபிப்பரோ பிரசாதிப்பரோ தெரியவில்லை. கல்

வாயிருப்பினும் நாதனிடத்து அறிவிப்பதே சரியமென்று நிச்சயித்துக் கருணையுள்ள முனிவரிருவரும் நமஸ்கரித்து வே[illegible]ந்தரால் [illegible]யுடையவரலை [illegible]னையபிக்கத்தொடங்கினர். [illegible]வதேவனே! ஐந்தாவது மனுவின் புத்திரனாகிய சிம்மவர்மனென்னும் ஒரு அரசன் தவஞ்செய்வதற்காகவங்கள் ஆசிரமத்தை யடைந்திருக்கின்றான். அவனுக்குத் தாண்டவதரிசனஞ்செய்வித்து வடிவிலுள்ள குறையைத் தீர்த்துவைத்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்கரித்தார்கள். இதைத் திருச்செவி சாற்றிய கர்த்தன் முனிசிரேஷ்டர்களே! அவ்வரசனது வரவையும் அவனுக்காக நீங்கள் வந்ததினைவையுமறியலாம். அவ்வரசனுக்கும் உங்களுக்கும் எதுஇஷ்டமோ அதை இப்போது அளிக்கின்றோம். அதற்குச் சிம்மவர்மனை சிவகங்கையென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்து எமது சமீபத்தில அழைத்துவாருங்கள். அதன்பின் [illegible] சக்திசமேதத்திரகத்தைக் காணலாகும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளவும், அதைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியுடன் சிம்மவர்மனிடத்தில் வந்தும் சுபசகுனங் கண்டுமகிழ்ந்திருக்கும் சிம்மவர்மனைப்பார்த்து மகாபாக்கியசாலியான [illegible]வனக்கு அரசகுமாரியர்க்கும் எங்கட்கும் கிடைப்பதற்கரிதாகிய ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தைப் பகவான் அளிக்கப்போகின்றார். நீ சிவகங்கையென்னும் தீர்த்தத்தில் சீக்கிரமாய் ஸ்நானஞ்செய்து ஆனந்ததாண்டவத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற பரமசிவ சரணாரவிந்தத்தைத் தரிசனஞ்செய்; செய்தால் ஏதைப்பெறுவையோ அப்பலத்தைப் பெறலாகும் என்று கூறியதைக்கேட்ட சிம்மவர்மன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து உத்தமர்களின் சேர்க்கையால் விளைந்த நிலையைப் புகழ்ந்து சிவகங்கையில் இறங்கி ஸ்நானஞ் செய்து எழுந்திருக்கையிற் சமுத்திரத்தில் உதிக்கின்ற பாலசூரியனைப்போல் ஹிரண்யமயமான சரீரத்துடன் விளங்குவதை முனிவர்களும் தேவர்களும் கண்டு ஹிரண்யவர்மனெனப் பெயரிட்டனர்.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஹிரண்ணியவர்மன் வியாக்கிரபாதருடன் சிதம்பரத்தில் வசித்ததைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான முனிசிரேஷ்டர்களே! பின்பு வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்குக் குறைவற்ற ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாகிய திவ்விய பஞ்சாக்ஷரமகாமந்திரத்தை உபதேசித்து வேதங்களால தேடற்கரியதும் யோகிகளாற் காணப்பட்டதாயும் இருக்கிற சிதம்பரசபையைக் காண்பித்தனர். உடனே கருணாநிதியாகிய பகவான் சச்சிதானந்த லக்ஷணமாகிய ஆனந்ததாண்டவதரிசனத்தைப் பாலித்தருளினர். புண்ணியசாலியான ஹிரண்ணியவர்மனும் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களுடன் தாண்டவத்தைத் தரிசித்து ரோமமுழுதும் மயிர்க்கூச்செறிந்து ஆனந்தபாஷ்பம் சொரிந்து கருணாநிதியாகிய தேவனைத் தண்டம்போல நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலிபந்தனத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசனாய் அரிபிரமேந்திராதிகளாலும் காணற்கரிய நிர்த்தன விபவத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தேன். சுவர்ணசபையிற் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களுக்காக ஆனந்ததாண்டவஞ் செய்துவரும் தேவரீருடைய கயிங்கரியங்களைச் செய்வதில் நந்தித்தேவருக்கு [illegible]ளிப்பதும்போல எனக்கும் அருள்வேண்டுமென்று அரசன் கேட்க, ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! உனது பக்தியினால் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தனம். நீ பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்கள் மனதின்படி நடந்தலே எமக்கு மிகுந்த பிரீதியாம் என்று அநுக்கிரகித்தனுப்பி, பரமேசுவரருடைய ஆஞ்ஞையைச் சிரமேல் வகித்து நமஸ்கரித்து மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் அரசனை வியாக்கிரபாதமகரிஷி மூலஸ்தானத்திற்கு அழைத்துவந்து அவ்விடத்தும் தாண்டவதரி-

சனஞ்செய்து வைத்து ஓ அரசனே! நான் பூர்வத்தில் லிங்கரூபமாகிய இப்பரமேசுவரனைப் பூஜிக்க [illegible] ஆனந்த[illegible]கிடைத்ததும் எந்த [illegible] மூலஸ்தா[illegible]சனை மேல்வைத்து அரசனே! [illegible] நமஸ்கரிக்கச் செய்து பின்பு தமது பெயரால் விளங்கிவரும் திருப்புலீச்சுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சிவபெருமானையும் பூஜிக்கச் செய்து அ[illegible] நாகபுரமென்னும் க்ஷேத்திரத்திற் சென்று பதஞ்சலியின் பாக்கியமாகிய சிதம்பரத்தைத் தொழச் செய்து தன ஆசிரமம் வந்து தனது பத்தினியின் பாதத்தை வணங்கச் செய்து, ஓ பிரிய! முற்காலத்தில் சரீரம் வருந்த ஒருபுத்திரனைப் பெற்றனை; இப்பொழுது ஒரு வருத்தமின்றி உனக்கு ஒருபுத்திரன் கிடைத்திருக்கின்றான் என்று சொல்லி அரசனைப் புத்திரனாக ஒப்புவித்தனர். அரசனும் மிகுந்த களிப்புடன் இவர்களை நமக்குத் தாயும் தந்தையுமென்று வணங்கியிருக்க, முனிவருடைய [illegible]பான ரிஷிபத்தினியும் முகமலர்ந்து வைசகுடாமணியாகிய இப்புத்திரனை பரமசிவன் கொடுத்தனனென்று சந்தோஷத்துடன் கிரகித்தனள். பிறகு களிப்புற்ற மனத்துடன் புத்திரோபசாரத் தையடைந்து வரும் மநுவம்சத்தரசனாகிய ஹிரண்ணியவர்மனை வியாக்கிரபாதர் கிருபாதிருஷ்டியினால் பார்த்து க்ஷேத்திர மாகாத்மியத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கினர். ஓ அரசனே! அம்பிகாபதியான சம்புவானவர் எங்கும் பரிபூரணராய் நிறைந்திருந்திருப்பினும் ஒருவராலுங் காணப்படுகிறவர் அல்லர். அவ்விதமாயினும் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் மிகுந்த கருணையுடன் பிராணிகளுடைய கர்மங்களை நீக்கிக் காணும்படி நிர்த்தனஞ் செய்கின்றார். அன்றியும் பூலோகத்தில் பரமசிவன் முக்தியளிக்கும்படியான அனேகம் க்ஷேத்திரங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றார். அவைகளுள் முக்தியைக்கொடுப்பதான அறுபத்தெட்டு ஸ்தானங்கள் பரமசிவ ஸாந்நித்தியத்திற்கு இடமென்று பிரசித்தி அடைந்திருக்கின்றன. அவைகளுள் ஆறுஸ்தானங்கள் முக்கியமானவை. அவற்றுள் புண்டரீகபுரம், காசி, கமலாலயம் இம்மூன்றும் மிகமேலானவை

என்று பெரியோர் கொள்கை. இம்மூன்று க்ஷேத்திரங்களில் எவர்கள் நித்தியவாசஞ்செய்து தவஞ்செய்து வருகின்றார்களோ அவர்கள் க்ஷேத்திரவாச மகிமையால் முத்தியைப் பெற்று முத்தி யடைகின்றார்கள். இம்மூன்றினுள்ளே புண்டரீகபுரத்திற் றரிசிப்பதாலும், காசியில் இறப்பதாலும, கமலாலயத்திற் பிறப்பதாலும சர்வஜன்மாக்களும் முக்தி யடையும் விசேஷத்தால இவைகளின் மகிமை யாவரால் சொல்லமுடியும்? அவைகளுள்ளும் இக்க்ஷேத்திர மிகுந்த மகிமையை யடைந்திருக்கின்றது. நாம் ஒருக்காலுங் கமலாலயத்திற் பிறக்கவில்லை. காசியிற்சரீரத்தைவிடவுமில்லை. ஆனாலும், இங்குவசிக்கின்ற நாம், சபையில் கீர்த்தனம் புரிகின்ற பரமசிவசரணாரவிந்த தரிசனத்தினால் முக்தர்களாகவேயிருக்கின்றோம். ஈதன்றி எவர்கள் இத் தில்லவனத்தைஎதிர்ச்சையாயடைந்துதாண்டவத்தைஒருக்கால்தரிசிக்கின்றார்களோ அவர்கள்முக்தர்களாக ஆகின்றார்கள். சிற்சபையின் சமீபத்திலே எக்காலத்திலும் வசிக்கின்ற பெரியோர்களுக்கு முக்தியுண்டென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ! எவர்கள் இச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து கீர்த்தவைபவத்தைத் தரிசித்து, அநேக நாட்களைக் கழித்து, பிறகு காசியைப்போல் இது முக்தியையளிக்காதென்று இப்பதியை விடுத்து காசியை யடைந்து அங்கு இறந்தால், சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை அவமதித்தவர்கள் இவர்களென்று அவர்களுக்கு பரமேசுவரர் முக்தியைக் கொடார்.

இக்க்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கின்ற மனிதர்கள் உலகவியாபாரத்தில் இருந்தபோதிலும், பரமசிவத்திற்குச் சமீபமானவர்களாகிய ஜீவன்முக்தர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். மனுவம்சத்திற் பிறந்தவுடன் இவ்வானந்தத் தாண்டவத்தையும் காணப்பெற்றமையால், இதைப்பார்க்கிலும் பெறுதற்கரிய பிரயோஜனம் என்னே!

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

வசிஷ்டர் ஹிரண்ணியவர்மனை கௌடதேசத்திற்கு அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! இந்த க்ஷேத்திர விசேடத்தைப் பற்றிப் பூர்வத்தில் பிருகுகுலத்தில் ஜனித்த சவுனகர் நந்திதேவர் மூலமாய்க் கேட்டிருப்பதை யுனக்கு வுணர்த்துகின்றேன். சவுனகரென்னும் ரிஷியானவர் நந்திதேவரைப் பார்த்து திரிசந்தியா காலங்களிலும் பரமேசுவரர் பார்வதியோடு கீர்த்தனஞ்செய்கின்றதாகக் கேழ்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அந்த இடம் சுவர்க்கமா? பூமியா? பர்வதமா? ஜலமா? வனமா? உபவனமா? ஸ்மசானமா? சூரியமண்டலமா? சந்திரபிம்பமா? இவற்றுள் எவ்விடத்தில் ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங்கிடைக்கும் என்று கேட்கவும், சவுனகரே! கைலாசபர்வதத்தில் பரமேசுவரர் தாண்டவஞ்செய்துவருகிறார். அத்தாண்டவத்தை உமாதேவியைத்தவிர மற்றெவருங் காணார்கள். புண்டரீகபுரத்திலே சிற்சபை நடுவில் நித்தியமான ஆனந்ததாண்டவத்தை எல்லோருங்காணச் செய்கின்றார். அதைப்பார்க்க இச்சையிருக்குமேல் புண்டரீகபுரஞ் செல்லல்வேண்டும். அவ்விடத்திருக்கும் சிவகங்கையைப்பார்க்கிலும் உத்தம தீர்த்தமும், அந்தச் சிதம்பரத்திற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரமும், பஞ்சாக்ஷரத்திற்கு விசேடமான மந்திரமும் நடேசனுக்கு அதிகமான தெய்வமும் ஓரிடத்துமில்லை. இவைகளைத் தரிசித்து க்ஷேத்திரத்தால் உண்டாகும் பலனை அடைவாயாக என்றனர். உடனே சவுனகர் தில்லவனம் அடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆனந்ததாண்டவ தரிசனஞ்செய்யவேண்டியதற்காக ஒருவருடந் தவஞ்செய்யவும், காருண்ணிய விக்கிரகராகிய பகவான் பிரசன்னமாகி அற்புதமான ஆனந்ததாண்டவ தரிசனந் தந்தருளினர். சவுனகரும் ஆனந்தபரிதராய்க் கண்களில் நீர் பெருக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தானும் தாண்டவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில்,

பகவான் சவுனகரைப்பார்த்து "ஓ சவுனகா! நீ இருக்குவேதத்திற்கு அதிபதியாயிருந்து ஆச்வலாயன சூத்திரத்தைச் செய்வாயாக" என்று அனுக்கிரகித்தனர். அக்கட்டளையின்படியே ரிக்வேதத்திற்கு வேண்டிய சாஸ்திரங்களைச் செய்தனர். அன்றியும் ஆயிரம் சாகையுள்ள சாமவேதத்திற் கதிபதியாகிய ஜைமினி மகரிஷி இச்சிதம்பர வைபவத்தைக்கேட்டுச் சிஷ்யர்களுடன் தில்லைவனம் வந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து பக்தியுடன் தாண்டவமூர்த்தியைப் பூஜித்து நான்காவது பாதத்தில் வேதம் பொருந்திய சுலோகங்களால் துதித்து காணாபத்திய பதத்தையடைந்து அம்பலவாணன் பின்பக்கத்திருந்து எப்போதும் ஆனந்ததாண்டவ தரிசனஞ்செய்துவருகின்றார். வசிஷ்டர் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் பரோக்ஷஞானத்தைக்கொடுத்து முத்தியளிக்கும் மற்றைய க்ஷேத்திரங்களை விடுத்து சர்மநேத்திரத்தால் தரிசித்தவுடன் முக்தியைக்கொடுக்கும வல்லமையுள்ள தாண்டவ தரிசனஞ் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திலேயே வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்களும் அடைதற்கரிய சித்திகளை யடையவேண்டி இங்கு வசிக்கின்றோம். முந்தி என் பிதாவான மத்தியந்தினர் என்னை இத்தில்லைவனத்தில் தவஞ்செய்ய அனுப்பினர். அதுமுதல் இதுகாறுந் தவஞ்செய்துகொண்டுவருகையில் நான் கண்ட அற்புதங்களைச்சொல்லமுடியாது. எனக்குத் தவஞ்சித்தித்ததும் கலியாணமானதும் புத்திரன் பிறந்ததும் என் புத்திரன் பாற்கடலைப்பெற்றதும் என் புத்திரனால் [illegible]ணுகிய கிருஷ்ணன் சிவதீக்ஷை பெற்று சிவாகமங்களின் அர்த்தங்களை யறிந்ததும் பக்தியுயர்ந்த பதஞ்சலியின் சிநேகம் லபித்ததும் மகா துர்லபமாகிய ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங் கிடைத்ததும் இந்தக்ஷேத்திரவாசத்தின் விசேஷமேயன்றி வேறில்லை.

சிவதர்மத்தில் விருப்பமுள்ள ஹிரண்யவர்மனே! நீங்காத உனது சரீரக்குஷ்டம் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்தவு

114937

டத்தை நீங்கி சுவர்ணமயமாக ஆனதும் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங் கிடைத்ததுமாகிய விசேஷங்களை எத்தனை யுகம் சொல்லினும் அது முடிவுபெறாது. இந்தப் பூமிக்குள் இந்த க்ஷேத்திரம் உத்தமம். க்ஷேத்திரத்தைப் பார்க்கிலும் சிவகங்கா தீர்த்தமும் தீர்த்தத்தைப் பார்க்கிலும் சிதம்பரம் என்னும் சபையும் சபையைப்பார்க்கிலும் நடேசமூர்த்தியும் நடேசமூர்த்தியைப்பார்க்கிலும் பவக்கடலைத்தாண்டுவதற்கு பாதிபோன்ற குஞ்சிதசரணமும் உத்தமமாகும். மகாபாவியாயினும் உத்தமோத்தமமாகிய குஞ்சிதசரணத்தைத் தரிசித்தவன் மோக்ஷசுகத்தையடைகிறான். [illegible]தரிசிப்பவரின் பலனை சொல்லவேண்டுமோ என்று வியாக்கிரபாதர் சொல்லிவருகையில் ஆகாசத்திலிருந்து ஒரு தேஜோராசி இறங்கிவருவதைக்கண்டார்கள். அவ்வொளியைப்பார்க்கச் சக்தியற்றவர்களாய் இது என்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அந்த தேஜஸ் பூமியின் சமீபத்தில் வருகையில் ஹிரண்யவர்மனுடைய குலபுரோகிதராகிய வசிஷ்டமகரிஷி வருகிறாரென்று அறிந்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய ரிஷிகளும் ஹிரண்யவர்மனும் எழுந்து எதிர்கொண்டழைத்து அர்க்கியபாத்தியாதி உபசாரஞ் செய்யவும் மிகுந்த சந்தோஷித்திருக்கையில் ஹிரண்யவர்மன் நமஸ்கரித்து கைகட்டி நிற்க, வசிஷ்டர் ஆசிர்வதித்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய முனிவர்களது க்ஷேமங்களை விசாரித்துச் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிதம்பர சபையை யடைந்து ஆனந்ததாண்டவத்தைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசராய் கீர்த்தனஞ்செய்து அவ்விடத்திலிருந்து வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமஞ்சென்று வியாக்கிரபாதரின் பூஜையைக் கிரகித்து ஒருநாள் வசித்து மறுநாட்காலையி லெழுந்து நித்தியகிரியைகளை முடித்து ஆசனத்திருக்கையில் ஹிரண்யவர்மன் குலகுருவை வந்தித்து கைகூப்பி நிற்க, ஓ ஹிரண்யவர்மனே! உன் பிதா மிகுந்த விர்த்த தசையையடைந்தபடியாலும் உன் தம்பிகள்

பாலர்களாயிருப்பதினாலும் ராச்சியத்தை யாளுதற்கு சாமர்த்திய
மில்லாமலிருக்கின்றது. நீ இப்போது அந்த இராச்சியத்தை ஒப்
புக்கொள்ளலவேண்டும் என்று சொல்லவும், ஓ சுவாமி! நான்
இராச்சியாதி போகங்களில் ஆசையில்லாது விடுத்து இத்தில்வ
வனத்திலேயே வசிக்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்கின்றேன். என்
னிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து என் சகோதரருக்குள் ஒருவனுக்கு
இராச்சியத்தைக் கொடுத்தருளல்வேண்டும். அன்றியும் எனக்
கு மாதாபிதாக்கள் இமமகரிஷியும் இவர்து பத்தினியுமாக
இருத்தலால்இவர்களுடைய பணிகளைச்செய்துகொண்டு தானி
த்தலத்தில் வசிக்கும்படி அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று
அரசன் கேட்டுக்கொள்ளவும், சமீபத்திலிருந்த வியாக்கிரபா
தர் ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! எங்களிடத்தில் மாதாபிதாரு
பக்தியும் இவ்விடத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ண
மும் உனக்கு இருக்குமாயின், உனது இராச்சியஞ்சென்று
பிராமணர் மனப்படி செங்கோலை வகித்துச் சைன்னியங்களு
டன் இவ்விடம் வந்துசேரவேண்டும். வரும்போது அந்தர்வே
தியில் பிரமா யாகஞ்செய்யுமிடஞ் சென்று அவ்விடத்திலிருக்
கும் திருசகஸ்ரமுனீசுவரர்களை ரதத்தின்பேரில் ஏற்றி மரியா
தையுடன் விரைவில் அழைத்துவரவேண்டும் என்று வியாக்கி
ரபாதர் சொல்லவும் ஹிரண்ணியவர்மன் ஒருவாறு ஒப்பி நடே
சனைத் தியானஞ்செய்து பிரமசபையையடைந்து பகவானை
நமஸ்கரித்து ஆனந்ததாண்டவ தரிசனத்தை விட்டுப் பிரிய
மனமில்லாது நிற்கையில், ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! நீ உனது
நகரஞ்சென்று அரசை வகித்து இவ்விடம் வரும்போது எமது
திருசகஸ்ர முனீசுவரர்களை அழைத்துவரவேண்டுமென்று ப
ரமேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தருளவும், அதை வணக்கத்துடன்
அங்கீகரித்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களையும் பிரமதகணங்க
ளையும் மற்று முள்ள ரிஷிகளையும் நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக்
கொண்டு சென்றான்.

"இத்தில்வ வனத்தை நகரமாய் ஏற்படுத்தவேண்டு" மெ

ன்கிற கருத்துடன் அடிக்கடி பார்த்து சிதம்பரத்தைப்பிரதக்ஷி
ணஞ்செய்து புறப்பட்டு வசிஷ்டருடன் தன்னுடைய நகரத்
தையடைந்தனன். உடனே அரண்மனையிற்சென்று மந்திரிகளை
வரவழைத்து ஓ மந்திரிகளே! "நமது சதுரங்க சைன்னியங்க
ளுடன் நீங்கள் புறப்பட்டு என்னுடன் வாருங்கள்" என்று
ஆஞ்ஞாபித்து தன்னுடைய பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும்
சகோதரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, கோசங்களோடும்
வாகனங்களோடும் ஆயுதங்களோடும் புறப்பட்டு, அந்தர் வேதி
என்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து அங்கு வசித்துக்கொண்டி
ருக்கும் திருசகஸ்ர முனீசுவரர்களை நமஸ்கரித்துத் தில்லைவன
த்திற்கு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவர்களை இரதங்
களி லேற்றிக்கொண்டு சிலநாட்களில் தில்லைவனத்தை யடை
ந்து அவ்வனத்தை வணங்கி கணபதி, சுப்பிரமணியர், பதஞ்
சலி வியாக்கிரபாதர்களோடு விளங்காநின்ற ஸ்ரீசாம்ப பரமே
சுவரரைத் தியானித்து நமஸ்கரித்து, சகோதரர் முதலிய தன
து பரிவாரங்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து, சிற்
சபையையடைந்து, ஞானாகாசமாகிய சிதம்பரத்தையும் தரிசி
த்து சகல பாபங்களையும் நிவர்த்திப்பதாகிய ஆனந்தத்தாண்ட
வத்தையனுபவித்து அளவிறந்த ஸ்துதிகளைச் செய்து கண்
குளிரப் பார்த்து மனங்களியப்பாவித்து ஆனந்த மூர்ச்சைய
டைந்து மீண்டு தெளிந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரித்தன
ன். பிறகு அங்கு நின்று வலமாய்வெளிவந்து சந்தோஷ சித்
தரான வியாக்கிரபாத மகரிஷிக்குத் தான் அழைத்து வந்த
மூவாயிர முனிவர்களையும் தனித்தனியே காண்பிக்கும்போது
ஓர் முனிவர் குறைந்ததைக்கண்டு மனவருத்தமடைந்து மூன்றும்
பாடி முனிசிரேஷ்டர்களை அடிக்கடி எண்ணி யெண்ணிக் கண
க்கிடும்பொழுது மூவுலகங்களிலுங்கிடைத்தற்கரிய முனீசுவ
ரர் ஒருவர் காணாது வருந்தி நிற்கும்பொழுது கருணாநிதியா
கிய பகவான் அசரீரிவாக்கினால் அருளுகின்றனர். ஹே ஹிர
ண்ணியவர்மனே! மூவாயிர முனிவர்களுக்குள் ஒருவரைக்
காணேனென்று வருத்தமடைதல் வேண்டாம். சுத்தவம்

சத்தில் ஜனித்தவர்களாயும் தேஜோவான்களாயும் இருக்கிற இவர்களுக்குள் நாம் ஒருவராயிருக்கின்றோம் என்றிருக்க தெய்வ வாக்கைக்கேட்ட அரசன் இம்முனிவர்கள் பரமசிவரூபிகளென்று அறிந்து அவ்விசாரத்தை விடுத்துச் சந்தோஷித்தனாயிருந்தனன். பிறகு முனீசுவரர்கள் வியாக்கிரபாதனை நமஸ்கரித்து மனக்களிப்புடன் சொல்லுகின்றனர். பிரமதேவர் எங்களை அந்தர்வேதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனதே எங்களுக்கு மிகுந்த க்ஷேமகரமாயிற்று. நாங்கள் சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தோம். இனி எங்களை இச்சிதம்பரத்தைவிட்டு பரமேசுவரர் எவ்விடத்திற்கும் அனுப்பமாட்டார் என்னலும் வியாக்கிரபாதர் நீங்கள் சொல்லியது உண்மையே என்றனர். பின்பு அரசன் ஹேமசபைக்கு மேற்குப்பக்கத்தில் முனீசுவரர்களையும் சேனைகளையும் வசிக்கும்படி செய்து தானும் ஆனந்ததரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு வசித்தனன்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு மகுடஞ்சூட்டி ஆலயப்பிரதிஷ்டை செய்வித்ததைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான மகாரிஷிகளே! சிவபக்தியிற்சிறந்த ஹிரண்ணியவர்மன் சிவாலயப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்கிற பூரண அபிலாஷையுடன் வசித்து வருகையில் ஓர்நாள் வியாக்கிரபாதமகரிஷி ஹிரண்ணியவர்மன் வசிக்குமிடத்து வந்து அவ்விடத்திலிருக்கும் இருபெகஸ்ர முனீசுவரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றனர். சத்தியசந்த

னும் மகாவீரனும் மனுகுலத்தில் உதித்தவனுமிருக்கின்ற இவ்விரண்ணியவர்மனே இப்பூமி முழுதையும் ஆளவேண்டும். இவனது தம்பிகளாகிய இருவர்களும் யுவராஜாக்களாயிருந்து குறைவற்ற சம்பத்தையுடைய கௌடதேசத்தை ஆண்டுவரக் கடவர்கள் என்றுரைத்தலும், அதைக்கேட்ட முனீந்திரர்கள் உடனே ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு விவாகஞ்செய்வித்து ஹேமசபையின் சமீபத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதற்காக தேவர்களெல்லோரும் வசிக்கும்படியான ஓர் விசித்திர மண்டபம் ஒன்று ஏற்படுத்தச்செய்து அதில் நவரத்தினமயமான சிங்காதனம் ஒன்றமைத்து மண்டபம் முழுதும் ரத்தின தீபங்களாலும் மனோகரமான மாலைகளாலும் காஞ்சனமயமான தோரணங்களாலும் அலங்கரித்து உத்தம தீர்த்தங்களால் நிறைக்கப்பட்ட சுவர்ணகலசங்களை ஸ்தாபித்து சுவர்ணமய புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து மங்களப்பாலிகைகளாலும் நெய்களாலும் சமித்துக்களாலும் குசங்களாலும் ஹோமத்தீயை நிறைத்துப் பட்டாபிஷேகத்திற்கு முதல்நாள் நடத்தவேண்டிய விதிகளை நடத்தினார்கள். மறுநாள் உதயத்தில் திருசபையில் முனீசுவரர்கள் நித்தியகர்மங்களை முடித்து நல்ல முகூர்த்தத்தில் அரசனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து சுவர்ணமயமான குடத்தையும் ஹேமமாலையையும் ஜயத்தைக்கொடுக்கும்படி வீரவாளையும் தரிக்கச்செய்தார்கள். பிறகு ஹிரண்ணியவர்மன் ராச்சியத்தில் தனது முத்திரை வழங்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து மகுடத்தால் சோபிக்கும் சிரத்தால் பிதாவைப்போன்ற வியாக்கிரபாத முனிவரை வணங்கினன். வியாக்கிரபாதரும் வணங்கிய அரசனை வாரியணைத்து சாம்பிராச்சிய பதத்தில் வாழ்ந்திருப்பாயென்று ஆசீர்வதித்து அரசர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய வியாக்கிர துவஜத்தையுங் கொடுத்து அவன் கையைப் பிடித்துச் சிதம்பர சபையிற் பிரவேசித்து நடேசமூர்த்திக்கு அரசனால் புஷ்பாஞ்சலி செய்வித்து அரசனது சிரசில் பகவானுடைய குஞ்சிதசரணத்தைச் சிலநேரந்தாபித்தருளினர். இதுகண்ட

திருசகஸிர முனீசுவரர்கள் தேவர்களுக்குங் கிடைப்பதற்கரிய இப்பதத்தை அரசனடைந்தனனென்று ஆனந்தித்தார்கள். அவ்வனுக்கிரக பாத்திரனான அரசன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுடன் பகவானுடைய சன்னிதியில் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ தேவதேவனே! எங்கள் வம்சத்திற்பிறந்த அரசர்களால் நீதிதவறாது சேர்த்து வைத்திருக்குந் தனங்களை எல்லாம் தேவரீர் பொருட்டு அர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டேன். பிறகு என்னால் தர்மமாயச் சம்பாதிக்கப்படுகிற அந்த ஆறிலொருபங்கில் ஐந்திலொருபங்கு தனத்தை என் ஜீவனோபாயத்திற்காகவும் மற்றைய நான்கு பங்கை தேவரீர் சாஸ்வதத்திற்கே காணிக்கையாகவுஞ் செலுத்திவிடுகிறேன். என்னுடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர்களாலும் சைன்னியங்களாலும் அறிந்தும் அறியாதும தேவரீருக்குச் செய்யப்படுகிற அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கருணாதிருஷ்டியால் அவர்களை நற்கதியிற்சேர்த்தல்வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்து நிற்க அவ்வரசனை வியாக்கிரபாத மகரிஷி அழைத்து மூலஸ்தானேசனை வணங்கச்செய்து தமது ஆசிரமஞ்சென்றனர். பிறகு ஹிரண்ணியவர்மனும பட்டத்து யானையின்பேரிலேறி சங்கம் காகளம் முதலிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும் நால்வகை சைன்னியங்கள் சூழ்ந்து வரவும், வந்திஜனர் ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யவும், த்வஜங்கள் ஆகாசத்தை மறைக்கவும், க்ஷேத்திரத்தைப் பிரதக்ஷிணம் வந்து தனது மாளிகையை அடைந்து பிதுர்பிதாமகாதிகள் அமர்ந்து அரசாண்ட சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனன். பின்பு வீரர்களாகிய தனது சகோதரர்களை யழைத்து அரசின்னங்கள் யாவுங்கொடுத்துச் சுவர்ணகும்ப ஜலங்களால் யௌவ்வராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ் செய்து ஓ அநுஜர்களே! நீங்கள் சகல சைன்னியங்களோடும் நமது தேசஞ்சென்று முன்னோர்கள் எவ்விதம ஆண்டார்களோ அவ்விதம் நீதிதவறாது அரசாண்டுவரக்கடவீர்களென்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். அவர்கள் அதை ஒப்புக்கொண்டு நடராஜபதியை வந்தித்துத் தமது தேசத்தையடைந்தார்கள்.

பிறகு ஹிரண்ணியவர்மன் வியாக்கிரபாதரை நமஸ்கரித்து சுவாமி இந்த திவ்விய சிதம்பரக்ஷேத்திரத் திருப்பணி செய்யவும் திருசகஸிர முனீசுவரர்களுக்குத் திருமாளிகை யமைத்து வைக்கவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன். அநுக்கிரஹித்தல்வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே செய்யுகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே அரசன் விசுவகர்மாவையழைத்து இச்சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தையும் திருசகஸிர முனிவர்களின் மாளிகையையும், ரம்மியமாக நிர்மாணஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். உடனே விசுவகர்மாவும் அன்புடன் அங்கீகரித்து விசேஷ விஸ்தாரமான பஞ்சாவரணங்களையும் உயர்ந்த தோரணங்களையும் உன்னத பிராகாரங்களையும் ஆகாயத்தையளாவிய கோபுரங்களையும் அநேக மண்டபங்களையும் நவரத்தினமயமான தளவரிசைகளையும் ஆச்சரியகரமான சித்திரப்படங்களையும் உத்துங்கமான த்வஜங்களையும் சுவர்ணப்பட்டங்கள் கட்டிய அட்டாளமண்டபங்களையும், வச்சிரங்கள் பதித்து சுவர்ணசாந்துகள் பூசிய சுவர்களையும், ஸ்படிகங்களாலமைந்து உயர்ந்த கொடுங்கைகளையும், பிரகாசிக்கின்ற கோட்டைகளில் வச்சிர ஸ்தூபிகளையும் இந்திரநீலவேதிகைகளையும், மாணிக்க ஸ்தம்பங்களையும், முத்துப் பந்தல்களையும், இந்திரநீலக்கற்களால் கட்டப்பட்ட பிராகாரங்களையும் நிர்மாணஞ்செய்தனன். இவ்விதம் நிர்மாணிக்கப்பட்ட சிதம்பர க்ஷேத்திரமானது ஏககாலத்தில் கோடி சூரியசந்திரர்கள் உதித்ததுபோலவும், இதுவரையில் கண்ணப்படாத ஆச்சரியகரமாயும், வைகுண்ட சுவர்க்கங்களைப் பரிகசிப்பதாயும், நினைக்கவும் சொல்லவும் முடியாத விசித்திரங்களையுடையதாயும் விளங்கின. [illegible] உபரிகைகளோடு கூடியதாய் சுவர்ணகலசங்கள் அமைந்ததாய் துவாரதோரணங்கள் உடையதாய் வீதிகளோடும் பிராகாரங்களோடும் விளங்குவதாய் உள்ள ஆசிரமங்களைத் திருசகஸிர முனீசுவரர்களுக்கு அற்புதமாக விசுவகர்மாவைக்கொண்டு அமைத்தனன். பிறகு ஹிரண்ணியவர்ம சக்கிரவர்த்தி புண்ணியமான தில்லை க்ஷேத்திரத்தில்

வாஸ்துசாந்தி முதலியதுகள் நடத்திவிஸ்தாரமான ஆசிரயங்களில் திருசகஸிர முனீசுவரர்களைக் கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து வைத்தனன். பின்பு லோகானுக்கிரக காரணரான நடேசமூர்த்திக்குத் திருமஞ்சன முதலாகிய உத்ஸவக்கிரமத்தை வேதாகமப்பிரகாரஞ் செய்வதற்குப் பதஞ்சலிமுனிவரால் ஏற்படுத்திய தேவோத்ஸவவிதாயகமான பூஜாசூத்திரத்தை உத்தமலக்ஷணமமைந்த யானையின்பேரில் அலங்காரமாக வைத்து சகல வாத்தியங்களுடனே பட்டணப் பிரவேசஞ் செய்து சபாப்பிரவேசஞ் செய்துவைத்துத் திருசகஸிரமுனீசுவரர்கள் மிகுந்த சிரத்தையுடன் பூஜாசூத்திரத்தைப் படித்து அதிற் சொல்லியபடி மகோற்சவங்களையும் ருதுக்களில்செய்தற்குரிய உற்சவங்களையும் நக்ஷத்திரோற்சவங்களையும் நித்தியோற்சவங்களையும் மகோற்சவங்களையும் உசிதமாய் விசேஷித்து ஹிரண்ணியவர்மச்சக்கிரவர்த்திக்கு அறிவித்தனர்கள்.

அதைக்கேட்ட அரசனும் முனிவர்கள் சொல்லியபடி செய்வதாக நிச்சயஞ்செய்தனன். பிறகு பார்த்திப வருடத்தில் ஆனிமாசத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் பகவானுக்கு மகோற்சவஞ்செய்ய நிச்சயித்துத் திருசகஸிரமுனிவர்களைக்கொண்டு தேவர்களை யழைத்தல் துவஜாரோகணமுதலிய தேவயாகக் கிரியாயோக்கியமான இருபத்தேழுநாளைய மகோற்சவங்களையுஞ் சங்கற்பிக்கச்செய்தனன். பிறகு தேவர்களும் தேவஸ்திரீகளும் ரிஷிகளும் மனிதர்களும் பூபாலர்களும் உற்சவதரிசனத்திற்காக வந்தனர்கள். அரசன் கோபுரங்களை விருஷபத்துவஜங்களால் அலங்கரித்து வீதிகள்தோறும் மகரதோரணங்கள் கட்டி சுவர்ணகும்பங்கள் வைத்து எங்கும் மகோற்சவம் விளங்கும்படி செய்தனன்.

இதைக்கண்ட அநேக ஜனங்கள் கீர்த்தனஞ் செய்தார்கள். பிறகு அரசன் நடராஜமூர்த்திக்கு ஒவ்வொரு வாரத்திலும் ஒவ்வொரு ராத்திரிகளாற் செய்த பூஷணங்களையும் உற்சவயோக்கியமான உயர்ந்த சிங்காதனம், இரத்தின தண்டம், சுவேதாதபத்திரம் அநேக விருஷபத்துவஜங்கள் முதலிய உப

கரணங்களையும் ஏற்படுத்தி மகோற்சவம் நடந்துவருகையில், பகவான் பூரநக்ஷத்திரத்தில் வீதியில் எழுந்தருளும் மகோற்சவ வைபவத்தைக் கண்டு தேவர்களின் ரிஷிகள் மனிதர்கள் முதலியவர்களெல்லோரும் ஆனந்தவிசேஷத்தால் தன்மயர்களாய் லயித்திருந்தனர்கள்.

பின்பு ஆடிமாசத்தில் முன்செய்த மகோற்சவத்தில் ஏற்றங்குறைவுகளிருந்தால் அதை பகவான் க்ஷமித்தல்வேண்டித் தெப்போற்சவத்தையும், ஆவணி மாதத்தில் யாகதீக்ஷை செய்தவுடன் புஷ்ப விமானத்தில் வைத்துப் பவித்ரோற்சவத்தையும், பாத்திரபதோற்சவத்தையும், ஐப்பசி மாதத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் திருக்கலியாணமகோற்சவத்தையும், கார்த்திகை மாதத்தில் தீபோற்சவத்தையும், மார்கழி மாதத்தில் ஆருத்திரையோடு கூடிய சுபதினத்தில் அகஸ்தியர், புலஸ்தியர் விசுவாமித்திரர், பராசரர், வாமதேவர், வசிஷ்டர், ஜைமுனி, பாரத்துவாஜர், பிருகு, கண்ணுவர், காசியபர், மற்றுமுள்ள ரிஷிகளும் தில்லைவனத்தையடைந்து, திருசகஸ்ர முனீசுவரர்களோடு கூடி சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து க்ஷேத்திரத்தை மூன்று பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சபையை யலங்கரித்து பிரமானந்த சிகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் கோலவுருவங்கொண்டு கோவிந்தனும் அம்மை வடிவெடுத்து அயனும் அடிமுடி தேடியும், காணவொண்ணாத நடராஜ தெய்வமே! உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றோம். விசுவ ரூபனே! கால வைரியே! சூலபாணியே! ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கும் காரணமே! கருணை புரியவுருவாய்க் கொண்ட கற்பகமே! உம்மை வந்திக்கின்றோமென்று பலவாறுஸ் தோத்திரஞ்செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்கரித்து அளவிறந்த மனோபீஷ்டங்களைப்பெற்று அவரவர்கள் சென்றார்கள். ஆதலின் ஒருவராலும் சொல்லிமுடியாத அந்தப்புண்ணியதினத்தில் பகவானுக்கு மகோற்சவத்தைச் செய்யக்கடவை என்று வியாக்கிரபாதர் அரசனை நோக்கிக் கூறலும், அரசன் திருசகஸ்ர முனீசுவரர்களுக்கு அறிவிக்க, அவர்களும் மிகுந்த அன்புடன் புண்ணியதினத்

கிடைத்த தென்று புண்ணிய தீர்த்தங்களைக் கொண்டு அழகாகிய நடேசருக்கு வேதமந்திரங்களால் அபிஷேக மகோற்சவத்தைச்செய்து * திருநமால புஷ்பங்களால் அலங்கரித்து நைவேத்திய முதலிய உபசாரங்கள் செய்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மன் இவர்களுடன் தரிசித்தார்கள்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றுப்பெற்றது.

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ஹிரண்ணியவர்மன் நடேச மூர்த்திக்கு உற்சவாதிகள் நடத்தலைக் கூறியது;

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான முனிவர்களே! புஷ்ப மாத உற்சவவிதியை, வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்குச் சொல்லியதை நாம் உங்கட்குச் சொல்லுகின்றோம். புஷ்ய மாதத்தில் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய தினத்தில் சுபலக்கினத்தில் எவர்கள் மகாநைவேத்தியஞ்செய்கிறார்களோ அவர்கள் சாசுவதமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறார்கள். என்றுரைத்த வியாக்கிரபாதர்வசனத்தைக் கேட்ட அரசன், திருசகலமுனிவர்களைக்கொண்டு அப்புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் கைலாச பர்வதத்தைப் போலாகிய அன்னக்குவியலையும் பலவித பொரிகளையும் லேகிய சோஷியங்களையும் நெய்ப்பாலுடன் அங்கிளிப்பானும்பக்குவமான போஜனவஸ்துக்களையும் அநேகவிதமான அபூபங்களையும் பருப்புக்களையும் கதளி நாளிகேர முதலிய பலவர்க்கங்களையும் மகா நைவேத்தியமாக பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனன். இதைக்கண்ட சகலமான முனிவர்களும் பூபதியினுடைய பக்தியைக்கொண்டாடினார்கள். வியாக்கிரபாதரும் சந்தோஷித்தாராய் அரசனைப் பார்த்து நடேச மூர்த்தியின் உற்சவத்தில் இன்னுமொரு விசேடத்தைச் சொல்லுகிறேன் — ஆனிமாதத்தில் பூர நக்ஷத்திர புண்ணிய தினத்தில் தேவர்களும் முனிவர்கள் சித்தவித்தியாதரர்கள், யக்ஷராக்ஷசர்கள் கின்னரர்கள் முதலிய எல்லோரும் கூடி பக்தியுடன் தில்லைவனத்தையடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நா

* திருநயாலம் - கோணமை,

னஞ்செய்து சிற்சபையை யடைந்து, தேவ தேவராயும், நிர்மலராயும், நிஷ்கிரியராயும், நித்தியராயும், நிஷ்களங்கராயும், மாயாதீதராயும், மகாதீதராயும், தரித்திருக்கும் சந்திரனால் திக்குகளைப் பிரகாசிக்கப் பண்ணுகிறவராயும், நெற்றிக்கண்ணால் முப்புரத்தை எரித்தவராயும், கருணைக்கடலின் அலைகள் தவழும் கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தையுடையவராயும், புன்னகையால் மனோகரமாகிய முகசந்திரமண்டலத்தால் விளங்குகிறவராயும், நாகேந்திரங்களைக் குண்டலங்களாகத் தரித்தவராயும், வியாக்கிர சர்ம தாரராயும், பார்வதீ வல்லபராயும், நாகயஞ்ஞோபவீதராயும், அழகு பொருந்திய பாதச்சிலம்பின் ஒலியால் நிறைந்த திக்குக்களை உடைத்தானவராயும், வலதுகாலால் அபஸ்மாரத்தை மிதித்து அனுக்கிரக ரூபமான வாமசரணத்தைத் தூக்கிநடித்தவராயும் விளங்காநின்ற நடராஜமூர்த்தியைத்தரிசித்து ஆனந்தவெள்ளம் பெருகத்துதித்துப் பன்முறை வந்தித்துச் சாரூபத்தைச் சிந்தித்து அவரவர்கள் வாசஸ்தலஞ்சென்றார்கள். ஆதலால் அப்புண்ணியதினம் வருகிற வருடத்தில் சமீபித்திருப்பதினால் உற்சவத்திற்குரிய பெரிய ரதம் முதலியவைகளைச் சீக்கிரமாய் அமைத்தல்வேண்டும் மனுகுல திலகனே! என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்தலும், அவ்வண்ணமே செய்வித்து மிதுனமாசம் வந்தவுடன் சிறந்த அன்புடன் நடேசசந்நிதியில்கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் [illegible]ரோகணஞ்செய்யவேண்டி தேவதாஹ்வானஞ்செய்து விருஷபம் எழுதிய துவஜபடத்தைப் பட்டணப்பிரவேசஞ் செய்வித்து ஆகமவிதிப்படி துவஜாரோகணஞ்செய்தார்கள். மறுநாள் இரவில் மிருதங்கம் பேரி துந்துபி முதலிய அநேக வாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், மறுதினத்தில் தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலானவர்களும் தங்கள் தங்கள்பத்தினிகளுடன் நடேசருடையதரிசனத்திற்கு வந்தவர்கள். பூலோகத்தில் மத்தியார்ச்சுனம், மாயூரம், திருவெண்காடு, வேதாரண்ணியம், திருவாரூர், பஞ்சநதம், காஞ்சீபுரம், அருணாசலம் முதலிய உத்தம க்ஷேத்திரங்களில் விளங்கும் பரமசிவ கலாபேதமடைந்த சிவமூர்த்தங்களெல்லாஞ் சிற்சபேசரின் தரிசனத்திற்கு வரவும் உற்சவத்திற்காக

யாகதீக்ஷை முதலிய விதிகளைச்செய்து ஒன்பதாவது தினத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் நடேசமூர்த்தி அதிவிசித்திரமான சுவர்ணமயரதத்தில் ஆரோகணஞ்செய்வித்து கரத்துதி ஜனங்களால் ற்பலவிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதியில் அநேக வாத்தியங்கள் முழங்க வேதங்கள் கோஷிக்க பக்தர்கள் ஜயசப்தங்கூற தேவர்கள் களிக்க முனிவர்கள் துதிக்க பிரதக்ஷிணஞ்செய்வித்து சிற்சபாப்பிரவேசம்பண்ணுவித்தனன். இந்த உற்சவ வைபவத்தைக்கண்டுகளித்த வியாக்கிரபாதர் மன்னரைநோக்கி ஹிரண்ணியவர்மனே! இதுவரையில் உற்சவம் பூர்த்தியாயவிட்டது. இனி யாவர்க்கும் ஸ்நானயாத்திரத்தால் முக்திபளிக்குந் தீர்த்த ஸ்நான மகோற்சவத்தைச் செய்வித்தல்வேண்டுமென்றருளலும், ஓ நாதனே! எவ்விடத்தில் எந்த தீர்த்தத்தில் தீர்த்தாடன மகோற்சவத்தைச் செய்யல்வேண்டுமென்று கேட்டலும், வியாக்கிரபாதர் அநுக்கிரகிக்கின்றனர். இந்த புண்டரீகபுரத்திற்கு வடக்கில் ஸ்நானஞ்செய்பவர்களின் பாவங்களைப் போக்க விளங்கும் சமுத்திரத்தில் தீர்த்தாடனஞ் செய்வித்தல் வேண்டும். இதன் விசேடத்தை அறிவிக்கும் பூர்விகசரித்திரம் ஒன்றிருக்கின்றது அதைச் சொல்கின்றேன். இரக்கமில்லாதவர்களெல்லாம் அதிபதியாகிய வருணதேவன் பகைவர்களை மாய்க்கும் வல்லமைபூண்ட ஓர் அசுரனுடன் நாளொன்றில் கடோர யுத்தஞ்செய்துவருகையில், ஓர் பிராமண சிரேஷ்டர் இவர்களின் யுத்தத்தைச் சமாதானஞ் செய்ய வேண்டி இரவில் தனித்து வருணனிடஞ் சென்றார். அப்போது தன்னிடம்வரும் அந்தணரை இரவாதலால் பகுத்துணராது அசுரேந்திரன் இவ்வடிவுகொண்டு வருகின்றானென்று நினைத்துப் பிழையினால் தனது வருணபாசத்தை ஏவலும், பாசத்தாற் கட்டுண்டு அந்தணர் இறந்தனர். உடனே வருணதேவன் பெரியதாகிய பிரமஹத்தியினாற் பிடிக்கப்பட்டு தேஜஸ் இழந்தவனாக ஆயினான். உடனே ஜலாதிபதியான வருணன் பாவியாயினவுடனே சப்தசமுத்திரங்களுஞ் சோஷித்துவிட்டன. கடல்கள் வற்றவும் உலகத்தில் மழையில்லாது ஜீவகோ

10.ளை மிருந்த தாபங்களை அடைந்தன. இதைக்கண்ட இந்திராதி தேவர்கள் மிகுந்த வியாகுலசித்தர்களாய் வருணனுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டித் தில்லைவனம் வந்து சபேசனையடைந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, சந்திரனைச் சடையில் தரித்தவனே! தயாரசம்பெருகிய கடாக்ஷமுடையவனே! நெற்றிக்கண்ணால் காமனையெரித்தவனே! பாற்கடலில் எழுந்த விஷத்தைத் தரித்தவனே! யானையின் தோலையுரித்தவனே! திரிபுரத்தை எரிக்கச்சிரித்தவனே! கனகசபையைப் ... த்தனஞ்செய்ய வரித்தவனே! என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வருணனுடைய பாவத்தைத்தீர்த்தருள வேண்டுமென்று வேண்டிநிற்றலும், பகவான் அசரீரியாய் ஓ தேவர்களே! நாம் மாசிமாதத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில் இத்தலத்திற்கு சமீபத்திலுள்ள சமுத்திரத்தில் வருணனுடைய பிரமஹத்தியை தீர்த்துவைக்கின்றோமென்று அநுக்கிரகித்தலும், ஆனந்தரசபூர்ணமான திருவாக்கைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்தவர்களாய் தேவர்கள் தத்தம் இடம் சென்றார்கள். வருணன் அப்புண்ணியகாலம் வரும்பொழுது சமுத்திரஞ்சென்று இனி நம் ... விலகிவிடுமென்று நினைத்திருக்கையில் மகநக்ஷத்திர தினத்தில் பரமேசுவரர் பார்வதிசமேதராய் விருஷபாரூடராய்ச் சிவகணங்கள் சூழ பிரசன்னமாகி வருணனைச் சாகரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்தலும் பாவங்கள் நீங்கிப் பரிசுத்தமடைந்தனன். உடனே பகவானை நமஸ்கரித்து நாதனே! இனி நான் இவ்விதமான பாவங்களைப்புரியினும் அதை இத்தீர்த்தத்திலேயே தீர்த்தருளல் வேண்டும். அன்றியும் உலகத்தில் ஜீவகோடிகள் செய்யும் பாவங்களையும் இப்புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானத்தினால் நீக்கியருளல்வேண்டுமென்று வரங்கேட்டலும், அவ்விதமே ஆருகவென்று அநுக்கிரகித்து ... ருளினர். ஆதலால் ஓ பூபாலனே! அந்த புண்ணியதீர்த்தத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் தீர்த்தாடன மகோற்சவத்தை நடத்தல்வேண்டுமென்றுரைத்தலும், ஹிரண்ணியவர்மன் சபாநாதனை தீர்த்தயாத்திரோற்சவத்திற்காக எழுந்தருளச்செய்து

வரும்போது ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டித் தேவர்களும் முநீசுவர்களும் சித்தர்களும் யக்ஷராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களும் மிகுந்த பிரேமையுள்ளவர்களாய் சமுத்திரதீரமடைந்து சுவர்ணங்களையும் ரத்தினங்களையும் பவழங்களையும் சமுத்திரராஜனுக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்து நடேச சந்நிதியில் பாவங்கள் நீங்க ஸ்நானஞ்செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவரவர்களிடஞ் சென்றனர். இவ்வித மகோற்சவத்தை நடத்தி பகவானையுஞ்சபையிற் பிரவேசஞ்செய்வித்துச் சாஸ்திரங்களாகிற பயோததியின் கரையைக்கண்டவர்களாயும் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானர்களாயுமிருக்கின்ற திருசகஸிரமுனீசுவரர்களாலும் பணிகுலசிரேஷ்டரான பதஞ்சலிபகவானாலும் வியாக்கிரபாதமகரிஷியாலும் மற்றவர்களாலும் அர்ச்சிக்கப்பட்ட ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியை ஹிரண்யவர்மமகாராஜன் சந்தோஷித்தனுப் தரிசனஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனன். (௩௫)

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான மகரிஷிகளே! மகிமைதங்கிய இப்புண்ணிய மாகாத்மியத்தை எவர்கள் படிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் கேட்கின்றார்களோ, எவர்கள் கேட்டு ஆனந்திக்கின்றார்களோ, எவர்களெழுதுகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு நடேசபெருமான் அபீஷ்டபலன்களையும் முத்திகளையும் அளிக்கின்றனர் என்று சூதமகாமுனி அருளலும், மகரிஷிகளெல்லோரும் ஆனந்தபரிதர்களாய் சூதாசாரியரை உபசரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்சபாநாதரைத் தரிசித்துப் பூரண திருப்தியையடைந்து மிகுந்த களிப்புடன் நித்தியவாசஞ்செய்து சுகித்திருந்தனர். சுபம்.

ஸ்ரீசிதம்பர மாகாத்மியம் முற்றிற்று.

1149
950